

Anne Mather

Sự bùng nổ dịu dàng

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Anne Mather

Sự bùng nổ dịu dàng

Dịch giả: Phạm Thu Huyền

Mở đầu

Nguyên tác : Tender Assault

“Sau những gì đã xảy ra đêm hôm qua...”

- Chuyện quái quỷ gì đã xảy ra đêm qua? – Nathan rửa trước khi tiếp tục – Anh đã ở trên bãi biển nửa giờ đồng hồ, để em bày trò với anh. Rồi sau đó thì làm theo sự chỉ bảo của em, anh đi vào phòng ngủ của mẹ em không gây 1 tiếng động. Em nghĩ là chuyện gì xảy ra lúc đó? Mẹ em có kể là anh đã đẩy bà ấy xuống giường rồi làm cái việc vô đạo đức với bà ấy không?
- Không!
- Em làm anh ngạc nhiên đấy
- Làm sao anh dám nói về mẹ tôi như thế?
- Tại sao lại không? – Nathan đã quá tức giận để trở nên gay gắt – Hãy tin anh đi India, anh chẳng có gì để phải cảm ơn người đàn bà đó cả!

Sự bùng nổ dịu dàng

Dịch giả: Phạm Thu Huyền

Chương 1

Chiếc Cessna đã đợi sẵn ở đó khi anh đặt chân đến Nassau. Anh cũng không dám chắc là nó, nhưng khi đi qua cổng kiểm soát thì nhìn thấy một bộ mặt lạ hoắc, tay cầm tấm bìa có ghi tên anh trên đó. Anh thắc mắc tại sao Sam Nevis không ra đón? Viên phi công mà cha anh thuê trong 20 năm qua chắc chắn là chưa già đến nỗi phải về nghỉ. Nhưng anh đã không còn biết chút gì về công việc của bố mình nữa rồi, anh tự nhắc nhở mình; và Sam Nevis cũng như mọi người khác, chỉ là những cái tên gọi ra từ quá khứ. Cả chiếc máy bay cũng lạ nữa, anh nhận thấy như vậy. Nó vốn là phản lực một động cơ nay được thay bằng loại hai động cơ, còn mới, với đầy đủ những tiện nghi mà người ta trông đợi trong một bộ máy tinh vi như thế. Tất nhiên rồi, anh thừa nhận, sự sang trọng là cảm giác đầu tiên mà các du khách trông đợi khi đến đảo Pelican mà, vả lại nó cũng cần phải được đổi mới để đáp ứng đòi hỏi ngày càng tăng của khách hàng nữa.

Hoặc có thể là anh nghĩ như thế khi đã yên vị trong chiếc ghế bành bọc nhung được chuyển thành ghế ngồi trên máy bay. Nhưng sau khi đã đọc những quảng cáo, anh thậm chí còn cảm thấy một sự ngưỡng mộ miễn cưỡng đối với công việc kinh doanh của cha mình, mặc dầu vẫn ngờ rằng có bàn tay của Adele trong đó.

Môi anh mím lại. Thật mỉa mai thay khi mà tất cả những gì bố ta đã bỏ bao công sức, giờ có nguy cơ mất trắng. Bà ta sẽ cảm thấy như thế nào nhỉ khi biết kẻ mà mình cố gắng hủy hoại giờ có thể hủy hoại thế giới của mình. Đó hẳn phải là sự xúc phạm tột cùng. Và trong suốt cuộc đời anh, anh không thể nào lý giải nổi tại sao cha mình lại làm một việc như vậy. Trừ phi....

Nhưng cứ phỏng đoán thì chẳng có ích gì. Anh đã ném qua đủ trường hợp để quyết định rằng không nên cố đoán mò một điều gì mà có thể sau lại nhận ra rằng có là một sự nhầm lẫn. Bố anh hoàn toàn có thể đã lập một di chúc khác nữa. Và India sẽ ra sao trong sự sắp xếp di sản đó?

Lạy chúa tôi! Anh đưa bàn tay mệt mỏi lùa vào những mảng tóc không đều của mái tóc. Vì anh liên tục lặp lại động tác này trên chuyến bay từ New York nên chẳng ngạc nhiên khi thấy trên đầu là một mớ rối tung. Ngoài ra, nó cần gọn gàng hơn – đáng lẽ phải cắt tóc trước chuyến đi cuối cùng tới nước Anh. Chẳng trách viên phi công lái chiếc Cessna đã nhìn anh đầy dò xét khi anh mới xuất hiện ở sân bay. Với chiếc áo sơ mi và quần jean Oxford

đã cũ sòn, chân đi giày bata mòn vẹt, trông anh thật khác xa những vị khách được chào đón tới khách sạn Kittict. Lòng bàn tay anh quệt phải chiếc cầm chưa cạo râu. Anh nhăn mặt. Đáng lẽ anh phải tranh thủ kiếm một giấc ngủ đêm và tắm gội trước khi đến trình diện bà mẹ kế và cô em khác cả bố lẫn mẹ của mình. Anh hoàn toàn có đủ thời gian để làm như vậy.

Cha anh đã chết. Lạy chúa. Cái ý nghĩ đó vẫn còn làm anh đau đớn nhưng anh phớt lờ nó. Chẳng có một lý do thực sự nào khiến anh cần phải đi chuyến máy bay sớm tới vùng Bahamas, song dường như có một thế lực siêu nhiên nào đó đang chờ đợi anh ở đây. Anh còn có cả cuộc đời để nhận lấy quyền thừa kế gia sản mà cho đến giờ vẫn không thể tin là sẽ thuộc về mình. Nhưng khi mới từ Canada trở về, nhìn thấy bức điện, anh buộc phải suy nghĩ về điều này, tất cả nằm ngoài suy nghĩ của anh.

Anh nhìn trân trân ra ngoài cửa sổ, tự hỏi tại sao ngần ấy năm anh vẫn cảm thấy xúc động như vậy mỗi khi nghĩ về nhà. Mà đó đâu còn là nhà anh suốt tám năm qua. Cha anh đã đuổi anh đi. Lạy Chúa! Anh không nên quên điều đó. Cả việc India đã tin mọi lời mẹ cô ta nói. Thế thì tại sao anh lại phải có cảm xúc gì khi trở lại? Anh cũng không biết chắc là mình có muốn làm việc này không từ trong sâu thẳm lòng mình.

Nhưng – đó là một cái “nhưng” lớn – hoàn cảnh hiện tại đòi hỏi anh chỉ ít thì cũng phải xuất hiện. Rồi sau nữa là chẳng phải ngày nào anh cũng có được một khu giải trí trị giá hàng triệu đôla tự dựng là của mình. Bỏ qua sự thật là có thể còn có những luật sư, kế toán, những chuyên gia tư vấn các quan hệ xã hội, các nhà quản lý điều hành công việc kinh doanh hàng ngày của quần thể khách sạn và đảo này... Đó là công sáng lập của cha anh, và cho đến khi tròn hai một tuổi, anh đã chia sẻ cùng với ông ấy.

Anh lại nhăn mặt. Cái bi kịch là ở chỗ anh chưa bao giờ được biết cha mình bị ốm nặng. Và anh đã ở nước ngoài, ở ngoài tầm liên lạc của họ khi cái chết của ông loan báo. Song anh vẫn muốn dự đám tang ông. Và anh phải làm như thế, cho dù có hay không có sự đồng ý của Adele và India

Tất nhiên chắc họ sẽ không tin anh. Ngay bây giờ chắc Adele đang đầu độc con gái mình bằng những lời bịa đặt về lý do anh đi đến hòn đảo này. Trước đó anh chẳng buồn đến, hẳn bà ta sẽ nói như vậy. Nhưng bây giờ khi có dính đến tiền nong – một số tiền khổng lồ, nếu như có thể tin vào dư luận – anh, một kẻ cơ hội đến để thủ lấy số tiền đó.

Anh nhếch miệng cười cay đắng. Về mặt này, anh có thể chứng minh cho mình, nếu anh rời hòn đảo không mang theo một xu nào. Nhưng nay anh đã có những đồng tiền của mình, đã có một cơ sở riêng đang hoạt động tốt và anh vẫn tiếp tục điều hành nó, đơn giản chỉ vì anh muốn như vậy. Nathan không còn là cậu choai choai tự phụ ngày nào khi cha anh lấy vợ kế. Anh đã là một người đàn ông hiểu được ý nghĩa của sự tồn tại. Đó là những điều anh

đã học được trong ba năm đầu tiên sau khi rời hòn đảo. Anh đã gia nhập quân ngũ, và những dấu vết còn sót lại của một cậu công tử đã phai dần giữa người khu rừng rậm và những dòng sông của miền Trung Mỹ. Nhưng đó là một sự huấn luyện tốt, nó đã tạo cho anh cái sự tự giác kỷ luật, cho anh ý chí và nghị lực để phấn đấu đạt được cái mà anh mong muốn.

Rời khỏi quân ngũ, trong anh mới chỉ manh nha cái ý tưởng về những điều mà anh muốn làm ở cả cuộc đời phía trước. Thế là anh đến xin việc ở một trại hè. Trong những hoạt động cho trẻ nhỏ, anh đã dần dà nhận ra được tham vọng của mình. Anh quyết định xây dựng khu trại dành cho người lớn, không phân biệt nam nữ. Ngoài các chương trình vận động rèn luyện thể chất thông thường, anh còn định đưa vào những gì đã học được trong quân đội, song phải làm sao cho nó thật dễ chịu, thật thoải mái. Quả đấm bằng sắt được bọc trong đôi găng tay bằng nhung. Anh cần những bãi tắm nước khoáng, các phòng tắm hơi, các chuyên gia massage để làm dịu bớt sự khắc nghiệt và căng thẳng hàng ngày, cần tất cả những tiện nghi xa xỉ cho việc chữa bệnh bằng nước. Mơ ước của anh là lập ra một loạt câu lạc bộ mà ở đó các bà vợ có thể học massage mặt và toàn thân “êm ái” nhất, trong khi các ông chồng vui thú leo núi đá, chèo bè mảng hoặc tự hành hạ liên hồi cơ thể mình trong những trò phô bày sức mạnh khác của đàn ông.

Đương nhiên anh biết là cũng có những phụ nữ thích trèo núi, những người đàn ông muốn chơi quần vợt và được vuốt ve. Anh đã tính đến cả điều này. Anh hình dung ra những ngôi nhà nghỉ thật thoải mái, thật tiện nghi dành cho khách đến mức có thể họ nghĩ đến tình dục. Tóm lại, đó sẽ là một khu giải trí tổng hợp đủ đắt tiền để chỉ những người thực sự coi trọng sức khỏe mới dám đến.

Anh đã dùng số tiền tích lũy được trong suốt ba năm trong quân ngũ để xây dựng cái trại đầu tiên trong khi hầu hết cánh bạn lính của anh đã tiêu số tiền của họ vào bia rượu và đàn bà. Thêm vào đó, anh chưa bao giờ phải trả tiền cho một người đàn bà nào trong đời. Có cái gì đó như nam châm trong đôi mắt to và nước da rám nắng của anh khiến phụ nữ cứ bị hút vào. Nhưng anh không tự hào về lợi thế đó. Kinh nghiệm đã dạy anh tốt hơn là nên tránh xa những người khác giới. Vậy là anh đã chơi một canh bạc, huy động hết số tiền mình có, cộng thêm một khoản kha khá vay từ ngân hàng để mua lại một trang trại hoa quả ở Florida. Anh đã mất vài tháng để cải tạo nơi đó thành một địa điểm sẵn sàng để đón khách. Vì ngay từ những ngày đầu anh đã tập trung vào các loại hình ít phổ biến nên đã thu hút được sự chú ý của báo chí. Chẳng bao lâu sau, cơ sở của anh đã tràn ngập các quý ông đang tha thiết muốn thoát ra khỏi sự gò bó của các văn phòng, trong các phòng họp. Cũng vào khoảng thời gian này anh đã tìm đến Greg Sanders, trước kia là trung úy huấn luyện trong quân đội. Trong những ngày đầu tiên ở Fort

Cleary, anh đã rất khó chịu với viên sĩ quan da đen có vẻ hà khắc này. Sanders rất nghiêm khắc đối với anh, bắt anh phải ở lại sân tập lâu hơn, đi mòn giày hơn các tân binh khác. Tuy nhiên thời gian trôi qua, giữa họ cũng đã dần dần có sự tôn trọng nhau thực sự. Nếu như lúc đầu họ chưa bao giờ là bạn của nhau thì ít nhất giờ họ cũng đã bắt đầu hiểu nhau hơn. Và anh biết rằng nếu không có những giờ huấn luyện của Sanders thì chưa chắc anh đã trụ lại được chừng ấy tháng trong rừng rậm. Hồi đó anh đã quá yếu mềm, giờ thì anh có thể công nhận điều này. Sinh ra là con trai của Aaron Kittict, anh đã không được chuẩn bị để trở thành một người khác.

Thế là khi nghe nói Sanders đã xuất ngũ và đang tìm việc làm, anh nhiệt tình mời ngay ông về làm với mình. Greg có thể lôi kéo khách hàng đến với họ và ngoài ra anh cũng muốn có người làm cho mình không chỉ với tư cách là một kẻ làm thuê.

Khu giải trí Sullivan cất cánh. Anh đã dùng tên họ thời con gái của mẹ mình thay cho họ của cha để không ai có thể buộc tội anh là kinh doanh uy tín của cha mình. Ngoài ra nó làm cho anh trở nên vô danh như anh mong ước, và vì vậy có thể đi bất cứ đâu mà không sợ bị nhận ra.

Không một ai, kể cả anh có thể hình dung hết được sự thành công lớn đến như vậy của khu giải trí suối nước nóng. Từ một cơ sở nhỏ ban đầu, nó đã được nhân rộng khắp nước Mỹ. Vì phần lớn các câu lạc bộ giải trí sức khỏe đều tập trung ở các đô thị, còn anh lại triển khai ở những nơi ít dân cư hơn nên luôn có thêm sự lãng mạn của việc hòa mình với thiên nhiên, ngấm chim thú ở những nơi cư trú tự nhiên của chúng. Bên cạnh đó anh biết các khu giải trí của mình đều ở những vùng đẹp nhất trên thế giới: miền nam California, Colorado, Dakota, New Mexico, không kể đến các cơ sở tiên phong ở Florida và các cơ sở khác dọc theo vùng bờ biển phía đông. Anh đã may mắn vì đất ở những vùng anh muốn mở rộng đều không đắt. Vì thế anh có thể đầu tư ít vốn xây dựng và lựa chọn môi trường.

Qua vài năm, Greg Sanders đã huấn luyện được một đội ngũ các hướng dẫn viên làm việc cho anh. Bây giờ anh không cần phải có mặt ở ngoài hiện trường nữa. Mặc dầu vậy, cả hai người đều có những kỳ nghỉ định kỳ cùng nhau có mặt ở các cơ sở khác nhau, kiểm tra xem chúng có hoạt động tốt không hay khách có được thoải mái không. Vào dịp sinh nhật lần thứ 50 của Greg, anh đã tặng ông $\frac{1}{4}$ cổ phần của mình làm cho ông trở thành cổ đông lớn thứ hai, sau anh.

Và chính vì những lý do kinh doanh mà anh đã không có mặt trong nước – và ngoài tầm liên lạc khi cha anh mất. Lúc đó, anh đã ở một huyện miền núi của British bang Columbia tìm kiếm cơ hội mở một khu giải trí mới ở vùng sâu này. Phương tiện duy nhất để đến được đó là thủy phi cơ và canô. Sự quan tâm của anh như bị chọc tức khi nghĩ tới sự nghịch mắt của những ốc

đảo sang trọng đặt trong một khung cảnh nguyên sơ như thế. Tất nhiên, cần phải lập kế hoạch một cách cẩn thận như với những dự án khác thuộc loại này. Giờ anh có thể thuê được những bộ óc giỏi nhất trên thế giới. Nếu như một khu giải trí kiểu như Sullivan được xây dựng ở đây thì nó sẽ hòa trộn thật tuyệt vời với cảnh quan nơi này. Những ngôi nhà bé nhỏ bằng gỗ mới đốn, nhìn ngoài thì thô sơ nhưng bên trong có thể cảm nhận được mọi sự sang trọng cần thiết. Rồi những bể bơi được dẫn nước lọc từ các hồ xung quanh, nước lạnh như đá hoặc bốc hơi nghi ngút.

Chuyến bay ngắn đã sắp kết thúc. Cô tiếp viên khi nãy mang đồ uống cho anh lại xuất hiện, nhắc anh thắt dây an toàn để chuẩn bị hạ cánh. Giọng viên phi công, cô cũng nhìn anh với ánh mắt đầy dò hỏi. Nhưng khác với anh ta, trong đôi mắt đó còn có thêm cả sự phỏng đoán nữa.

Anh tự hỏi không biết ai đã có ý tưởng đưa tiếp viên lên một chuyến bay ngắn chưa đầy nửa giờ như vậy. Không nghi ngờ gì, chiếc váy ngắn và thân hình khêu gợi này chắc chắn được các đấng mày râu hoan nghênh. Nhưng tại sao chiếc áo màu đỏ của cô ta lại không cài cúc để lộ rõ một vết trũng sâu giữa bộ ngực khi cô ta cúi xuống nhìn ly rượu đã cạn của anh? Và có phải cô ta thường đưa lưỡi liếm đôi môi đỏ mọng khi mang chiếc khay đi?

Anh quyết định không suy đoán gì nữa mặc dù khi quay người nhìn ra ở cửa sổ nhỏ, trên mặt anh con vương vẻ hoài nghi. Biết đâu đó lại là cách Adele muốn nhắc nhở anh rằng bà đã quên – hoặc là đã tha thứ cho anh về chuyện anh không ham muốn mình. Cũng có thể đó là cách bà ta hòng kích thích dục tính của anh, ám ảnh anh với những ký ức mà anh đã cố giữ bỏ. Hoặc cũng có thể do anh quá nhạy cảm, anh tự chế giễu mình. Mà sự nhạy cảm dưới bất kỳ hình thức nào cũng dường như không cần đến ở đây. Một điều không thể nào tưởng tượng được là cha anh đã trao toàn quyền thừa kế cho anh. Khách sạn Kittrict, đảo Pelican, tất cả bây giờ là của anh.

Chiếc phi cơ đang đến gần hòn đảo. Dứt bỏ mọi suy nghĩ, anh tập trung nhìn xuống cái nơi đã từng là nhà mình trong hơn 15 năm. Cha anh đã mua đảo Pelican với ý tưởng xây dựng một khu giải trí dành cho các ngư dân đánh cá ngoài khơi xa, những du khách đi thuyền buồm và những người đại loại như vậy. Cho đến năm anh 16 tuổi thì đó đã là một cơ sở kinh doanh nhỏ nhưng làm ăn phát đạt. Khách nghỉ chung phòng trong ngôi nhà to rộng nơi đồn điền đã từng là của gia đình anh lúc đó. Và mặc dầu chỗ ăn ở khá sơ sài nhưng không một ai tỏ ra khó chịu.

Anh nhớ lại thời đi học của mình. Đó là những ngày dài lênh đênh trên chiếc thuyền buồm mà cha anh đã cải tạo thành thuyền đánh cá, những đêm nóng nực trên bãi biển, ăn cá nướng và trò chuyện về những con cá marlin và barracuda đã đi khỏi vùng biển.

Tất cả cho đến khi Adele xuất hiện, anh trầm ngâm suy nghĩ, Adele và cô

con gái India 7 tuổi của bà ta. Adele, với ý tưởng muốn xây dựng một khách sạn lớn, sang trọng và mở rộng các cơ sở dịch vụ họ đang có trên đảo. Cha anh đã gặp bà ta trong một chuyến đi bất chợt tới London để thăm bà mẹ người vợ quá cố của mình. Adele đã nhìn thấy ở ông, Aaron Kitric, một sự đảm bảo về tài chính trong tương lai.

Những ngón tay dài của anh lại đưa lên vuốt mái tóc một cách sốt ruột. Anh biết mình có khắc nghiệt với những động cơ của bà Adele. Những suy nghĩ đó là chính xác. Ngay từ đầu anh đã nhận ra cái vẻ bề ngoài trẻ trung mà bà ta đã cố tình phô ra để làm xiêu lòng cha anh. Điều ngạc nhiên là tại sao ông lại không nhận thấy điều đó. Nhưng, từ một người đàn ông điếm đàng luôn dành thời gian cho đứa con trai của mình – kể cả khi nó thử thách sự kiên nhẫn của ông khá nhiều – ông đã trở thành một cậu học trò đáng yêu, và không còn muốn nghe con mình nói nữa. Ông đã yêu Adele điên cuồng, bởi xúc động vì một người đàn bà hấp dẫn như thế lại có thể xiêu lòng trước một người đàn ông đã ở độ tuổi xế chiều như mình.

Cái lợi duy nhất mà anh có được từ sự kết hợp khập khiễng đó chính là India, mặc dầu lúc đầu anh không nhận ra điều đó.

Ở tuổi 15, anh chẳng có mấy thì giờ dành cho cô bé gầy gò luôn bám theo chân mình. “mày chỉ là một thứ phiền nhiễu”, anh thường cau có bảo India như vậy.

Nhưng India không tự ái. Và, thời gian qua đi, việc cô bé không tỏ dấu hiệu gì là lợi dụng vị thế của mình khiến anh mềm lòng lại. Bên cạnh đó, anh thấy có một cô em kế cũng hay hay. Trước đây anh chỉ là đứa con một, và thế là trong khoảng thời gian kể từ khi cha anh tái hôn với Adele cho đến lúc anh học xong, anh và India đã luôn là bạn tốt của nhau.

Xét về một góc độ nào đó thì trông India già hơn tuổi – một phần do sự chênh lệch của Adele, anh nghĩ – và cô bé có thể ngồi yên hàng giờ nghe anh giải thích đủ thứ chuyện. Cô ấy quả là hợp với mình, anh thừa nhận. Vào thời gian mà Adele đang thuyết phục cha anh đầu tư xây dựng một khách sạn mới và quan hệ giữa hai cha con lạnh nhạt thì India là người phải nhận lấy tất cả sự bức dọc trẻ con của anh trút xuống.

Nói về những mặt tích cực hơn thì anh đã dạy India bơi và lặn. Anh đã đưa cô bé đi khám phá các kỳ quan của những mỏm đá nằm phía Đông đảo Pelican. Anh đã dạy cô cách lặn xuống nước bắt ngao và dẫn cô đi tham quan những vịnh nhỏ bí mật mà anh đã phát hiện được trong suốt những năm thơ ấu chỉ thui thủi một mình. Những hôm anh được nghỉ học, họ luôn ở cùng nhau và anh đã bắt đầu coi India như một người bạn thực thụ của mình.

Tất cả cho đến khi Adele xen vào. Bà ta chưa bao giờ ư mối quan hệ của họ. Nhìn lại, anh tự hỏi có phải ba ta đã ghen hay không. Nhưng thậm chí

đến cả bây giờ cách lý giải thái độ đó của ba ta vẫn còn vương trong cổ họng anh. Có lý do gì để người đàn bà đó ghen với cả một đứa trẻ được chứ?

Dù sao thì bà ta cũng đã thành công với việc chia rẽ họ. Vào kỳ nghỉ hè cuối cùng năm ấy, khi mọi việc đã đến mức không chịu nổi, Adele đã gieo rắc mâu thuẫn giữa hai người. Bà ta bảo India, trước sự có mặt của cả hai cha con anh, là không được quấy nhiễu anh nữa. Bà ta nói rằng đã nghe anh bảo anh phát chán lên vì cô, rằng đã chơi với cô 6 năm nhưng đã đến lúc phải kết thúc. Giờ anh đã là một người đàn ông, không còn là cậu bé nữa và không muốn có một cô nhóc béo ị như India làm vương chân mình.

Tất nhiên là anh chối bỏ những điều đó. Nhưng anh cũng nhận thấy vẻ hoài nghi trên mặt India. Rồi khi cha anh hỏi thẳng thừng là có phải anh định bảo Adele là kẻ nói dối không thì anh chẳng còn mặt mũi nào để thanh minh nữa. Đó là một việc làm hèn nhát, anh biết, mà lại là bị thua trong tay Adele. Nhưng giữa việc cãi nhau với cha và làm tổn thương India thì không có một sự lựa chọn nào cả. Và lúc đó anh còn quá trẻ – quá non nớt để hiểu rằng mối quan hệ cha con không thể nào cải thiện được nữa.

Chiếc Cessna chao nghiêng. Anh nhìn ra những bãi tắm của thời niên thiếu, trải dài dưới bóng dừa, một dải cát san hô lượn tròn ôm lấy mặt biển xanh ngắt rồi nhạt dần thành màu ngọc. Những mảng tảo biển quanh bờ, ngập trong nước và dập dềnh với sóng. Đảo Pelican bây giờ đã không chỉ còn là thiên đường của những người đánh cá nữa, anh nghĩ, nó đã trở thành một trong những khu giải trí độc đáo nhất trên thế giới.

Đường băng dường như đang chạy ủa đến đón họ. Chiếc phi cơ nhỏ trượt trên nền bê tông, tạo ra những âm thanh rin rít. Vịnh Windermere, Đỉnh Mèo, Vịnh Abalone,... tất cả những cái tên anh đã từng biết rất rõ, giờ đây đang trở lại chào đón anh. Lần đầu tiên sau 8 năm đi xa, anh trở về nhà.

Anh tự hỏi không biết họ sẽ cử ai ra đón mình. Từ sân bay trên đồi Rùa Xanh đến khách sạn ở bãi Abaco mất gần 3 dặm. Hỏi anh còn ở đây, khách đến đảo được đưa đón bằng một trong những chiếc xe mini bus thường dùng để đưa khách đi du ngoạn trên đảo. Nhưng đó là trước khi khách sạn Kittrict được công nhận là 5 sao. Bây giờ có lẽ họ đã dùng xe hơi hiệu Rolls- Royces hay Cadillacs để chở khách.

Chiếc máy bay đã dừng hẳn bên ngoài tòa nhà sơn màu trắng, vừa làm nói tiếp khách đến đảo vừa là trung tâm điều khiển giao thông. Anh cảm thấy nhẹ nhõm khi nhận ra trù lớp sơn bề ngoài, nơi này chẳng khác mấy so với những gì anh nhớ được trước kia.

- Tôi hy vọng là ông hài lòng với chuyến bay, ông Kittrict – cô tiếp viên cất giọng sau khi cửa máy bay rồi chiếc thang gấp được mở ra. – chúc ông một ngày tốt lành!

- Cảm ơn cô

Nhưng khi bắt tay với viên phi công, anh để ý thấy chiếc áo bó của cô gái giờ đã được cài cúc lại gọn gàng. Biết đâu cô ta chỉ tự mình hành động, anh nghĩ ngợi một cách khó khăn. Chắc hẳn tất cả mọi người đều đã biết anh là chủ mới của hòn đảo này. Anh thật sơ suất đã ăn mặc cầu thả, biết đâu lại khiến cô gái nghĩ có thể làm anh mềm lòng, với chút ít sự phô bày như vậy. Chủ mới, đôi khi dẫn đến sự thay đổi nhân viên. Anh thật khó có thể tin được là mình lại có tiếng nói cuối cùng đối với việc tuyển dụng cô gái này. Giờ anh gần như thấy thông cảm với căn nguyên sâu xa sự bối rối của cô. Nhưng kinh nghiệm cũng đã dạy rằng, chẳng có cái gì đến không bao giờ. Xách chiếc túi đựng quần áo lên, anh bước xuống các bậc thang, đầu không ngoảnh lại. Đang trưa,, trời nắng nóng quá, anh nghĩ và bắt đầu cảm thấy chiếc quần jean bó của mình dính chặt vào đùi, cứ như một lớp da thứ hai. Đáng lẽ anh nên thay nó trên máy bay. Anh có mang theo một vài chiếc quần short trong túi, nhưng vì quá mải mê suy nghĩ nên đã quên khuấy mất thời tiết trên đảo.

Anh đứng một lát dưới chân chiếc thang máy bay, nhìn ra xung quanh. Ở đây luôn có những cơn gió thổi làm dịu bớt hơi nóng và khiến cho không khí trở nên dễ chịu. Gió cũng đang có một làn gió như vậy thổi ngang qua đồi rùa Xanh, làm tung những sợi tóc đang bám chặt vào cái gáy ướt đầm mồ hôi của anh.

- Nathan

Trước đó anh không để ý đến ai đang tới gần mình. Anh đang mãi nhìn ra đường băng trắng lấp lóa dưới ánh nắng, những ngọn cây lá đỏ đang đung đưa, những thảm cỏ dày thoải thoải dốc về phía bãi biển. Mắt anh dừng lại ở mép biển viền một vòng cung tựa như một lớp ren trên cát và tai anh đắm chìm trong tiếng sóng âm ỉ đổ dồn vào vách đá.

Rồi anh hướng ánh mắt vào một phụ nữ trẻ đang đứng một cách kiên nhẫn bên cạnh. Cô gái có dáng người dong dỏng, mảnh mai, rất hấp dẫn với khuôn mặt thanh tú và mái tóc dài, thẳng được buộc gọn sau lưng bằng chiếc dây thun. Cô có đôi mắt màu xanh, sống mũi thẳng, cặp môi đầy đặn gợi cảm. Nhưng chính vẻ rực rỡ của mái tóc làm cô nổi bật hơn cả. Màu đỏ rực của nó làm tôn lên nước da trắng mịn màng của cô.

- India phải không?. – anh hỏi, giọng nửa tin nửa ngờ. Môi cô gái thoáng mím lại.

- Anh Nathan – cô nói – rất vui vì anh đã trở về. Chỉ tiếc là lại trong hoàn cảnh đáng buồn này.

- Đúng vậy – Nathan vẫn chưa hết bất ngờ trước sự thay đổi của cô bạn gái. Hỏi anh ra đi, India cùng lắm cũng chỉ cao độ 1,55m là cùng và mặc dù không đến nỗi ục ịch như lời Adele nói thì cô cũng đang phải chịu đựng những biến đổi khó chịu của tuổi dậy thì. – anh cũng rất tiếc – anh ngừng lại

một lát – rất vui được gặp lại em, India.

Cô gái mỉm cười theo phép lịch sự – chúng ta đi chứ – cô đề nghị rồi liếc nhìn cái túi vải bạt của anh trước khi đưa tay chỉ về phía sau tòa nhà – xe đang đợi đằng kia – rồi cô quay sang người phi công này giờ vẫn đứng chăm chú nhìn họ và bảo – này Raoul, anh có thể mang nốt hành lý của ông Kittrict ra khỏi máy bay được không?

- Đứng – Nathan xen vào trước khi viên phi công kịp nói – là vì tôi không có thêm hành lý nào nữa cả – anh gỡ nhẹ chiếc túi vải – tất cả là ở đây.

Đôi lông mày của India – màu đậm hơn một chút so với tóc – nhíu lại đây về bối rối – ý anh là nó sẽ được chuyển đến sau – cô nói và rõ ràng không vui khi thấy sự sắp xếp của mình bị người khác gạt bỏ ngay trước mặt đám nhân viên. Nathan lắc đầu.

- Anh đã có tất cả mọi thứ cần thiết – anh nói nhẹ nhàng để cô yên tâm.

Quay sang viên phi công và người đồng hành của anh ta, anh chào họ, giọng pha chút giấu cợt – cảm ơn Raoul. Thật là một chuyến bay rất dễ chịu.

Anh không nhìn cô tiếp viên nhưng đoán là cô ta sẽ cảm thấy nhẹ nhõm vì anh đã cố tình không nhắc tên cô. Tuy vậy, anh vẫn cảm thấy khó hiểu với tất cả những gì đang diễn ra quanh mình. Họ nghĩ anh là loại người nào đây? Và Adele nữa, không biết bà ta đang tung ra những lời bịa đặt gì về anh khi biết rằng mình không được thừa kế hòn đảo?

Nathan bỗng cảm thấy trào lên một nỗi tức giận, nhất là vì khó chịu với cái ý nghĩ là India đã được nghe kể rằng anh là một con thú tình dục. Tất nhiên cô ta đã nghĩ thế rồi. Chỉ có Chúa mới biết cô ta đã được tẩy não đến mức nào để tin rằng anh là loại người không biết xấu hổ là gì. Anh không phải là một thầy tu, cũng chưa bao giờ tỏ ra như thế. Nhưng trong suốt mấy năm qua, tâm trí, sức lực của anh đều dồn vào việc làm thế nào để tạo nên thành công trong sự nghiệp chứ không phải để thỏa mãn những nhu cầu nhục dục của mình.

-Ồ, được thôi – India nhún vai tỏ vẻ cho qua và bước về phía chiếc xe sơn hai màu đen trắng đang đậu trong bóng râm của tòa nhà – chúng ta đi thôi. Nathan không vội đi theo India. Anh cố tình đứng lại mấy phút để ngắm vẻ tuyệt mỹ của cặp mông tròn trịa ôm gọn trong chiếc quần soóc màu đen của cô. Anh cũng thấy bộ ngực cô gái đã kịp tròn đầy, căng phồng sau lớp vải của chiếc áo bó, làm gọn lên hình chiếc áo lót đang mặc. Anh đoán có lẽ cô là một trong những tài sản quý giá của khách sạn.

Ý nghĩ đó chợt khiến anh bức bối. Anh không thích phải tưởng tượng ra cái cảnh một chủ ngân hàng giàu có nào đó hau háu dán mắt vào thân hình thon thả của cô. Lạy Chúa, cô là em gái của anh. Anh không muốn ai khác nhìn cô, ngoại trừ mình. Anh cảm nhận thấy một mong muốn bất ngờ muốn bảo vệ cô. Liệu Adele có ý định khai thác con gái mình như ba ta đã làm với tất

cả mọi thứ khác không?

India đang ngồi đợi trên xe khi anh đến nơi. Hai bàn tay cô đặt trên vô lăng, chiếc xe đã nổ máy. Nathan nhét túi đồ vào phía sau xe và quăng người vào chiếc ghế bên cạnh cô. – đi thôi – anh nói, liếc xéo sang phía cô. India đẩy cần số và dận đôi chân đi ủng (giày boot) của mình lên chân ga.

Đường đi đã được nâng cấp, anh nhận ra ngay tức thì. Mặt đường đầy những vết lún của bánh xe ngay xưa giờ đã được sửa chữa và rải sỏi ở 2 bên nhưng vẫn không thể loại bỏ hết những rắc rối. Sau phát triển vô tổ chức của các loại cây cối trên hòn đảo này đã khiến con đường đôi chỗ bị lấp trong những đám dây nhỏ rậm rịt. Tai hại hơn cả là cỏ đâm cả lên qua những lớp sỏi, và ngọn những cây dừa (thơm) đại rập cả xuống khi họ đi qua. Sự pha trộn kỳ quặc của mọi vật tạo nên vẻ huy hoàng của phong cảnh nơi đây, anh nghĩ một cách châm biếm. Những bụi cây rậm rạp mọc ở những chỗ ít ngờ nhất, và mặc dầu vậy vẻ đẹp của chúng vẫn không hề suy giảm.

- Anh có một chuyến bay dễ chịu chứ?

Câu hỏi của India làm anh ngạc nhiên. Anh đã phải cố ghìm lại không hỏi xem liệu cô có thực sự quan tâm đến điều đó hay không. Thái độ của cô đối với anh rất lịch sự nhưng giả tạo. Anh không chờ đợi và cũng không muốn như vậy. Lạy chúa, chẳng lẽ cô ấy không gọi lên một cảm xúc gì hay sao? Anh đã chờ đợi ở cô một thái độ khác, thậm chí là tức giận hay phật ý chứ không phải là sự thờ ơ.

Nhưng nói ra những cảm giác của mình bây giờ thật quá sớm, nhất là khi anh không hoàn toàn biết chắc về nó. Vào lúc này, anh còn đang bận nghiền ngẫm những phản ứng của mình trước vẻ bề ngoài quyến rũ của cô gái, tự nhắc nhở rằng đó chính là cô bé mất to đã có thời từng tin vào mọi lời anh nói.

- Cũng khá dễ chịu – anh hơi xoay người về phía India, đặt tay lên cánh tay cô. hơi lưỡng lự một chút anh hỏi – mẹ của em thế nào? Bà ấy có ở đây khi ông cụ bị... à mất không?

- Tất nhiên là có – India trả lời và anh cảm thấy trong cô như vừa loé lên một chút cảm xúc – ông ấy bị ốm mất vài 3 tuần. Bác sỹ nói ông ấy làm việc quá nhiều. Ông bị đau, anh thấy đấy, và ông khẳng khẳng cho rằng đó chỉ là một đoạn cơ bị giãn.

Nathan cảm thấy cổ họng như nghẹn lại

- Nhưng chắc ông cụ biết sự thực không phải là như vậy.

- Không phải – India lắc đầu, một sợi tóc mềm mại của cô cọ vào mu bàn tay anh – sau cùng, tức là sau trận đau tim đã lấy đi cuộc sống của ông, họ phát hiện ra có cục máu nhỏ đọng trong ngực ông. Nó xảy ra rất nhanh.

Nathan xoay bàn tay và giữ lại một sợi tóc đỏ rực, các ngón tay trệu mến vuốt ve nó – anh hiểu.

- Em và mọi người cố liên lạc với anh – India nói tiếp – nhưng không ai biết được anh đang ở đâu. Thật may, ông Hasting, luật sư của bố mình, Nathan nhớ lại, tìm được một địa chỉ của anh ở New york. Nhưng như anh thấy đấy, lúc đó anh không có ở đó.

- Đúng thế – cô gái lại xoay đầu và anh thả sợi tóc của cô ra

- Lúc đấy anh đang ở nước ngoài. Mặc dầu vậy – môi anh bặm lại – anh cũng không biết là ông ấy có nhớ đến anh không?

India quay sang, bình thản và lạnh nhạt – anh là con trai của ông ấy – cô nói ngắn gọn, dường như thế đã là đủ. Trong anh gọn lên cái cảm giác về một sự bất công.

- Nhưng suốt 8 năm qua thì không – anh nói không che đậy sự phẫn nộ của mình – ông ấy đã đuổi anh ra khỏi đảo, nếu như em còn nhớ. Anh không thấy có dấu hiệu nào chứng tỏ ông ấy từng mong anh quay trở lại.

Các ngón tay India bầu chặt hơn vào vô lăng. Trong vài phút, cô không nói câu gì cả và để cho anh tự đưa ra những kết luận của mình. Nhưng, thật khó mà giữ mãi được những ý nghĩ cay đắng trong khung cảnh này, khi mà hương thơm của hòn đảo đang ngập tràn và ánh nắng chiều đang nhuộm vàng rực rỡ lên mọi vật. Anh đã không muốn tượng được hết vẻ đẹp của hòn đảo khi xa nó. Giờ đây anh nhìn những ngọn mimosa đang rủ xuống với cảm giác buồn vui pha trộn.

Con đường dốc xuống về phía bờ biển. Bên trái họ là những thảm cỏ được xén tỉa cẩn thận của sân golf. Nhìn qua tán cây đầy hoa, anh có thể thấy mái nhà đỏ hồng của câu lạc bộ và những chiếc xe ngựa được sơn màu sắc sỡ chuyên để chở khách đi du ngoạn.

Rõ ràng là Adele đã rất bận rộn, Nathan thầm giễu cợt. Anh nhớ nơi này trước đây chỉ là bãi đá khô cằn trồng hoa. Nhưng ngày nay, một khu giải trí hoàn hảo không thể thiếu một sân golf. Và chỉ liếc qua cũng có thể thấy đây là một trong những sân golf vào loại tốt nhất.

- Cha anh chưa bao giờ hết yêu thương anh, anh biết đấy – India bất ngờ nói. Nathan nhìn cô thăm dò.

- Chưa bao giờ ư – anh hỏi một cách hoài nghi.

- Vâng – cô dán người vào vô lăng khi chiếc xe băng qua cây cầu gỗ bắc ngang một cái hẻm nhỏ - ông thường nói rất nhiều về anh – cô dừng một chút – nhất là vào thời gian cuối.

Quai hàm Nathan như cứng lại. Anh phải nói gì, nghĩ gì về điều này? Có phải India cho rằng anh sẽ được an ủi nếu biết rằng người cha đã tha thứ cho mình chẳng? Quý tha ma bắt! Theo như anh biết thì chẳng có tội lỗi gì để mà tha thứ cả.

- Thế còn em thì sao? - Anh hỏi, giọng pha chút giễu cợt, dường như muốn chuyển chủ đề của cuộc nói chuyện. Cô gái liếc nhìn anh, thoáng giật mình.

- Em làm sao?

- Em có còn yêu quý anh nữa không? – anh hỏi. Anh muốn làm cho cô bối rối và quả thực mặt cô đỏ ửng lên.

Anh nhận thấy India có một làn da thật đẹp, trắng và mịn màng. Cô không bao giờ bị râm nắng nhưng cũng không phải chịu nỗi lo về tàn nhang như nhiều thiếu nữ tóc đỏ khác. Trái lại, tay chân cô mịn màng, nhẵn nhụi, và đẹp đến hút hồn.

- Tất nhiên rồi – cô đáp nhanh và đầy phòng thủ.

Nathan nhìn cô chăm chú, bực mình về sự thiếu trung thực của cô. Làm sao cô có thể yêu quý một người mà nếu như tin lời mẹ cô là đã từng khinh bỉ và sỉ nhục cô? Hơn thế nữa, người đó lại đã từng phản bội lại tất cả những người thân, nhất là cha anh.

- Nhưng anh là anh trai của em – cô nói giận dỗi.

Nathan cảm thấy như vừa bị ai đánh vào bụng.

Sự bùng nổ dịu dàng

Dịch giả: Phạm Thu Huyền

Chương 2

Nguyên tác : Tender Assault

- Thế nó đang ở đâu?

Adele Kittrict đang thoa kem dưỡng da lên cổ và mặt, quay lại nhìn con gái mình một cách sốt ruột. Trong tấm áo choàng lụa màu hồng đỏ, chiếc khăn quần màu đen che lấp gần hết bộ tóc đã được làm sáng rất công phu, trông bà ta già hơn so với cái tuổi 42 mà bà ta vẫn nói. Mặc dầu vậy, vẻ mặt bà ta vẫn căng thẳng và khó gần. India là người duy nhất được chiêm ngưỡng mẹ mình vào những lúc bà ta trông xấu nhất.

- Anh ấy bảo là muốn đi tắm – India trả lời, tựa hông vào thành ghế trường kỷ có những sọc satanh và đón cái nhìn chăm chăm của mẹ mình không chút sợ hãi – con đã cho anh ấy ở phòng 204 như chúng ta đã thống nhất từ trước. Nếu biết mẹ muốn con đưa anh ấy đến đây thì con đã làm khác.

- Mẹ không muốn – Adele đáp nhanh rồi quay lưng lại quan sát mình trong chiếc gương của bàn trang điểm. – mẹ chỉ thấy khó tin là anh ta lại kịp nhắc gì đến cái di chúc trong suốt đoạn đường từ sân bay về đây. Nhất định là anh ta phải nghĩ về nó, lạy chúa. Đó là lý do anh ta đến đây. Để trêu tức tất cả chúng ta.

India cắn môi dưới. Cô nói một cách thận trọng

- Con cho rằng mẹ không thể buộc tội Nathan về những gì cha anh ấy đã làm. Anh ấy không biết chút gì về di chúc đó cả. Với lại, chắc chắn anh ấy không hề làm gì để gây ảnh hưởng gì tới cha.

- Làm sao mà biết điều đó? Adele vặn lại nấp lọ kem và đập mạnh nó xuống chiếc khay trước mặt. Chiếc lọ thủy tinh vang lên những âm thanh chói tai nhưng thật may nó không bị vỡ.

India nắm chặt 2 tay nhìn mẹ mình trút cơn giận dữ.

- Mẹ, mẹ biết cha và Nathan không hề gặp nhau trong suốt 8 năm mà – cô nói một cách điềm tĩnh – thậm chí đến cả ông Hasting cũng không hề có địa chỉ của anh ấy.

Adele khịt mũi

- Ừ được đấy, tiếp tục đi. Cứ bảo vệ nó đi, India. Mà luôn làm như thế mà. Kể cả khi biết nó đã nói những gì, đối xử thế nào với mà vẫn cứ bám theo nó như một con bèo si tình!

India hít một hơi dài để cố lấy lại bình tĩnh. Lại vẫn là câu chuyện cũ và cô đã học được cách tốt nhất là không nên tiếp tục tranh cãi về nó nữa. Nó đã

làm cô đau lòng và có lẽ vẫn còn làm cô đau nếu cô để mặc nó. Nhưng cô biết đó chỉ là cách mẹ cô mượn cớ để xả ra sự bức dọc và cay đắng của mình.

- À, mà mày đã nói gì nhỉ? – Adele lại tiếp tục tra hỏi, khi thấy rõ rằng những lời ríe rứa không còn tác dụng – Nó còn ngạo mạn, hiếu chiến như trước nữa không? Thế nào?

India cẩn thận duỗi thẳng các ngón tay và vuốt ve nền vải lycra của chiếc quần sôóc. Cô mừng vì mẹ mình đang mãi nhìn vào trong gương chứ không nhìn cô. Nhưng điều đó không ngăn 2 lòng bàn tay cô ướt đầm và một dòng mồ hôi chảy từ ngực xuống.

- Anh ấy... trông già hơn – cuối cùng thì cô cất lời và nhận ra như thế khó có thể được coi là thỏa đáng. Cô cần phải nói cái gì đó trước khi bà mẹ kịp nghi ngờ sự im lặng của cô – và da rất rám nắng. Có thể nói, cho dù anh ấy đã làm gì trong suốt 8 năm qua, chắc chắn không phải là ngồi lì trong văn phòng.

Adele đưa mắt nhìn con gái – à, thế mày nghĩ nó sẽ làm gì? – bà ta hỏi một cách gay gắt và India cảm thấy nhẹ nhõm khi bà ta không để ý điều gì ngoài trừ cô không nói một câu nào phản đối – Chắc là nó đi chăn bò hoặc làm việc cực nhọc ở một dàn khoan dầu nào đó thôi! thế có chửa, nó chẳng hợp để làm một công việc nào khác. Mỗi khi nghĩ tới việc chúng ta đã làm lụng như thế nào để có được thành công trên mảnh đất này, tao lại muốn khóc. Thật chẳng công bằng chút nào khi nó bỗng dưng có được tất cả mọi thứ.

- Vâng, thật không công bằng – India cũng đồng ý với điểm cuối cùng đó. Nhưng Nathan là máu thịt của cha anh ấy. Cô mãi mãi chỉ đứng thứ 2.

Adele nhặt một tuýp son bóng lên và chăm chú xem xét màu của nó – Nó, à anh ta có hỏi gì về mẹ không? – bà ta hỏi. India mặc dầu đã nghĩ tới tính huống này từ trước nhưng vẫn bị bất ngờ.

- Anh ấy... có hỏi mẹ bây giờ ra sao? – cô thừa nhận, cố gắng ngăn cái hơi nóng đang sắp sửa bùng lên gây mình và tiếp tục nói trôi chảy – Nhưng chủ yếu là hỏi về cha. Anh ấy muốn biết thật chi tiết cha đã mất như thế nào. Adele bĩu môi

- Làm như nó quan tâm lắm ấy – bà ta nói một cách độc địa – Tao hy vọng là mày bảo rằng ông ấy không bao giờ nói đến nó. Tao thậm chí còn nhớ là trong thời gian đó chưa nghe Aaron nhắc đến tên nó bao giờ.

India đứng phắt dậy. Điều đó không đúng, cô biết, nhưng cô hiểu tốt hơn là không nói ra - Con phải đi đây – cô ý thức được rằng với tất cả sự điềm tĩnh vốn có, cô cũng không thể chịu đựng thêm được nữa. Hôm nay không phải là một ngày dễ chịu đối với cô và ngay cả sự thờ ơ khôn khéo cô đã học được cũng đang mỏng dần một cách nguy hiểm – Con đã hứa với Carlo là sẽ nói chuyện với Paolo về việc phục vụ đồ uống trong khi anh ta đang chơi

đàn. Với lại con cũng phải đi thay quần áo. Tối nay con phải ăn tối cùng vợ chồng ông nghị sĩ Markham.

Adele nhăn mặt – anh ta chẳng chờ đợi con giữ lời hẹn đó đâu India. Với lại việc kinh doanh, đúng không? Tại sao mà cứ tiếp tục nhận khách trong khi như chúng ta đã biết đấy, Nathan có thể đuổi cổ cả tao lẫn mày đi ngay ngày mai.

India thở ra chậm chậm:

- Con không nghĩ là anh ấy sẽ làm như thế đâu mẹ.

- Làm sao mà biết? Nó nói như vậy à?

- Không...

- Lại thế rồi – Adele thở dài chán nản – Giả như mày có thể thôi nghĩ rằng mày biết rõ nó hơn tao. Nó là một con chuột nhắt, India ạ. một đứa con hoang! Nó hoàn toàn không biết xấu hổ là gì và tốt hơn là mày nên bắt đầu tin điều đó đi!

Và India bắt đầu tin thật.

Trong lúc nói vài câu mang tính chất nghĩa vụ rằng mình không có thời gian để bàn chuyện về Nathan và rời khỏi phòng mẹ, đầu óc cô vẫn làm việc liên tục. Khi cánh cửa đã khép lại sau lưng, cô đứng lại một lúc để cố trấn tĩnh lại. Nhưng những lời nói của bà mẹ quá ấn tượng để cô có thể gạt bỏ đi một cách dễ dàng. Và vì cô nghĩ chúng đúng, nên càng không thể quên đi.

Nathan là con người tập hợp tất cả những gì xấu xa mà mẹ cô đã nói. Anh ta đã xử sự thật đáng ghê sợ khiến cha mình đau lòng. Ông Aaron Kittrict đã phải mất nhiều năm mới đủ khả năng quên được những gì con trai mình đã làm. Và mẹ cô đã phải gánh chịu hậu quả sự buồn chán khủng khiếp của ông cũng từ việc đó.

India nhún vai. Cô đã quyết định để lại đằng sau tất cả những ký ức buồn bã đó. Dù Nathan có xử sự thế nào, đã làm những gì thì nghĩ về điều đó bây giờ cũng chẳng ích gì. Rõ ràng cha anh đã tha thứ, nếu không ông ấy đã chẳng trao cho anh quyền thừa kế. Cô không việc gì phải cảm thấy cay đắng. Mẹ cô đã nuôi dưỡng quá nhiều sự cay đắng cho cả hai người.

Khu gia đình nằm ở một nhánh riêng của khách sạn. Nó được nối với tòa nhà chính bằng lối đi qua một dãy các hàng cột có những dây nho rủ xuống. Đó là ngôi nhà một tầng mái màu hồng với những ô cửa sổ cao, mở ra sân sau có lát gạch. Ngôi nhà vừa tách biệt khỏi tòa nhà làm khách sạn để đảm bảo sự riêng tư vừa đủ gần để mọi vấn đề phát sinh được kịp thời giải quyết tức thì. Sau cùng thì chính bản thân dịch vụ họ đang kinh doanh khiến cho khách sạn Kittrict và Đảo Pelican trở nên nổi tiếng trên toàn thế giới. Nó đã tạo được uy tín trong việc đem lại sự thoải mái và riêng tư cho khách. Mặc dầu số lượng khách nghỉ ở đây qua nhiều năm lên đến con số khổng lồ nhưng người ta vẫn có một quyền sở ghi lại sở thích cũng những điều chưa

hài lòng của từng người.

Thật tiếc là khách sạn chỉ chứa được tối đa 30 khách cùng một lúc. Có 18 dãy buồng để đáp ứng nhu cầu riêng của những vị khách đặc biệt, từ những chính trị gia đến các ngôi sao nhạc pop. Đảo Pelican không có những người tò mò tìm kiếm chuyện giật gân, những kẻ săn tin, những người hâm mộ muốn xin chữ ký. Có lúc khách sạn đầy ắp chỉ với một bữa tiệc và không hiếm những gương mặt vô danh dần trở nên thân thuộc ở đây.

Khi India bước vào gian tiền sảnh của khách sạn có kiến trúc như một nhà thờ thì trời đã sắp tối hẳn. Ánh sáng từ chùm đèn lớn treo trên vòm trần hắt lên những cây cảnh và hoa lá trong phòng khiến cho toàn bộ khu vực lễ tân mang một màu sắc rất tươi vui. Cùng với chiếc đèn chùm, hàng loạt đèn bàn đặt ở những bộ sôpha tạo ra những ốc đảo nhỏ ấm cúng và thoải mái. Sàn nhà lát gỗ thông được trải thảm Trung Hoa dày êm.

Vào giờ này thường có ít khách đến đây. Bằng kinh nghiệm của mình, India biết rằng hầu hết mọi người đang tắm táp, thư giãn hoặc được các nhân viên chăm sóc sức khỏe đấm bóp. Sau cả một ngày bơi lội, chèo thuyền hay đơn giản chỉ phơi mình dưới nắng thì đây là lúc họ cần được nghỉ ngơi. Khách sạn Kittrict được trang bị mọi thứ cần thiết để giúp khách hàng được vui vẻ và rất nhiều người, cả đàn ông lẫn đàn bà đang tận hưởng những dịch vụ đó. Một lúc nữa, cả quầy bar sẽ đông nghịt và nhà hàng bên hồ sẽ bắt đầu phục vụ những món ăn sành điệu do viên đầu bếp người Pháp và các cộng sự thể hiện. Những lúc này các gian phòng chung vắng ngắt, chỉ có nhóm tiếp viên đi lại vẻ rộn rã, một số người trong bọn họ luôn phải thường trực để sẵn sàng phục vụ khách bất cứ lúc nào.

Mặc dầu vắng vẻ nhưng India vẫn cảm thấy hơi ngượng khi ăn mặc như vậy mà bước vào gian phòng. Thường vào giờ này cô đã phải thay trang phục khác. Mặc dù sự có mặt của cô nhiều khi không cần thiết nhưng cô vẫn muốn nắm bắt tình hình công việc. Sự xuất hiện của Nathan đã làm đảo lộn tất cả và cô đang cố gắng để quen dần với điều đó.

- Ô, xin chào cô Kittrict – cô nhân viên lễ tân rời chồng hóa đơn đang được nạp vào máy tính đến chào India – có chuyện gì không ổn ư?

- Chuyện gì? – lúc đầu India tưởng cô ta định nói tới Nathan nhưng ngay lập tức nhận ra chính vẻ ngoài của mình khiến cô gái kia có nhận xét như vậy.

India lắc đầu, - Ô, không có gì đâu – cô cười gượng gạo – tôi chỉ định nói vài câu với Paolo. Chị có biết anh ấy đang ở đâu không?

- Anh ấy đang ở quầy bar, cô Kittrict ạ - cô gái trả lời ngay – Anh trai... của cô muốn uống cái gì đó - ngừng một lát – anh ấy thật thú vị phải không? Ý tôi muốn nói là anh trai cô. Anh ấy thật dễ tính và thân thiện. Không... không giống như... à, giống như cha anh ấy, đúng không?

Cô gái lộ vẻ lúng túng. Nhưng vì đang nói dở nên cô đành phải tiếp tục.

India cười thông cảm. Mà điều đó cũng đúng, cô nghĩ một cách không vui. Trong vài năm trở lại đây, cha của Nathan ngày càng trở nên xa cách. India cho rằng tâm trạng bất ổn của ông là do sức khỏe kém. Rõ ràng trong ít nhất là 18 tháng cuối cùng, ông Aaron Kittrict không được khỏe. Ông co mình lại, không hòa nhập với mọi người, kể cả với cô. Nhưng bây giờ cô không còn dám chắc có phải vì sức khỏe không. Liệu có phải thái độ lạnh nhạt với Nathan đã khiến ông đau đớn? Cô tự hỏi nhưng có lẽ sẽ không bao giờ biết được câu trả lời chính xác.

Nhưng trước mắt cô đang phải đương đầu với cái viễn cảnh gặp mặt Nathan nếu như cô phải nói chuyện với Paolo trước khi buổi tối bắt đầu. Cô muốn tránh mặt anh, chỉ ít thì cũng là trước khi cô kịp tắm rửa và thay quần áo. Không có vỏ bọc quần áo và son phấn, cô cảm thấy mình chông chênh một cách vô lý và Nathan sẽ hoàn toàn không chế được tình huống đó.

Anh ta đã làm cô bối rối một cách khủng khiếp lúc chiều nay khi đưa ra cái câu hỏi không thể tha thứ được đó. Và cô đã làm một điều tồi tệ hơn khi thừa nhận mình vẫn quan tâm tới anh ta. Đáng lẽ ra cô nên tránh trả lời thẳng và nói dối một cách trơn tru vô hại chẳng hạn. Thay vào đó, cô lại cố tỏ ra thờ ơ để cuối cùng làm trò cười cho anh ta trêu chọc dễ dàng đến vậy. Đã có thời cô không tự ái. Cô đã lớn lên cùng với sự trêu chọc của anh và không bao giờ cho rằng nó chứa hàm ý gì. Cho đến khi mẹ cô chỉ ra sự khập khiễng của một đứa con gái 13 tuổi cứ coi Nathan như người cùng lứa với mình. Cho đến khi bà ấy nói toạc ra rằng Nathan đã quá giữ ý nên không muốn bảo thẳng ra cái điều cô phải tránh xa anh.

India nhớ lại cô đã cảm thấy vui như thế nào khi theo Nathan đi khắp mọi nơi. Điều đó thì đúng vì cô chưa bao giờ có một người anh trai, nhất là một người anh có đầy đủ mọi thứ mà cô thiết tha muốn học theo.

Cô đã tưởng anh thích trò chơi với mình, mà hình như ban đầu là thế thật. Có lẽ giống như cô, anh cũng cảm thấy có một người em gái như thế thật thú vị. Nhất là khi cô em đó lại ngưỡng mộ mình, tin vào mọi lời mình nói.

Nhưng có một sự khác biệt khủng khiếp giữa một cô bé 7 tuổi tôn sùng thần tượng với một cậu trai đã lớn, ương bướng vụng về. Ngay khi vừa nghe mẹ nói vậy, India nhận ra bà đã đúng. Tất nhiên, lúc đó cô chưa hiểu được rằng Nathan thực sự mong muốn điều gì và rằng sự chịu đựng cô chỉ là một phương tiện để anh ra đạt được cái khác.

India vượt thẳng quần áo, nói một câu làm yên lòng cô nhân viên lễ tân mặt đỏ bừng kia rồi bước một cách dứt khoát ngang qua gian phòng. Cô không thể trách cô gái đang bị cuốn hút bởi vẻ ngoài hấp dẫn của Nathan. Cô biết rõ điều đó có thể gây shock đến thế nào.

Quán bar nằm thấp hơn sảnh bốn bậc thang. Bên trong mát mẻ và mờ ảo với mặt quầy dài được rọi đèn. Có thể nhìn ra bãi biển và những ngọn đèn của

bến tàu thuyền đằng xa. Cha kế của cô đã cho xây dựng cái bến này trước khi khởi công khách sạn. Kể từ khi khách sạn mới được xây, nó trở thành nơi trú ngụ của những người bơi thuyền. Giờ tầng trên có câu lạc bộ và ở dưới là cửa hàng bán đồ đi biển. Mặc dù mục đích chủ yếu là phục vụ những người đi biển nhưng nó còn bán cả những dụng cụ chơi golf và đồ lặn. Đám các bà thường đến đây xem, chọn quần áo thể thao hoặc chỉ để tán gẫu với người quản lý, mà phải công nhận rằng tay này thật to cao hấp dẫn.

India dừng lại trước bậc thang trên cùng dẫn xuống quán bar. Cô nhìn qua khắp lượt. chiếc đàn dương cầm mà Carlo Mendoza hay chơi vào các buổi tối vẫn nằm im lìm, và chưa có đôi nào tình tự với nhau trên cái sàn nhảy bé xiu. Những bộ bàn, ghế bành gọn ghẽ được kê dọc theo các dãy của sổ để khách vừa ngồi vừa ngắm phong cảnh bên ngoài, bây giờ cũng vắng ngắt. Âm thanh từ chiếc loa stereo phát ra nhẹ nhẹ.

Cô nhìn thấy Nathan ngay. Anh đang ngồi trên chiếc ghế cao ở quầy bar và nói chuyện với Paolo. Tại sao cô lại không nhỉ? Cô tự hỏi mình một cách thiếu kiên nhẫn, ngoài người phục vụ và anh ta ra, quán vắng chẳng có ai. Tuy vậy cô cảm thấy bức bối khi thấy tim mình tự nhiên đập rộn và đành cố gạt bỏ cái cảm giác là anh ta đang không chế được mình.

Cô để ý thấy Nathan đã thay trang phục khác. Chiếc quần jean cũ kỹ bó chặt cặp đùi giờ được thay bằng chiếc quần vải màu đen và áo somi màu tối. Mái tóc sẫm màu của anh dài chồm cả lên cổ đằng sau và ngay từ khoảng cách khá xa cô vẫn có thể thấy nó còn ướt do tắm. Nhưng đột nhiên Paolo nhìn thấy cô và nói câu gì đó, Nathan quay đầu lại và India nhận thấy anh không mang cravat như quy định ở đây.

India bước xuống và tiến gần đến họ, cố gắng thật tự nhiên vì cặp mắt của Nathan vẫn chăm chú theo dõi cô. Cô biết rõ tóc mình đang bị gió thổi tung và tay chân đang đê trần. Cô cầu sao cho mình đang bị vấp hoặc làm một cái gì ngu ngốc tương tự như thế.

- Chào! – anh nói giản dị và cô thấy mừng vì anh không nhảy xuống để chào cô. Nathan vẫn ngồi ở đó, tay đặt trên mặt quầy, trước mặt là chai Scott và nước uống. Ở vị trí đó, đầu anh gần ngang với đầu cô, và cô không phải chịu cái bất lợi về chiều cao như lúc chiều ở sân bay nữa.

- Chào anh! – cô đáp lại, cố gắng nở một nụ cười vui vẻ mặc dù có phần hơi lạnh nhạt. Nhưng Nathan đã cắt ngang và cô đột nhiên cảm thấy khó chịu với chính mình.

- Trông em có vẻ không ổn – anh nói và India nghĩ sao anh hay có những nhận xét mang tính cá nhân quá như vậy. Cô biết trông cô như thế nào. Mà kể cả khi có thể thật thì đó cũng chẳng phải việc của Nathan, tại sao anh ta lại cứ xen vào?

- Anh không... - cô nói, nhận ra cảm anh đã được cạo nhẵn nhụi. Nhưng nó

chẳng giúp anh trẻ hơn mà chỉ làm nổi bật những đường nét đàn ông đẹp dữ dội.

- Có phải em định nói gì chẳng? – Nathan hỏi lại, ngón tay đưa lên cọ cọ sống mũi một cách lười nhác. Cả đôi mắt cũng uể oải, trong u tối và bí hiểm sau hàng lông mi đen rậm.

- Em... chúng tôi... à khách đến đây đều được yêu cầu phải đeo cravat vào buổi tối – cô giải thích, trong lòng thoáng chút lo lắng. Cô có thể tự nhủ rằng đây chính là người anh khác bố khác mẹ, người mà cô đã từng chia sẻ tất cả những niềm tin ngay thơ ngày nào, nhưng cách đó xem ra không có tác dụng. Đã có quá nhiều chuyện xảy ra. Anh đã đi xa và họ đã mỗi người một ngả. Người đàn ông trước mặt khác xa với cậu thiếu niên mà cô còn nhớ.

- Thế à?

Các ngón tay của Nathan sờ lên chiếc cổ áo somi đang mở. India có thể thấy nó được may bằng lụa màu xanh. Cho dù anh ta đã ở đâu, đã làm gì thì chắc cũng không đến nổi túng quẫn, cô nghĩ một cách căng thẳng. Mắt cô tránh nhìn vào những ngón tay dài, nhỏ đang làm lộ ra cái cổ cháy nắng của anh.

- Vâng, đúng thế – cô khẳng định lại, thầm biết ơn vì giọng nói của mình có vẻ cứng cỏi hơn cảm xúc trong lòng. Ánh mắt cô chạm phải cái miệng cong lên hơi hài hước của anh – Anh xin lỗi.

Miệng anh mở ra để lộ hàm răng trắng và đều đặn – Thế đó là tất cả mục đích của chuyến thăm viếng này hay sao? – anh hỏi – Chỉ để nói rằng anh ăn mặc không đúng qui cách? – môi anh mím lại – Hãy tha thứ cho anh, nhưng có phải em định nói rằng em thì ăn mặc đúng còn anh thì không?

- Không! - India không kiên nhẫn được nữa – Tất nhiên không phải thế. Em đến để nói chuyện với Paolo. Em không hề biết anh cũng có mặt ở đây.

Nathan nghiêng một bên đầu – có lẽ là thế – anh độ lượng thừa nhận và nâng ly nước lên môi – vậy chắc là em muốn anh đi để hai người nói chuyện phải không?

India không trả lời. Cô quay sang Paolo và nói với anh này bằng một giọng nhỏ nhẹ nhưng đầy quyền lực như vẫn thường dùng trước mọi nhân viên khác. Cô giải thích đề nghị của Carlo.

- Anh ta mong anh thôi đập lách cách cốc chén trong lúc anh ta đang chơi đàn – cô giải thích cặn kẽ - đa số các khách có thể đợi xong một bản nhạc để được phục vụ đồ uống. Còn những ai không đợi được thì sẽ tự đi đến quầy. Anh cứ đi lại trong phòng, lấy yêu cầu của khách sẽ làm họ mất tập trung nghe đàn.

Paolo cau mày khi nghe cô nói xong và India nén một tiếng thở dài. Người đàn ông gốc Ý này chẳng hề dễ bảo, hơn nữa anh ta và Carlo đã có lần va chạm nhau.

- Chẳng qua là anh ta sợ sẽ không nhận được tiền boa của khách nếu tôi

khiến họ để ý vào cái khác – anh ta đáp lại bằng cái giọng khàn khàn mà các quý bà rất ưa nghe – Dio, chẳng lẽ các bạn Idiota không thấy là tôi cũng có thể mở loa cho khách nghe hay sao?

- Tôi không cho như thế là đúng lắm đâu, Paolo – India nói bình thản – Carlo là một nhạc công giỏi...

- E punturá – Paolo lẩm bẩm một cách tức tối và mặc dù không hiểu anh ta nói gì nhưng India tin chắc đó không phải là sự tán thưởng.

- Tôi không nghĩ là... - cô vừa uể oải bắt đầu thì Nathan xen vào.

- Tôi nghĩ là anh nợ cô Kittrict đây một lời xin lỗi – anh nói, giọng nhỏ và kiềm chế nhưng không kém phần cương quyết – và nếu cô ấy bảo anh không phục vụ đồ uống trong khi tay nhạc công đó đang chơi đàn thì anh phải chấp hành. Anh hiểu chưa?

Paolo nhún vai ngay lập tức – tất nhiên, singnore – anh ta kêu lên. Nếu India chưa từng chứng kiến sự hung hăng của anh ta trước đây thì có lẽ cô đã nghĩ mình đang tưởng tượng – Tôi chỉ đùa thôi, chẳng phải thế sao? Carlo là bạn của tôi. Tất cả chúng ta, những người trên đảo Pelican này đều là bạn bè cả. India nắm chặt bàn tay. Ngày hôm nay thật là khó chịu, và đây là giọt nước cuối cùng làm tràn cốc. Tôi tệ hơn là Nathan lại thấy cần thiết, hoặc anh cho mình quyền can thiệp vào việc của cô. Nhưng câu nói của Paolo đang xúc phạm cô.

- Như tôi đã nói – cô lại tiếp tục, nghiêng chặt răng – Carlo có việc của anh ta, còn anh có việc của anh. Tôi cho rằng không cần phải nhắc nhở anh là kiểm một người phục vụ tốt dễ hơn là kiểm một nhạc công giỏi. Tôi nói như vậy đã rõ chưa?

Paolo đưa mắt miễn cưỡng nhìn Nathan, dường như muốn đo xem phản ứng của anh trước những lời cô vừa nói, rồi với một cái nhún vai, anh ta đáp:

- Vâng, thưa signora.

- Tốt – India tự cho phép mình ném một cái nhìn sang Nathan rồi xoay người bước đi. – Bây giờ, nếu các anh cho phép...

- Đợi đã!

Cô đã đến chỗ những bậc thang dẫn lên gian sảnh thì Nathan đuổi kịp cô.

Trong giây trước, cô cứ ngỡ anh sẽ để cô đi mà không nói gì cả, nhưng có lẽ cô đã nhầm.

- Chuyện gì vậy? – cô hỏi, quay lại đối mặt với anh, hy vọng mình phô ra được một vẻ mặt thờ ơ.

- Tất cả điều đó có nghĩa là gì? – anh hỏi, ném cái nhìn đầy ý nghĩa về phía đằng sau. – Tại sao em lại trở nên khinh khỉnh như vậy?

- Xin lỗi, anh nói cái gì cơ? – India giả vờ không quan tâm. Cô liếc nhìn chiếc đồng hồ đeo tay bằng vàng mảnh mai mà cha kế đã tặng nhân sinh nhật lần thứ 21 và cau mày – Em không có thời gian để nói chuyện nữa đâu.

Em phải đi thay đồ đây.

- Đó không phải là điều anh muốn nghe và em cũng biết như thế – Nathan đáp lại thẳng thừng – Có chuyện gì thế? Anh đã nói câu gì sai phải không? India cứng người:

- Sao anh lại nghĩ như thế?

- Cách em nhìn anh bây giờ khiến anh không thể nhầm được – anh trả lời – Nó thật là độc địa. Thôi được rồi. Nếu em có điều gì muốn nói với anh hãy nói thẳng ra đi. Anh không thích sự bóng gió và cũng không bao giờ làm như thế.

India hít một hơi dài. Cô không muốn rơi vào chuyện này. Không phải bây giờ. Cô đang nóng, đang mệt mỏi và thứ duy nhất cô mong lúc này là một vòi nước mát lạnh – Anh đang tưởng tượng đấy – cô nói, quyết định không làm to chuyện. Sau cùng thì Nathan là người sở hữu hòn đảo này. Nếu anh ta muốn phản đối chuyện của các nhân viên thì cô là cái thá gì mà dám phản nản?

Cô đã định quay bước đi thì Nathan giữ cánh tay ngăn cô lại – Anh không tưởng tượng cái gì hết – anh nói, nhẹ nhàng nhưng cương quyết – Anh cho rằng em không muốn anh can thiệp vào cuộc nói chuyện của em với người phục vụ quây. Đó là điều duy nhất có thể, trừ phi anh đã nói câu gì đó ban chiều khiến em tức giận. Quý tha ma bắt, hãy nói cho anh biết nếu điều đó còn làm em bức bối. Anh không muốn có bất kỳ một sự hiểu lầm nào giữa 2 chúng ta.

India nén nhin. Cô tự hỏi tại sao sự đụng chạm của bàn tay Nathan lại khiến cô có cảm giác bức tức đến vậy. Da cô dưới các ngón tay anh như có lửa đốt, như có một dòng hơi nóng của ý thức rần rật trong cánh tay cô. Dường như máu trong cơ thể cô đang dồn cả lên cho tiếp xúc đó vậy. Cô có thể nghe tiếng tim mình đập thành thịch.

Cô phản ứng hơi thái quá. Cô biết điều đó. Lạy chúa, đây chẳng phải là lần đầu tiên Nathan chạm vào cô. Trước cái ngày mẹ chỉ ra cho cô thấy sự ngu ngốc, anh thường túm lấy tay cô để chỉ một cái gì đó hoặc kéo cô đi bắt cá. Trong tất cả các trò chơi của Nathan thì bắt cá là việc cô ít thích nhất. Họ thường cãi nhau để được làm theo ý mình. Anh thậm chí còn vài lần nhắc cô lên, rồi ném xuống nước và cô phải cố bầu lấy anh để trở lại bờ. Hồi đó, họ hoàn toàn không cảm thấy ngượng ngập gì với nhau. Vậy thì tại sao cô lại thấy bức bối khi tất cả sự cương quyết vốn có của mình không đủ bứt cô ra khỏi tay anh?

Nhận thấy chỉ có một cách duy nhất để thoát khỏi tình trạng này, cô hất cằm về phía anh - Em nghĩ là anh biết những gì mình đã làm – cô nói giọng thách thức – Có thể là anh không biết nhưng cái khách sạn này đã đang hoạt động rất tốt khi anh không có ở đây

Môi Nathan mím chặt:

- Em nghĩ là anh chen ngang? - Anh nói với giọng đều đều – vậy tại sao em không nói ra điều đó?

India khịt mũi:

- Em nghĩ là em đã nói.

- Nhưng không phải trước khi anh ép em phải làm điều đó. Mà vì có gì chỉ nói về chúng ta, sao không để Adele làm cái việc vớ vẩn ấy? Nếu bà ta muốn người Ý có mặt ở chỗ của ông ấy thì cứ để bà ta làm. Em không phải là tay sai của bà ta.

India chớp mắt, trong một lát cô quên mất mình đang phải cố gắng né tránh cái nhìn u tối đầy kết án của anh – Adele ư? – cô nhắc lại một cách trống rỗng – Mẹ em ư? Bà ấy thì liên quan gì?

Nathan cau mày, cặp mắt anh sục sạo trên khuôn mặt mỗi lúc một nóng bừng của India – bà ta có trách nhiệm trong sự suy sụp này phải không?

- Cái gì suy sụp? – India kêu lên một cách sốt ruột – Em không hiểu anh đang nói về chuyện gì?

- Thôi được – giọng nói của Nathan đã kém phần thân thiện đi nhiều – Bà ta có thể thuê một người quản lý, là em hoặc một ai khác, anh không biết.

Nhưng bà ấy ký séc đúng không? Hoặc nói đúng hơn là bà ấy luôn làm thế khi cha anh còn sống.

- Không phải – India đã thoát ra khỏi vòng ảnh hưởng của anh – Mẹ em không bao giờ tham gia vào bất cứ công việc điều hành khách sạn nào. Khi cha... khi cha anh còn sống, ông ấy đã tin tưởng giao cho em làm việc đó. Mẹ em, bà ấy đi du lịch suốt. Đây chỉ là một hòn đảo nhỏ.

- Ý em định nói là buồn chán chứ gì? – Nathan gợi ý một cách khô khan, mặc dù ra rằng anh đang cố gắng để chấp nhận những lời cô nói – vậy là... khách sạn Kittrict, đảo Pelican là con đẻ của em ư?

- Em không nói như thế – India phản kháng – Anh biết mẹ em là người có ý tưởng mở rộng khu giải trí...

- Bởi vì nó không kiếm được nhiều tiền cho bà ấy như trước kia – Nathan chen vào một cách độc địa nhưng India cố tình phớt lờ.

- Và cha... nghĩa là cha anh đã thu xếp phần tài chính.

- Ý em nói là ông ấy đã tự trói mình vào ngân hàng phải không? – Nathan bĩu môi – đúng thế. Việc ấy thì anh biết.

India lại hít một hơi dài:

- Nếu anh cứ tiếp tục những nhận xét thô lỗ đó thì tôi sẽ không thể đứng đây nói chuyện được nữa. – cô nói một cách cứng rắn – Tôi tin là ông Hasting đã cung cấp cho anh tất cả mọi chi tiết. Nếu anh muốn biết thêm điều gì nữa, tôi khuyên anh hãy hỏi ông ấy!

- Quỷ tha ma bắt!

Nathan buông một câu chửi thề thuần thực. India so vai, bước lên bậc thang. Cô không có lý do gì để phải chịu đựng sự cục cằn của anh, cô tự nhủ. Cô không phải tự biện hộ cho mình và nhất là cho mẹ mình.

- Thôi được. thôi được rồi. Anh xin lỗi – lời xin lỗi bất ngờ vọng lên từ đằng sau và cô nhận ra rằng anh đã đi theo mình ra ngoài quán bar. Giờ anh đang đứng ngay bậc thang bên dưới, hơi thở của anh phả vào gáy cô.

- Nói về ông Hasting thì... - anh tiếp tục – ông ta đã cung cấp những thông tin cần thiết, nhưng không phải là chi tiết. Quỷ tha ma bắt, anh thậm chí còn chưa gặp ông ta. Ngay khi đọc bức điện, anh đã đến thẳng đây.

India hơi miễn cưỡng quay người lại. Và bởi vì anh đang đứng dưới nên mắt họ bây giờ gần ngang nhau. Vậy là cô không thể trốn tránh cái nhìn chằm chặp phòng thủ của anh được nữa nên đành khoanh tay trước ngực trong một cử chỉ tự vệ vô thức.

- Vậy thì... - cô hỏi, dè dặt đưa lưỡi liếm cặp môi khô – tôi còn phải nói gì nữa đây?

- Em có thể kể cho anh tại sao cái kế hoạch khiếm tốn của cha anh nhằm mở rộng khu nhà cũ lại biến thành một nơi như thế này – anh trả lời, dang rộng hai cánh tay – khi anh ra đi, ông ấy đã xây xong bên đậu thuyền và đang bàn tới việc xây dựng bể bơi và mấy sân tennis. Chẳng có gì giống như thế này.

India ngẩng đầu lên:

- Ô, nó có vẻ là một sự đầu tư tốt. thế thôi.

- Đầu tư tốt, với ai?

- Với tất cả chúng ta – cô đáp, thận trọng chọn từ.

- Nhưng nó cần một lượng vốn khổng lồ.

- Nó đáng giá như thế.

- Thế ư? – anh bước lên bậc cao nhất và bây giờ đang đứng cạnh cô – Mẹ em có những ý tưởng lớn, còn cha anh thì sẵn sàng làm tất cả mọi thứ để làm vui lòng bà ấy.

India bước lùi lại:

- Cha anh rất tự hào với những gì ông ấy đạt được

- Nhưng nó còn là một gánh nặng đúng không?

- Nếu như anh định ám chỉ rằng cơn đau tim của ông ấy có liên quan đến những lo lắng về tiền nong thì anh quá sai rồi! – cô kêu lên tức giận – Lạy chúa! Nơi này đáng giá ngàn vàng, ô, mà không phải ngàn vàng. Nó còn đáng giá hơn thế nữa. Làm sao anh dám nghĩ ông ấy bị bệnh là có liên quan gì đến việc xây dựng khách sạn?

Sắc mặt của Nathan không hề dịu đi chút nào – À, em phải thừa nhận là ông ấy đã chết sớm hơn bất cứ ai có thể ngờ - anh nói và India thấy quặn trong lòng khi nhận ra anh đã đánh mất tất cả về lịch sự. Nathan lạnh lùng, ngạo mạn và hung hăng, giống hệt như mẹ cô từng nói.

- Tôi không muốn nghe anh nói nữa – cô thầm thì, biết rõ rằng có ít nhất hai người trong đám nhân viên đang lắng nghe họ cãi vã. Paolo thì rõ ràng đang đồng tai lên, còn cô gái trẻ ở quầy lễ tân cũng không thể ngăn nổi sự tò mò muốn xem chuyện gì đang xảy ra – Nếu anh muốn phàn nàn điều gì, anh hãy bàn với ông Hasting khi ông ấy đến đây. Tôi không muốn anh làm cho mẹ tôi phải phiền lòng thêm nữa.,

Nathan cau mày, nhưng khi anh nói thì không phải là nhắc đến Adele – Hasting ư? – anh hỏi – ông ta sẽ đến đây à?

- Đúng vậy, trong một vài ngày tới – India thấy dễ dàng chịu đựng cuộc nói chuyện với sự thù nghịch công khai giữa họ hơn – Tôi đã đề nghị ông ấy chậm lại để cho anh có thời gian làm quen trở lại với hòn đảo này. Tất nhiên lúc đó tôi chưa biết là anh sẽ buộc tội lung tung chúng tôi ở đây.

Cầm Nathan bạnh ra:

- Anh không hề làm thế. Quỷ tha ma bắt, India! Anh chỉ cố tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra. Ông ấy là cha của anh!

- Tôi biết – India gạt phăng cái ý nghĩ cảm thông vừa gợn lên trong cô – Nhưng điều đó không cho anh cái quyền ngờ vực về nguyên nhân bệnh tật của ông ấy. Biết đâu anh chẳng phải là một phần lớn lý do trong đó!

Sự bùng nổ dịu dàng

Dịch giả: Phạm Thu Huyền

Chương 3

Không khí buổi sáng bao giờ cũng mát mẻ, dễ chịu và một trong những thú vui của Nathan là đi dạo trên bãi biển khi xung quanh còn chưa có ai. Vào giờ này buổi sáng, cát vẫn còn sạch sẽ, phẳng phiu và chưa hề in dấu chân ai.

Mặc dầu vậy, Nathan cũng ý thức rõ mình làm như vậy không phải là không có tính toán. Anh cố ý trì hoãn việc trở lại khách sạn, trì hoãn cái thời khắc mà anh phải giải quyết tình huống trở trêu do di chúc của cha anh tạo nên. Sớm hay muộn thì anh cũng phải quyết định sẽ làm gì với nơi này, nhưng hiện giờ anh muốn né tránh mọi sự đương đầu.

Đêm hôm qua, anh đã ở trên chiếc thuyền Wayfarer, nơi mang lại cảm giác thoải mái hơn là dây buồng đầy ắp tiện nghi mà hai mẹ con India đã ấn anh vào. Trong những lúc hào hiệp nhất, anh nghĩ rằng đó không phải là lỗi của họ. Ta sẽ cư xử ra sao với một người lạ không phải là thành viên của gia đình mình? Nhất là khi người đó lại không hề được chào đón ở trong nhà chúng ta?

Mặc dầu vậy, anh đoán Adele vẫn mong gặp lại anh. Không biết bà ta đã chịu đựng sự ra đi của cha anh như thế nào? Anh không thể tin là Adele sẽ bị suy sụp về việc đó. Có chăng là nó sẽ giúp sự huỷ hoại đến nhanh hơn thôi. Đêm hôm trước, anh đã mừng tượng cách mình bảo bà ta. Nói với India, trước khi anh phát hiện ra là cô chứ không phải Adele, đã và đang điều hành khách sạn.

Anh đi ra bãi đậu thuyền bởi đoán là sẽ không có ai đến đó tìm mình, và anh đã đúng. Anh cần có thời gian để suy xét tình hình và suy nghĩ. Anh không thể tống khứ Adele đi mà không đồng thời đuổi cả India. Và mặc dù sau tất cả những chuyện đã xảy ra, anh biết mình cũng không hề muốn làm vậy. Điều đó thật rõ ràng, anh biết. Chỉ riêng nghĩ đến việc giữ cô lại cũng là trái với sự khôn ngoan của anh. Cô đã đứng về phía mẹ mình, và cũng giống như cha anh, đã tin vào mọi lời bà ta nói. Nhưng quỷ tha ma bắt, lúc đó cô ta cũng chỉ có 13 tuổi. một đứa bé 13 tuổi thì lấy đâu ra sự phản kháng để chống lại cha mẹ mình?

Cha anh đã phó thác tương lai của cô vào tay anh. Điều này cũng làm anh bức bối. Chẳng lẽ cha anh lại tin chắc anh là một người hào hiệp đến thế? Hay là ông ấy không quan tâm chuyện gì sẽ xảy ra với họ. Adele và con gái bà ta? Quỷ thật, mà anh đâu có biết gì về India bây giờ? Anh đã đi xa 8 năm

trời. Biết đâu cô ta lại chẳng là bản sao của mẹ mình?

Phía bên kia bãi đậu thuyền, biển uốn lượn qua hàng loạt những vịnh đá nhỏ. Cát ở đó có màu phớt hồng, nguyên sơ và đường tới đó quá khó để những kẻ nhàn hạ ở khách sạn tìm đến. Đó là những cái vịnh mà anh từng khám phá trong thời thơ ấu và luôn tìm đến một mình cho tới khi India xuất hiện.

Anh nhăn mặt. Minh có quá lãng mạn không nhỉ? Anh tưởng mình đã rũ bỏ tất cả sự lãng mạn trong tâm hồn. Mặc dầu vậy, không thể phủ nhận là India đã chiếm một vị trí đặc biệt trong tim anh. Quý thật, cô ấy là em gái của anh. Chẳng có lý do gì để phải xấu hổ.

Mãi hơn 8 giờ, Nathan mới trở lại khách sạn. Anh cảm thấy đói. Đêm hôm qua anh đã ăn bánh sandwich nhưng bây giờ lại thấy thèm trứng, thịt hun khói và thật nhiều bánh nướng bơ. Đó không phải là những món khoái khẩu ở Sullivan Spa nhưng lúc này anh muốn ăn để nhằm thỏa mãn cái bụng đang cồn cào.

Bữa sáng được phục vụ ở trong một căn phòng tám cạnh đầy ánh nắng trông ra biển. phòng được ghép chủ yếu bằng các tấm kính. Tùy theo thời tiết, người ta có thể buông rèm hoặc đóng kính lại. Vào lúc này, vài tấm đang mở, để cho không khí mát mẻ ủa vào phòng.

Nathan dừng lại ở cửa ra vào, nhìn một lượt khắp gian phòng trống lẻ.

Những chiếc bàn tròn phủ vải trắng trên bày sẵn những bộ đồ ăn bằng bạc sáng loáng và các cốc thủy tinh pha lê. Có mùi thơm của bánh mì nóng và cà phê mới pha. Bụng anh cồn cào khi nghĩ tới các món ăn hấp dẫn.

- Tôi có thể giúp gì được, thưa ông?

Một người phục vụ mặc áo trắng đang nhìn anh đầy dò xét. Nathan chợt nhận ra cả ngày hôm qua cái vẻ ngoài đã khiến anh không tìm được bạn bè mới. Lần đầu tiên, anh cảm thấy râu mọc đêm trước đang lởm chồm trên quai hàm và bộ quần áo đang mặc là một nhân chứng hùng hồn về tác hại của nước biển.

- Tôi... - Nathan lưỡng lự giây lát rồi nghĩ rằng cho dù trông mình có nhếch nhác đến đâu thì bây giờ anh đang đói, vả lại đây là khách sạn của anh nên mạnh bạo nói tiếp – Vâng, xin chỉ cho tôi một cái bàn và mang một ấm cà phê được không? Tôi tự biết nên dùng gì tiếp theo sau khi xem thực đơn. Người phục vụ kẹp tờ thực đơn dưới nách khi đang xem xét những lời anh nói – ờ, ông là khách của khách sạn phải không? – anh ta hỏi bằng giọng khinh khỉnh và Nathan gật đầu.

- Phòng 204 – anh nói, không muốn làm cho tay nhân viên phải lúng túng – bây giờ thì... tôi sẽ ngồi ở đâu nhỉ? Cái bàn kia, bên cửa sổ được không?

Người phục vụ so một bên vai

- Tôi... tôi cũng không dám chắc – anh ta đang nói thì một giọng con gái quen thuộc cất lên.

- Tôi sẽ phục vụ ông Kittrict, anh Lloyd – giọng India dịu dàng nhưng trên mặt của anh nhân viên thoáng vẻ hoảng hốt - ồ, thế ông Kittrict chưa tự giới thiệu hay sao? Nathan, đây là Lloyd Persall. Anh ấy phục vụ khách đến buổi sáng. – cô nhìn anh một cách dò xét – Anh ấy xử lý rất tốt trường hợp khách bị say rượu.

Nathan cảm thấy hơi phật ý

- Tốt đối với Lloyd – anh nói bằng một giọng nghiêm trang, không còn tâm trạng dễ tiếp tục tranh cãi với cô – Vậy thế anh phải làm gì để được phục vụ ở đây? xuất trình thẻ căn cước chẳng? Hay một điều ngu ngốc gì khác?

India mím chặt môi. Cô bảo với anh phục vụ

- Mang cho ông Kittrict thứ ông ấy cần – và cô đẩy được Lloyd đi với một câu trấn an – Tôi sẽ xếp chỗ ngồi cho ông ấy.

- Vâng, thưa cô Kittrict.

Anh bồi bàn dường như muốn nói thêm câu gì nữa nhưng lại thôi. Nathan có phần hơi bức tức, chờ India sắp xếp chỗ ngồi. Quý tha ma bắt, chẳng lẽ khách hàng vẫn vui vẻ quay lại đây để được phục vụ như thế này sao?

Chiếc bàn mà India xếp cho anh chính là chiếc mà anh đã chọn lúc đầu. Đó là bàn dành cho hai người, kê sát cửa sổ. một tấm rèm xếp buông hơi nghiêng để che bớt nắng và những ngọn gió lùa qua những dải tuyen màu trắng làm cho chúng chòng chành xao động.

Mặc dù vẫn còn bức bối nhưng Nathan cảm thấy phải nói cái gì đó sau khi đã ngồi xuống. Anh gượng gạo

- Cảm ơn em. Có lẽ anh sẽ phải phân phát hình của mình cho các nhân viên ở đây để tránh cho họ phải lúng túng như vừa rồi.

India đặt hai tay lên đùi, hai bàn tay cô đan vào nhau. Đó là một cử chỉ tự vệ nhưng dường như cô không ý thức điều đó:

- Không cần thiết phải như thế nếu anh để cho em giới thiệu anh với các nhân viên của anh – cô nói, giọng hơi rời rạc và có ý trách móc – Nếu như tối hôm qua anh không biến đi đâu mất thì có lẽ bây giờ mọi người đã biết rồi. Hệ thống truyền tin ở đây rất hiệu quả và sự xuất hiện của anh cũng đã làm mọi người để ý.

Nathan tựa người vào lưng ghế và ngẩng đầu nhìn India. Mặc dầu anh nhận ra là cô nói đúng nhưng vẫn cảm thấy một ý muốn không lý giải nổi là phá tan vẻ bình tĩnh của cô. Có phải điều này hay xảy ra khi thái độ thân thuộc được thay bằng sự xa lánh, ghẻ lạnh? Tại sao anh lại cứ muốn xử sự khác đi với India trong khi rõ ràng cô đang cố để duy trì phép lịch sự?

Nathan không chịu thừa nhận thái độ của mình có chút gì liên quan đến vẻ ngoài của cô gái. Chiếc váy ngắn xếp pli và áo cộc tay không cổ màu trắng khó có thể gây ảnh hưởng gì tới tâm trạng của anh. Lại vẫn hai màu đen, trắng như bộ ngày hôm qua khiến anh có cảm giác như đó là một loại đồng

phục, cho dù tạo áo và váy cộc để lộ cánh tay trần và một nửa mông đùi của cô

Tóc của cô cũng đã cô tết chặt thành bím theo kiểu Pháp. tưởng như nó sẽ tạo thành nét khắc khổ trên gương mặt cô nhưng trái lại, làm nổi bật vẻ thanh thoát của chiếc cằm và đường cong thanh tú của hai gò má mịn màng như trái đào.

Lạy chúa dòng ngôn ngữ chọt ủa vào đầu óc làm anh phát hoảng. Và cả bức tức nữa. Anh không muốn phân tích chính xác mình đang nghĩ gì. Nhưng khi cặp mắt anh lướt từ trên khuôn mặt India xuống bộ ngực căng tròn sau lần vải áo thì những cảm xúc khác hẳn trời dậy khiến giọng nói anh trở nên khàn khàn

- Anh không biến đi! – anh sửa lại lời cô, đột nhiên cảm thấy quần mình chật căng. Anh xô dịch người trong chiếc ghế để có thể ngồi thoải mái hơn, mắt tập trung vào tờ thực đơn trước mặt – Chỉ đơn giản là anh cần chút thời gian cho riêng mình, thế thôi. Anh xin lỗi nếu điều đó làm em khó xử, cả mẹ em nữa... nhưng anh không hề biết trước là cần phải thông báo cho hai người rằng mình đang ở đây.

India hít một hơi dài

- Không ai yêu cầu điều đó cả, anh Nathan

- Thế thì em định nói gì đây? – Nathan liếc xéo gương mặt sinh động của cô, thế thì tốt hơn, anh nghĩ, bây giờ cô đã bắt đầu bức tức với anh. Anh sẽ dễ dàng đối phó với sự giận dữ của cô hơn là thái độ điềm tĩnh.

- Mẹ em tưởng anh muốn gặp lại bà ấy – cuối cùng thì cô cất giọng – Đó là điều bình thường, đúng không? Lạy chúa, anh Nathan, bà là vợ của cha anh mà. Cho dù anh khó chịu thế nào với mẹ em thì bà ấy cũng đã phải trải qua thời gian tồi tệ sau cái chết của cha anh. Họ đã chung sống với nhau gần 14 năm trời. Sao anh lại không thể nghĩ cho bà ấy một chút!

- Nghĩ cho bà ấy ư? – Nathan đã định hỏi rằng Adele có bao giờ nghĩ cho anh chưa nhưng kịp kìm lại. India không có lỗi gì trong sự xảo trá của bà mẹ. Cô hoàn toàn ngây thơ với mọi sự man trá và hiểm độc.

- Đây, sao em không ngồi xuống và chúng ta sẽ cùng nói về việc đó? –

Nathan đề nghị. Anh nhìn thấy Lloyd đang đi nhanh về phía bọn họ

- À, thật tuyệt vời – anh nói khi người bồi bàn đặt một bình nước cam mới vắt và ấm cà phê lên bàn. Anh mỉm cười – đúng là những thứ tôi cần.

Lloyd trong có vẻ nhẹ nhõm:

- Món trứng và thịt hun khói của ông đang được làm, thưa ông - anh ta bảo. Và rồi, sau cái liếc dò xét về India, anh ta nói tiếp – tôi xin lỗi vì lúc này đã làm ông phiền lòng, thưa ông Kittrick. Nếu như tôi biết trước...

- Không có gì đâu – Nathan hoàn toàn có thể cư xử hào hiệp với anh ta – Cô... ờ... cô Kittrick đây sẽ cùng ăn sáng với tôi. Có lẽ anh đang chờ cô ấy

gọi món luôn phải không?

India có vẻ muốn từ chối nhưng phải kìm lại vì phép lịch sự - ờ, cho tôi bánh nướng với cà phê – cô nói trong lúc Lloyd kéo ghế mời cô ngồi. Rồi khi người phục vụ đã quay đi, cô nói tiếp – anh đừng quyết định hộ em thế nữa, Nathan. Em có còn bé nữa đâu.

Nathan nghe cô trút nỗi bức tức trong khi rót cho mình một ly nước cam vàng óng – em có muốn uống cùng với anh không? – anh hỏi, chìa cái bình về phía ly của cô nhưng India úp ly của mình xuống và im lặng nhìn ra cửa sổ.

India quay nghiêng mặt về phía anh và một tay đỡ lấy chiếc cằm rần rỗi.

Nathan có thể thoải mái ngắm cô mà không sợ bị phát hiện. Mặc dù nước da vẫn đẹp nhưng trông cô có vẻ mệt mỏi, anh nghĩ bụng. Mệt mỏi và lo lắng. Có lẽ là do tối hôm qua anh không đến nên cô đã bị bà Adele làm khó dễ.

Những ngón tay cô hơi lỏng ra và đang cọ cọ vào má, để lộ những chiếc móng tròn, ngắn, phủ một lớp sơn bóng. Rồi những đầu ngón tay India đưa lên đi vào những mảng màu bóng nhạt trên mí mắt và anh bắt đầu để ý đến đôi lông mày cong thanh tú của cô. Đến khi ánh mắt chạm vào môi cô thì anh cảm thấy sự tự chủ của mình lại biến đâu mất.

Thế là anh phải tìm cách nói chuyện để kìm giữ những cảm xúc của mình.

Giọng anh có phần chùng xuống khi bắt đầu vào cuộc:

- Thôi được rồi – anh nói, sau khi uống một hơi gần nửa ly nước – em có muốn nói ra điều gì đang làm bức mình không? Tối hôm qua, anh muốn được ở một mình với nỗi đau hơn là cố an ủi một người chưa bao giờ có thiện cảm với mình, và em đã tức giận. Có phải vậy không? Quỷ tha ma bắt, India, anh thậm chí sẽ không có mặt ở đây nếu Adele được làm theo ý của bà ấy. Em biết điều đó mà.

India nhắc khuỷu tay ra khỏi mặt bàn và xoay người lại về phía anh. Cô có vẻ hơi miễn cưỡng, anh nghĩ bụng. Nhưng không giống anh, cô chưa vội trả lời. Trái lại, cô có vẻ cân nhắc kỹ lưỡng ngôn từ của mình trước khi nói ra. Các ngón tay cô đang vò chiếc khăn vải bên cạnh đĩa ăn một cách thiếu tự chủ. Cuối cùng cô cất giọng:

- Em nghĩ chúng em, tức là mẹ em và em... muốn biết anh có dự định gì với khách sạn này...

- ... về khách sạn, em và mẹ em... - Nathan ngắt lời cô một cách ngờ vực vì lại một lần nữa ký ức cay đắng trở lại trong đầu – Adele muốn biết xem anh có tổng khứ bà ta đi như bà ta đã từng làm thế với anh không?

Cặp mắt của India mở to giận dữ:

- Anh không thể so sánh hai việc đó với nhau được. Và theo như em nhớ, chính cha anh chứ không phải mẹ em đã buộc anh phải rời khỏi hòn đảo.

Làm sao anh có thể móc hai chuyện đó với nhau được? Lạy Chúa, em biết là

anh đã thay đổi, nhưng không nghĩ là thay đổi đến thế!

Lẽ ra lúc đó cô đã bỏ đi. Lẽ ra cô phải đứng lên khỏi bàn thậm chí không cho anh cơ hội nói lời giải thích. Cô đang bị kích động, khó chịu và bức tức trước mọi lời chỉ trích của Nathan về mẹ cô. Mắt cô mở to trừng trừng.

Miệng cô mím chặt lại.

Nhưng India không tự chủ được mình. Khi anh nắm lấy cổ tay cô để giữ cô lại, anh nhận thấy cô đang run rẩy. Dưới cái vỏ ngoài giận dữ, thách thức, cô đang hoang mang. India cố gắng đương đầu với nỗi khổ của mình nhưng lại dễ bị mắc vào những câu hỏi vụn vặt của anh.

- Đứng đi – anh thì thầm, gần như trái với ý muốn của mình. Cặp mắt mệt mỏi của anh đụng phải cái nhìn phòng thủ của cô. Lloyd đang mang bữa sáng tới chỗ họ và Nathan rất không muốn để mối quan hệ căng thẳng giữa hai người trở thành chuyện đàm tiếu trong đám nhân viên, anh tự nhủ với lòng mình như thế. Cổ tay India mảnh dẻ, da cô mềm mại như lụa và tay cô cựa quậy dưới bàn tay anh nhưng điều đó chẳng có nghĩa lý gì cả. Không, khi anh xô dịch chân, làm chiếc giày cọ vào gót chân cô thì phản ứng của anh đơn thuần chỉ là một phản xạ tự động.

Nathan phải thả tay cô ra khi người bồi bàn đến chỗ họ, nhưng mắt anh vẫn dán chặt vào mắt cô như muốn ra lệnh cho cô phải ở lại. Điều đó thật chẳng dễ dàng chút nào, nhất là khi đôi mắt mở to màu xanh kia dường như đang nhìn thấu vào tâm can anh và anh chỉ muốn rút lui. Nhưng cuối cùng thì mí mắt cô cũng hạ xuống, để hai hàng mi rợp bóng xuống đôi má. Nathan kịp bình tĩnh trở lại để chào đón người phục vụ một cách tự nhiên.

- Nếu các vị còn cần gì nữa...

Lloyd rõ ràng đã ý thức được sự căng thẳng. Nhưng Nathan đã tìm cách xoa khéo anh ta đi với một nụ cười chống chế:

- Không có gì đâu, cảm ơn – rồi nhắc chiếc nắp bạc lên để lộ món trứng kem và những lát thịt hun khói tươi giòn – Trông thật tuyệt!

Nếu như Lloyd có ý chờ India phát biểu một câu gì đó tán đồng với Nathan thì anh ta đã bị thất vọng. Cô chỉ liếc một cái về phía anh ta còn đôi môi vẫn mím chặt. Nathan chợt nhận ra trong tâm trạng này sự thèm ăn và cơn đói của anh đã tan biến từ lúc nào không biết.

Gạt phắt mọi ý muốn xoa dịu cô, anh quyết định lấy cho mình một đĩa đầy trứng và thịt, bánh xốp, bánh ngọt nướng bơ kiểu Anh để trong giỏ và anh chọn lấy một ổ bánh mì, phết đầy bơ vào đó.

Thật chẳng dễ dàng gì ngồi ăn với India câm lặng ở trước mặt, nhất là khi anh cố nuốt chửng thức ăn. Nhưng anh tuyệt nhiên không muốn cho Adele một cơ hội được hả hê. Anh biết trò đó có tác dụng khi cặp mắt India lướt trên khuôn mặt anh.

- Như thế không tốt đâu – cô nói khó khăn, dường như đang cố kéo những từ

đó lại. Nathan bậm môi trước lời trách cứ bộc phát đó.

- Chẳng lẽ em không thể nói điều gì khả dĩ hơn được à? – anh hỏi và tiếp tục nhét đầy thịt vào mồm – Chẳng hạn như Nathan, anh đã sống thế nào? Anh đã làm những gì? Anh đã lấy vợ chưa?

Cặp mắt của India tìm kiếm mắt anh:

- Vậy anh đã có chưa?

- Có gì kia?

Cái miệng nhỏ của India mím lại:

- Có gia đình?

- Theo như anh biết thì chưa – Nathan đáp lại, giọng cố làm ra vẻ thờ ơ.

- Thế còn vợ? - dường như cô bắt buộc phải hỏi - Tức là... anh... anh đã lấy vợ chưa?

India nhìn anh trân trân một lát, rồi cô đưa tay lấy bình cà phê. Rõ ràng cô đang cần có cái gì đó để hướng sự tập trung vào và Nathan để ý thấy cô vẫn thích cà phê sữa.

- Thế còn em thì sao? – anh hỏi lại mặc dù thấy trên tay cô không mang nhẫn, không có dấu hiệu gì đã kết hôn hoặc đính hôn ở cô.

- Em chưa – cô dùng chiếc tách cà phê như là một vật chắn giữa họ - Vẫn chưa – cô nói thêm ngắn gọn và Nathan thắc mắc với chút ít ghen tuông không biết cô nói thế là có ý gì.

Anh xoi sạch số trứng và thịt rồi đẩy cái đĩa sang một bên. Chí ít thì cái bụng của anh đã được thoả mãn, anh nghĩ hài hước. Nhưng không hiểu sao anh vẫn cảm thấy trống rỗng bên trong.

India đang nhìn trân trân xuống tách cà phê. Cứ như thể cô ấy có thể tìm được câu trả lời trong lòng anh ở đây vậy – anh nghĩ thầm giễu cợt. Cô muốn anh sẽ làm gì bây giờ, khi anh đã hoàn toàn có quyền kiểm soát nơi này? Anh có thể sở hữu đảo Pelican, nhưng nó vẫn là ngôi nhà của cô ấy.

- Cha anh – cuối cùng Nathan cất giọng, muốn được biết tại sao cha anh lại di chúc toàn bộ tài sản cho mình – Nếu em đảm nhiệm việc điều hành công việc của khách sạn thì ông ấy thường làm gì?

India ngẩng lên rồi cẩn thận đặt tách cà phê vào đĩa:

- Ông ấy đã dành rất nhiều thời gian ở bến đậu thuyền.

- Ông ấy không đi du lịch... cùng với mẹ em ư?

- Hình như ông ấy muốn ở lại đảo hơn – sau một lát im lặng, cô thừa nhận – ông ấy bảo mình đã quá già để lang thang hết nơi này đến nơi khác trên thế giới. Bây giờ em tự hỏi không biết đó có phải là sự báo trước tình trạng sức khoẻ của ông ấy không?

Quai hàm Nathan đánh lại:

- Ông ấy có thường xuyên đến gặp bác sĩ không?

- Chỉ có bác sĩ trong vùng thôi

- Lennox phải không?

- Vâng

- Nhưng ta đã quá tuổi nghỉ hưu từ hồi anh rời đi. Lạy chúa, nếu còn sống có lẽ ông ấy phải đến 75 tuổi rồi.

- Chính xác là 76 – India nói giọng đều đều – Nhưng cha... cha anh không chịu khám ở bác sỹ nào khác. Ông ấy bảo mình không sao cả. Mà ngoài sự u uất ra, thì trông ông cũng có vẻ như vậy.

- U uất ư? – Nathan ngạc nhiên, - Ý em định nói gì? U uất? Ông ấy không có ý định tự tử hay làm những việc tương tự như thế phải không?

- Không – India tỏ vẻ khó chịu – Ông chỉ thỉnh thoảng... buồn chán. Bác sỹ đã nói đó là một triệu chứng thông thường của bệnh tim.

- Quỷ tha ma bắt! – Nathan vò nhàu chiếc khăn rồi ném mạnh lên mặt bàn – Tại sao ông ấy không liên lạc với anh? Lạy chúa, ông ấy ốm đến sắp chết mà thậm chí không buồn nghĩ đến việc phải cho anh biết điều đó!

- Tôi cho rằng ông ấy nghĩ anh sẽ chẳng thêm quan tâm đâu – Nathan nghe thấy một giọng cao, được trau chuốt cất lên. Anh ngẩng lên và nhận ra bà mẹ kế đang đứng ngạo mạn bên cạnh bàn mình.

Đã 8 năm anh mới gặp lại Adele và thời gian cũng chẳng lấy gì là hiền lành cho lắm. Nhưng phải nói bà ta vẫn là một phụ nữ đẹp. Mái tóc vàng óng trông tự nhiên như được một bàn tay chuyên nghiệp nhất tạo ra. Vào giờ này buổi sáng khuôn mặt của bà ta vẫn được trang điểm thật hoàn hảo. Tuy nhiên, Adele phải mặc chiếc áo sơ mi khoác ngoài áo bó màu đen để che đi những vùng xương xẩu, những chỗ lõm ở cổ và vai trên thân hình quá gầy gò sơ với lứa tuổi trung niên của mình. Cũng bởi thế, bà ta không mặc quần bó mà chọn chiếc quần rộng bằng vải lụa phấp phới dưới chân.

Không biết Adele bao nhiêu tuổi? Nathan tự hỏi, trước khi cảm giác khinh bỉ cộng phép lịch sự xã giao đưa anh trở lại với thực tại. 46 hay 47? Anh chưa bao giờ biết chính xác tuổi của bà ta. Khi họ lấy nhau thì đây cũng là chuyện không ai biết chắc và bà ta thường tự coi như cùng trang lứa với anh hơn là với chồng mình. Giờ đây khi đã đắm vào ngõ cụt, lại có một cô con gái trẻ trung xinh đẹp như India, hẳn bà ta khó chịu lắm.

Bây giờ, anh có thể thông cảm với Adele nếu bà ta chịu xếp lại chuyện quá khứ và có thái độ tôn trọng anh. Nhưng sự cay đắng đã ngấm quá sâu và những lời nói vừa rồi của Adele chẳng hề có ý hàn gắn những vết thương còn chưa lành hẳn.

India là người cất lời trước. Cô vội vàng nói, tưởng như có thể xóa đi câu nhận xét độc địa của Adele.

- Ôi, mẹ! – cô kêu lên, đẩy chiếc ghế lùi lại và đứng dậy khỏi bàn – Con vẫn cứ tưởng mẹ vẫn chưa dậy. Trước khi đến khách sạn, con đã ngó vào phòng mẹ, nhưng mẹ vẫn đang ngủ say.

- Mẹ chỉ nhắm mắt chứ không ngủ, India – Adele nói ngay, trong khi Nathan cũng đẩy ghế ra đằng sau và đứng lên bên cạnh họ – Đêm hôm qua mẹ không hề chớp mắt tí nào, con cũng biết đấy.

Nathan bực tức chỉ muốn chớp lấy câu nói đó, nhưng có ghi thêm được vài điểm lúc này cũng chẳng xoa dịu nỗi chán nản của anh, chẳng đưa được cha anh trở lại. Hơn nữa, người đàn bà này là vợ của cha anh, là sự lựa chọn của ông ấy. Anh phải tìm cách đối phó với bà ta mà không cần phải nổi nóng. India lúc này trong rất bồn chồn. Anh đoán là cô đang lo ngại về những gì anh có thể nói ra, hoặc có thể làm. Vì một lý do khó hiểu nào đó, cô vẫn quan tâm đến việc giữ uy tín của khách sạn và anh biết sẽ chẳng được lợi lộc gì nếu để Adele làm chủ được tình thế.

Vậy là Nathan phải ghìm lại cái ý muốn nói thẳng vào mặt mẹ kể rằng anh đang nghĩ thế nào về câu bà ta nói lúc trước. Thay vào đó, anh cất giọng châm biếm nhẹ nhàng:

- Bà vẫn khôn khéo như xưa, bà Adele. Thật thú vị được biết là bà mong gặp lại tôi. Nhưng quả thật tôi chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ được chào đón như thế.

Miệng bà ta đan lại:

- Có lẽ anh cho rằng tất cả những chuyện này thật hài hước phải không? Lấy cuộc sống của người ta làm trò chơi. Cười vào nỗi khổ đau của kẻ khác. Làm sao Aaron có thể làm như vậy với chúng ta, thật không hiểu nổi. Không biết chúng ta đã làm gì để phải gánh chịu như vậy cơ chứ?

Nathan có thể trả lời ngay lập tức, và Adele cũng biết điều đó. Nhưng cũng giống như nhiều cái khác, anh không muốn đào xới nó lên. Bên cạnh đó, anh cảm thấy nhẹ nhõm vì bà ta vẫn còn thù ghét mình. Như vậy, ít ra họ có thể đối đầu nhau một cách thẳng thừng.

- Dù sao, ta cũng không ngờ là các người lại hẹn nhau ăn sáng ở đây, India – bà ta lạnh lùng tiếp tục dường như chưa hoàn toàn tin vào khả năng nhận nhin của cậu con chồng – Tối hôm qua, con còn chối là không biết anh ta ở đâu.

- Chúng con không hẹn gì cả – India vừa bắt đầu giải thích thì Nathan quyết định chen vào.

- Cô ấy không biết đêm qua tôi đã ở đâu – anh nói, đưa ngón tay móc vào chiếc thắt lưng trễ xuống bên hông – Tôi xin lỗi nếu bà nghĩ đó là việc làm thiếu suy nghĩ, nhưng thực ra chẳng có gì cả. Tôi chỉ cần chút thời gian để suy nghĩ về những gì mình sắp làm. Ngủ trong căn phòng sang trọng mà bà đã sắp xếp có lẽ không thích hợp.

Adele bĩu môi:

- Thế nghĩa là đêm qua anh ngủ trên bãi biển? – cặp mắt lạnh lùng quét khắp người anh – Có lẽ còn tệ hơn cả trước đây.

Nathan im lặng chấp nhận những lời sỉ nhục. Rồi anh đưa bàn tay lên xoa chiếc cằm lởm chởm râu. Thật đáng đời cho mình, anh ân hận nghĩ. Đáng lẽ ra anh phải vào tắm gội sạch sẽ trước khi đến đây.

- Không – cuối cùng Nathan nói - ngủ trên bãi biển không phải là thói quen của tôi, Adele. Và đây cũng là lần đầu tiên tôi ngủ ở bên thuyền. Ralph Davis vẫn còn nhớ tôi và thật dễ chịu khi được gặp lại một người quen.

- Nếu Ralph để anh ngủ trong câu lạc... - Adele cất giọng sắc lạnh, nhưng rồi chợt nhớ ra địa vị của Nathan bây giờ, bà ta vội ngưng lại – Thôi được rồi – bà ta nói thêm – Tôi đoán là anh đang định thông báo những quyết định về tương lai phải không? Hay chúng ta phải đợi Arnord Hasting đến để lật giở lại vết thương lòng?

Nathan nghe thấy India thở dài và rồi cô kêu lên, về mệt mỏi:

- Con nghĩ là mẹ không cần phải hằn học mãi như thế. Cho dù... cho dù anh ấy có quyết định như thế nào thì chúng ta cũng không được lựa chọn nhiều ngoài việc phải làm theo. Và sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu chúng ta tỏ ra lịch sự với nhau một chút.

- Thế ư? – Adele đứng lông mày và ném cái nhìn khinh miệt vào cô con gái – à, ít nhất thì tao cũng được biết chính xác mày bệnh vục ai, India. Hãy nói cho tao biết, mày hy vọng cái gì khi hòa về phe với nó. Nó đã cho mày cái gì mà khiến mày chống lại mẹ mày như thế?

- Không có gì cả – India thở hắt ra. Sự tức giận làm má cô đỏ bừng lên – Con biết mẹ cảm thấy như thế nào, và con thực sự thông cảm với mẹ. Nhưng những cuộc cãi vã bất tận giữa chúng ta sẽ chẳng giải quyết được gì cả.

Adele chẳng thèm trả lời. Bà ta nhìn sang cậu con riêng của chồng và Nathan đón cái nhìn lạnh lùng đó với những cảm xúc lẫn lộn. Anh đoán bà ta đang phải nếm trải cảm giác bất lực và chán chường. Anh tự hỏi bà ta suy nghĩ gì khi phải đối mặt với sự báo ứng này.

- Hy vọng là anh sẽ cho chúng ta đủ thời gian để thu xếp – bà Adele nói tiếp. Những móng tay đỏ chót bầu lấy hàng tá sợi dây chuyền vàng đeo vòng quanh cổ - Số tiền ít ỏi mà Aaron để lại cho chúng ta chẳng dùng được gì khác ngoài việc kiếm một chỗ ở thích hợp và có lẽ ta chỉ còn một vài ngày yên bình để tưởng nhớ ông chồng quá cố của mình.

Nathan im lặng nghe bà ta nói. Trái với những cảm xúc khi lần đầu tiên được biết cha đã để lại hòn đảo cho anh, anh chợt nhận ra mình vẫn còn có thể thương hại Adele. Anh không tha thứ cho những gì bà ta đã gây ra cho mình, bởi điều đó quá đau lòng để có thể dễ dàng quên đi được. Nhưng cuối cùng thì thời gian cũng đã đem lại sự công bằng cho anh.

- Không ai bảo bà phải ra đi cả, bà Adele – cuối cùng Nathan nói và trong sự im lặng đầy ý nghĩa sau đó, anh tự hỏi tại sao mình lại nói như vậy. Nhưng bây giờ đã quá muộn. Quân bài đã được ném xuống,. Bà Adele, mặc dầu vẫn

còn đôi chút ngờ vực nhưng trên nét mặt đã thoáng sự nhẹ nhõm.

- Ý... câu nói đó có nghĩa gì? – bà ta hỏi lại, sau khi thấy rõ ràng là anh không định giải thích gì thêm – Có phải là muốn nói là chúng tôi có thể ở lại?

- Tôi muốn nói là không ai ép buộc bà phải rời bỏ nhà mình – anh đáp lại với một giọng đều đều. Cặp mắt anh đưa đi đưa lại trên gương mặt lo lắng của India và chút cảm giác hài lòng vì sự hào phóng của mình bỗng chốc trở nên gượng gạo – Cho dù cha giao khách sạn cho tôi quản lý với lý do gì đi nữa thì tôi cũng không tin rằng ông ấy muốn tôi quên đi những trách nhiệm của mình.

Lưỡi bà ta liếm một vòng trên môi khiến anh để ý tới những giọt mồ hôi li ti đọng trên đó. Chắc hẳn ta bà đã tưởng anh sẽ có phản ứng hoàn toàn khác. Đây không phải là lần đầu tiên anh tự hỏi quyết định đó là nghĩ tới cha mình nhiều hơn hay chỉ là sự mong muốn tạo dựng thế cân bằng.

-Ồ - cuối cùng bà ta cất giọng, mặt đã lộ vẻ nhẹ nhõm rõ rệt – Phải nói là tôi không ngờ anh biết điều như thế, Nathan ạ. Rõ ràng thời gian và... – cặp mắt bà ta đưa đi đưa lại trên cơ thể săn chắc, khoẻ mạnh của anh và điều đó làm cho anh thêm khó chịu – Và kinh nghiệm đã khiến anh già dặn hơn so với tuổi – cái nhìn của ba ta chuyển đến chỗ con gái mình, trong đó hàm chứa cả sự phỏng đoán vào chiến thắng – Tất nhiên là India sẽ hoan nghênh quyết định của anh, mặc dù nó cứ khẳng khẳng là anh sẽ đuổi chúng tôi đi. Nó đã làm cho tôi rơi vào tình trạng hoảng loạn suốt từ khi nghe người ta đọc di chúc.

Sự bùng nổ dịu dàng

Dịch giả: Phạm Thu Huyền

Chương 4

Đứng bên lối cửa ra vào dẫn ra phòng trưng bày, ngắm nhìn những tia nắng mặt trời rực rỡ nhuộm vàng khu vườn, India ước gì mẹ đừng có luôn đổ mọi tội lỗi vì sự hiểu nhầm lên đầu cô. Cô chưa bao giờ nói gì dù chỉ là chút ít khiến bà phải lo lắng. Cô không thể làm như thế. Và thật bực mình vì những câu buộc tội đó lại được nói ra ngay trước mặt Nathan.

Đây chẳng phải lần đầu tiên những chuyện như thế này xảy ra với cô. Khi cha kế còn sống, mẹ vẫn thường bắt cô phải hứng chịu những lời trách mắng mỗi khi ông Aaron phát hiện bà ta dối trá điều gì. Ồ, mà chủ yếu là những việc nhỏ thôi, như: cô đã không chuyển lời nhắn lại cho bà Adele, hay mẹ đã ở bên cô lúc đó trong khi cô biết rõ là không phải thế. Về phía Adele, bà ta thường giải thích là vì ông Aaron quá gia trưởng, ông muốn biết chính xác từng phút từng giờ vợ mình đang ở đâu mà bà thì muốn có chút ít tự do. Bà ta bảo India cần phải bênh vực mẹ. Hơn nữa, bà tiếp thêm, họ là máu thịt của nhau và nếu không có bà thì chắc giờ này India đang phải chui lủi trong một xó xỉnh tồi tàn nào đó ở London rồi.

Và India chưa bao giờ làm bà mất mặt. Mặc dầu cô rất yêu quý ông Aaron nhưng chưa bao giờ phản lại mẹ mình. Bà ấy đã phải hy sinh rất nhiều để cho cô có được một ngôi nhà “thực sự”, một “mái ấm” gia đình. Nếu không phải vì cô thì có lẽ bà đã được theo đuổi sự nghiệp người mẫu của mình sau khi cha đẻ của cô qua đời.

Tất nhiên là bà Adele đã phải lòng cha của Nathan. Mặc dù ông nhiều tuổi hơn bà rất nhiều nhưng việc từ bỏ cái căn hộ chật chội của họ ở London để đến vùng Bahamas này ở chẳng phải là sự hy sinh lớn lao gì cho lắm. Nhưng India không được phép quên rằng nếu không vì trách nhiệm với đứa con gái nhỏ thì bà Adele có lẽ sẽ chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện tái hôn, nhất là đối với một người tỏ ra ít tham vọng như ông Aaron.

Mặc dầu vậy những chuyện xảy ra ban sáng vẫn làm cô bực mình. Adele chẳng cần phải giả vờ rằng chính cô đã kích động tinh thần và làm bà lo lắng. Lạy chúa, ngay tối hôm qua thôi, bà ấy còn nói chắc chắn rằng Nathan sẽ “bứt họ đi”, ấy là theo lời bà nói. Làm sao bà ấy lại có thể buộc tội cô trong khi chính cô là người đã cố làm yên lòng bà?

India thở dài. Cô tựa đầu vào chiếc cột ở khung cửa. Cô đã từng nghĩ sau khi cha kế mất, có lẽ hai mẹ con sẽ gần gũi với nhau hơn. Họ đã không còn được như vậy trong những năm gần đây, chủ yếu là do cô quá bận rộn với công

việc của khách sạn, lại thêm việc bà Adele thường xuyên vắng nhà để đi thăm bàn bè bên Mỹ. Quan hệ của họ không giống như quan hệ gia đình thân thiết của những vị khách đến ở khách sạn mà cô từng được chứng kiến. Giữa hai mẹ con còn xa mới đạt được sự tương thân tương ái thực sự.

Nhưng đến cả bây giờ, dường như họ vẫn xa cách nhau. Bà Adele chỉ cần một người đồng mưu và India cảm thấy phần nào uất ức vì bị buộc phải nói dối với Nathan về tất cả mọi người.

Suốt cả ngày hôm đó, cô không gặp lại anh. Qua cô thư ký, cô biết anh dành hầu hết thời gian của mình ở trong phòng ông Aaron để xem xét lại sổ sách của những năm trước. Anh đã hỏi về các khoản chi phí, con số lỗ lãi hiện tại, dự toán lỗ lãi trong các tháng tới. Nathan không hề lúng túng khi phải sử dụng máy tính và chẳng biết trong những năm qua anh ta đã làm gì nhưng rõ ràng không hề bị lạc hậu với phương thức kinh doanh hiện hành. Rõ ràng anh ta đang muốn tìm hiểu càng nhiều càng tốt trước khi Arnold Hasting đến và India chỉ có thể đoán mò những động cơ của anh. Cô thắc mắc không biết có phải Nathan đang có ý định bán lại khách sạn trong một ngày gần đây hay không. Cho dù anh đã hứa hẹn gì với mẹ thì cô vẫn không tin anh. Có thể đặt lợi ích của họ lên trên lợi ích của mình.

Mà cô còn muốn điều hành khách sạn nữa không nếu Nathan quyết định ở lại đảo? Liệu cô có thể vờ không quen thân anh, rằng cả hai là những người xa lạ trong khi sự thật lại phủ nhận điều đó!

Cô không thể nào quên được hình ảnh buổi tối hôm đó khi ông Aaron đuổi cậu con trai đi. Và mặc dầu đã quyết định thôi không nghĩ về nó nữa nhưng cô vẫn sờn gai ốc mỗi khi nhớ lại cảnh đó.

Thêm vào đó, dư âm của sự si mê còn trẻ cô dành cho anh vẫn còn. Vì một lý do nào đó, có thể do Nathan đi xa nên cô đã không xóa sạch hoàn toàn những cảm xúc đó. Chẳng phải là cô vẫn còn quan tâm đến anh – ít nhất thì cũng không giống như trước kia – nhưng cô vẫn cảm thấy nuối tiếc sự ngây thơ trong trắng đã bị mất đi của mình.

Nhưng trước mắt India bây giờ là việc nghiêm trọng hơn, Nathan đang làm suy yếu dần quyền lực của cô. Chẳng hạn những lời khiển trách Paolo hôm qua ở quán bar. Và việc anh ta xuất hiện trong bữa sáng, mặt không rửa, râu không cạo, có lẽ là cố tình phớt lờ những quy tắc đã đề ra để chứng tỏ ta đây chẳng buồn quan tâm. Cả cái lỗi anh ta giữ cô lại bên bàn ăn cho thấy một sự ngạo mạn ghê gớm. Cổ tay cô vẫn còn đau bốn giờ sau đó, mặc dù đến lúc xem lại cô không thấy một vết bầm tím nào.

Cũng có thể mình quá nhạy cảm, cô nghĩ một cách mệt mỏi. Kể từ cuộc nói chuyện căng thẳng hôm qua, cô vẫn chờ anh có phản ứng kế tiếp. Thế nhưng đến lúc mẹ cô cho anh mọi cơ hội để tán đồng với bà ấy rằng cô đã xử sự không ra sao cả thì anh lại im lặng. Biết đâu anh ta lại chẳng đợi một thời

điểm tốt hơn để ra tay, một đối thủ thông minh không bao giờ dùng hết những quân bài của mình cùng một lúc. Anh ta phải giữ lại một cái gì đó để dự trữ chứ.

Hay do đêm qua mất ngủ nên cô có phần bị kích động, India nghĩ một mình. Nhưng gặp lại Nathan, rồi có một cuộc cãi vã với anh đã khiến cô trở nên thật sự căng thẳng. Cô đã muốn tiếp nhận sự trở về của anh một cách bình thản để chứng tỏ rằng mình không còn là cô bé ngây thơ, dễ xúc động như hồi anh ra đi nữa. Nhưng chẳng hiểu vì lẽ gì, cô đã để vượt mất điều đó và bây giờ đột nhiên cô cảm giác như mình đang đi chệch hướng.

India cố nhớ lại cái cảm giác khi lần đầu nghe nói rằng Nathan có thể sẽ trở lại đảo. Có một cái gì đó như báo động, sự ân hận, sự cay đắng, cho đến khi bằng lý trí và cả kinh nghiệm sống, cô nhận ra rằng anh không thể có ảnh hưởng gì đến quyết định của cha anh cả. Có thể chính dư âm nỗi đau về cái chết của ông Aaron khiến cô cảm thấy miễn cưỡng khi lái xe đến đón anh ở sân bay. Nhưng nhìn thấy anh bước từ trên máy bay xuống, cô nhận ra rằng, giữa giấc mơ và hiện thực có một sự khác biệt rất lớn.

Anh đã thay đổi nhiều. Không chỉ là ở vẻ ngoài cao to hơn, khỏe mạnh hơn. Trong giây lát, cô không thể nhận ra cậu thanh niên ngày xưa đã bỏ đi trong con người đàn ông có vẻ chai sạn vừa mới đáp lại lời chào của cô. Nhưng trước sự ngờ vực lạnh lùng của anh, cô luôn cố gắng tỏ vẻ thờ ơ và điều đó cũng như những thức khác lúc này đang làm cô khổ sở.

Điều bức mình là ở chỗ anh ta vẫn nghĩ rằng có thể đối xử với cô như với một đứa trẻ. Anh ta đã chứng tỏ điều đó khi họ từ sân bay trở về khách sạn. Chẳng lẽ suốt 8 năm qua, cô đã thay đổi qua ít? Hay tại cô quá dễ bị kích động trước sự khiêu khích của anh ta?

Giá như lúc đó cô để cho Steve đi cùng với mình. Anh ta đã tỏ ý muốn vậy. Anh ta đã nhận ra – rõ ràng với khả năng phán đoán tốt hơn cô – có thể cô sẽ bị rơi vào thế khó xử. Và anh ta đã đúng. Nếu Steve đi cùng cô thì Nathan sẽ không có cơ hội để trêu chọc hay khiến cô cảm thấy bị đối xử như với đứa trẻ.

Nhưng hình như cô lại phản ứng thái quá rồi. Chắc chắn là buổi tối hôm đó, sau cuộc nói chuyện, Nathan đã phải nhận lấy toàn bộ sự tức giận của cô. Cô chỉ ước gì không để cho anh ta làm mình tức giận. Nhưng những câu nhận xét của anh ta về cha thật không thể nào tha thứ nổi.

Những lời buộc tội của Nathan đã chạm vào nỗi phiền muộn trong lòng cô. Mặc dầu ông Aaron có vẻ rất hăng hái khi họ mới lập ra bản thiết kế xây dựng khiến cho khách sạn Kittrick trở thành một trong những khách sạn lớn nhất trên thế giới nhưng không thể phủ nhận rằng, sau đó ông đã phải chịu nhiều sự bất ổn.

Nhưng lúc đó India mới có mười bốn tuổi, còn quá trẻ để nhận ra điều đó.

Cô không có chút ý niệm gì về việc những lời gợi ý của mẹ gây ảnh hưởng với ông bố dựng ra sao. Cô chỉ nhìn thấy giấc mơ mà không thấy việc thực hiện nó. Và toàn bộ trách nhiệm nặng nề phát sinh trút cả lên đôi vai ông Aaron.

India thở dài. Cô đã quá ích kỷ hay là mẹ cô? Về phần mình, cô tiếp nhận ý nghĩ đó vì muốn xua đi cái cảm giác về sự phản bội khi nghĩ đến những hành động của Nathan. Cô sẵn sàng chấp nhận lời khẳng định của bà Adele rằng ông Aaron cũng cảm thấy thế. Theo ba thì ông ấy cần một cái gì mới, sôi động để giúp mình dứt bỏ quá khứ. Nhưng bây giờ nhìn lại thì dường như điều đó đã không thành công, nếu không thì vì sao ông ấy lại đưa Nathan trở lại với cuộc sống của họ?

Đúng là ông Aaron đã rất đau khổ vì những hành vi đồi xử của con trai. Mặc dù ông rất yêu quý người vợ kế và dành cho India một tình cảm trìu mến thực sự nhưng Nathan chiếm một vị trí đặc biệt trong tim ông. Bà Adele đã bức mình vì điều đó, mãi cho đến khi những sự kiện xảy ra tiếp theo làm thay đổi tất cả.

Thậm chí đến ngay cả bây giờ, India cũng không thể nghĩ đến chuyện đã xảy ra là điều gì khác ngoài sự phản bội. Còn xa cô mới có thể giải thích được những hành động của anh và nó vẫn mãi là một bí ẩn không thể lý giải một cách thỏa đáng.

Cô vẫn luôn tin là Nathan yêu cha mình như ông Aaron đã yêu anh. Có thể anh phật lòng khi cha mình lấy vợ lần thứ hai. Đúng là anh đã luôn tỏ ra kính trọng bà Adele nhưng quan hệ giữa hai ông bà không thể coi là êm ả, mỗi khi có mặt Nathan và cả cô nữa. Hoặc có thể là cô đã gây thương tổn khi nghĩ như vậy. Sau khi chuyện xảy ra, cô đã khẳng định chính là sự si mê của Nathan với người mẹ kế đã khiến anh hành động như vậy. Một sự si mê không cưỡng lại được và Nathan đã tìm đến với bà.

Tại sao anh ta lại làm một điều như thế thì India không thể hình dung được. Cô không phải không hay biết về những thói xấu của mẹ mình, nhưng không bao giờ ngờ rằng, bà ta có thể khuyến khích Nathan. Chứng cứ là vào buổi sáng đó cô đã nhìn thấy mẹ lao từ giường anh ta ra, miệng kêu thét hoảng loạn – chính cái buổi sáng khủng khiếp mà cha anh đã vĩnh viễn từ anh, như sau này cô đã thấy. Không một ai, kể cả mẹ cô có thể ngờ những gì ông Aaron đã làm – trao quyền thừa kế tài sản cho Nathan! Trao cho anh tất cả những gì mà hai mẹ con cô đã làm lụng vất vả mới có được sau chừng ấy năm. Đối với bà Adele thì đó chẳng khác gì một sự cướp công. Việc bà không đóng góp tiền bạc vào công trình đó chẳng có gì quan trọng, bà ta khẳng định. Bà đã làm tất cả mọi thứ cho ông Aaron để rồi cuối cùng chẳng được nhận lại một xu nào.

Ồ, không hẳn là không có xu nào, India thừa nhận. Cô chợt nhớ ra món tiền

bảo hiểm lớn mà ông Aaron đã mua cho mẹ cô. Nhưng nếu so nó với giá trị của đảo Pelican thì chẳng thấm vào đâu. Và nếu không có sự hào phóng của Nathan thì chắc họ sẽ phải rất chật vật để bắt đầu lại cuộc sống.

Vậy tại sao anh ta lại hào hiệp như thế? phải chăng ở một mức độ nào đó, anh ta vẫn còn thích mẹ cô, sau ngần ấy năm. Cô tự hỏi mà không muốn nghĩ tới một cách giải thích khả dĩ hơn. Nếu đúng như vậy thì mẹ cô sẽ phản ứng như thế nào?

India run lên. Chỉ nghĩ đến giả thiết đó thôi đã khiến cô cảm thấy kinh tởm. Đúng là trước lúc bà Adele xuất hiện trong bữa sáng ở nhà hàng, anh ta đã cố ý tránh đề cập tới tương lai. Cô đã hỏi anh dự định sẽ làm gì và anh đã tránh né câu trả lời. Nhưng khi mẹ cô tới thì anh ta lại vội vàng nói ngay để trấn an bà.

Chuyện gì xảy ra tiếp sau khi mẹ cô kể về những chuyện vợ vẫn bịa đặt về cô, cô không biết. Thay vì ngồi lại để nghe bà ấy tiếp tục dối trá, cô đã đứng dậy xin lỗi và bỏ đi. Và thực lòng mà nói, cô đã cố tránh mặt họ suốt cả ngày hôm đó. Cô tự nhủ rằng mình chẳng thêm quan tâm tới những điều đã xảy ra.

India đưa một bàn tay lên nâng mái tóc đang ép chặt vào gáy. Khu vườn mỗi lúc một tối trong ánh chiều nhập nhoạng. Gió thổi lay những ngọn cây và làm dịu làn da nóng hầm hập của cô, nhưng trong lòng cô lại cảm thấy lạnh buốt như nước đá.

Có phải cách đây có hơn hai tuần, trong buổi đọc di chúc, trông bà Adele nhợt nhạt và đáng thương trong bộ đồ ren màu đen? Thực ra, trông bà đã như vậy ngay cả trước khi biết nội dung của bản di chúc, ngay cả trước khi ông Hasting cho nổ quả bom.

Đương nhiên là bà Adele đã tan nát cõi lòng khi nghe tuyên bố của luật sư. Hình ảnh người quả phụ đoan chính và đau khổ đã thay bằng một bà goá ngơ ngác và cay đắng. Ra khỏi phòng họp, môi mím chặt, Adele thề rằng sẽ chống lại bản di chúc mà bà ta tin chắc là giả dối.

Nhưng tất nhiên đó không phải là di chúc giả. Luật sư Hasting đã bảo đảm chắc chắn như vậy. Và khi mẹ cô đã bình tĩnh hơn, ông ta đã cảnh cáo bà không nên gây rắc rối làm hỏng cơ hội có thể thương lượng với Nathan.

Theo lời khuyên của ông ta thì họ nên ở lại chờ đợi những gì sẽ xảy ra.

Tuy nhiên những diễn tiến tiếp theo đó không giúp giải thích lý do vì sao ông Aaron lại hành động như vậy. Có phải ông ấy đã quá bất hạnh? Cái gì đã xui khiến ông quay trở lại với đứa con đã bị mình ruồng bỏ từ lâu.

Có tiếng chuông điện thoại reo trong phòng và India trở vào để nghe, lòng thầm cảm ơn vì sự phân tán đó. Cô đang đợi đi ăn tối cùng với vợ chồng Nghị sĩ Markham mà lẽ ra phải diễn ra từ tối hôm qua. Nhưng nếu có bị chậm lại thì cô cũng vui lòng. Cô không phải vội gì gặp lại Nathan.

Cũng có thể là điện thoại của anh ta, India chột nghĩ trong lúc cô nhắc ống nghe. Nhưng đã quá muộn để giả vờ cô không có ở nhà – Ồ... tôi India Kittrict đây – cô cất giọng, nhận ra sự dè dặt trong giọng nói của mình. Và rồi, cảm giác nhẹ nhõm tràn ngập cô khi nghe một giọng đàn ông quen thuộc ở đầu dây – em không đùa đấy chứ? Anh cứ nghĩ là em đã đi rồi kia đấy!

- Steve! – India thở phào – anh đã về

- Này, anh đã về từ lúc hai chiều nay – Steve Whitney đáp một cách khô khan – quý tha ma bắt, em đã ở đâu thế, cô bé? Anh tìm em mấy tiếng đồng hồ rồi.

India ngưng lại một lát để lấy lại bình tĩnh. Có thể là Nathan gọi điện đã tác động đến cô nhiều hơn là cô tưởng. Mặc dù vậy, cô không hiểu tại sao mình lại ngại nói chuyện với anh ta, ngoài việc vẫn luôn nhớ anh ta đã phản ứng thế nào với mẹ cô.

- Em...bạn – cô lẩm bẩm, nhận ra nó không hẳn là câu trả lời nhưng cô không còn tâm trạng nào để tâm sự với Steve về những cảm xúc lộn lộn của mình. Không, ít nhất thì cũng không phải là lúc này – Em... thế chuyến đi của anh thế nào? Anh có đánh bắt được gì không? Em đã định xuống bến nhưng chưa có thời gian.

Khi nói câu này, các ngón tay của India đan chéo vào nhau. Thực lòng mà nói, ngày hôm nay thời gian rồi cô có nhiều đến nỗi không biết dùng vào việc gì. Nhưng cô và Steve đã là bạn bè của nhau từ khi anh bắt đầu vào làm ở bến đậu thuyền cách đây hơn một năm. Và mặc dầu quan hệ tình cảm của họ mới đang ở giai đoạn đầu nhưng có lẽ Steve đã hiểu cô khá rõ đủ để biết lúc nào trong cô đang bất ổn.

- Bọn anh đã bắt được một cặp marlin – Steve trả lời. Anh kể lại vắn tắt chuyến đi biển vừa tham gia. Kể từ khi ông Aaron chết, Steve đã chiếm được nhiều khách hàng cũ của ông. Mặc dù chưa phải là một thuyền trưởng lão luyện nhưng anh có nhiều kinh nghiệm và có thể điều hành chuyến đi một cách hiệu quả. Ngoài ra, anh cũng nổi tiếng ở khách sạn. Các quý bà, quý cô bị cuốn hút bởi mái tóc vàng và dáng vẻ hấp dẫn của anh. Thường luôn có một, hai người phụ nữ loay quanh tại cửa hàng bán đồ đi biển mỗi khi Steve trực ở đó – Thế còn em? – Steve hỏi thêm, giọng quan tâm – Anh nghe nói ông anh bật tử của em đã gây xáo trộn ở đó phải không?

- Không phải là anh ruột của em!

India chực sửa lại câu nói của Steve, nhưng cô đã kịp kìm lại. Steve biết rất rõ là Nathan chẳng phải máu mủ ruột thịt gì với cô. Mà dù thế nào đi nữa thì điều đó có nghĩa lý gì?

- Anh đã nghe được gì? – India hỏi lại sau một lát im lặng. Cô né tránh không trả lời câu nói của anh – Anh ta mới chỉ có mặt ở đây chưa đầy hai bốn tiếng đồng hồ.

Steve do dự một lát:

- Anh nghe nói anh ta đã ở cả đêm trên bến thuyền. Có vẻ như căn phòng mà em đã chọn cho không được tốt với anh ta.

India thở dài:

- Em không cho là như vậy.Ồ, em không phủ nhận là anh ấy đã ngủ ở đó nhưng có lẽ là do mấy chiêu hút khách của ông Ralph thôi. Em còn nhớ là chính anh cũng đã vài lần ngủ trong câu lạc bộ.

- Nhưng anh ta không ngủ ở câu lạc bộ – Steve nói ngay, rõ ràng anh không thích bị người khác nhắc tới những khuyết điểm của mình – Anh ta ngủ trên thuyền của cha em. Horace lên đó sáng nay đã phát hiện cửa cabin không khóa.

India cau mày. Việc Nathan ngủ trên chiếc Wayfarer không thành vấn đề nhưng lẽ ra anh ta phải nói trước. Kể từ khi ông Aaron chết, không có ai được động vào chiếc thuyền ngoài việc dọn dẹp vệ sinh.

- Hình như em không phải đi khỏi đảo? – Steve tiếp tục một cách vui vẻ hơn – Có đúng vậy không? Anh ta và mẹ em đã dàn hoà rồi chứ?

- Có lẽ là như vậy – India thừa nhận một cách miễn cưỡng - Ít ra thì em và mẹ em cũng được thở một chút.

Và đó là tất cả những gì cô muốn lúc này. Với cô, việc ra đi hay không ở lại không còn khốc liệt như trước nữa.

- Thế em đã có kế hoạch gì cho bữa tối chưa?

Steve hỏi và India thầm cảm ơn anh đã thay đổi chủ đề:

- Anh mới kiếm được một con sò béo, anh định nướng nó với ít chanh và bơ. Anh cũng đã kiếm được rượu ngon, tất nhiên là mát và đủ độ bốc như em vẫn thích.

India nhếch miệng cười. Cả ngày hôm nay giờ cô mới cảm thấy chút lạc quan. Nathan nghĩ gì, làm gì hay tin gì về cô thì có gì là quan trọng? Nếu mẹ cô đại dốt mà tin vào mọi lời anh ta nói thì mặc. Cô không phải là người giám hộ của bà, việc gì cô phải cảm thấy có trách nhiệm.

- Nghe có vẻ được đây – cô tán thưởng. Rồi chợt nhớ ra vợ chồng ông nghị sĩ Markham, cô kêu lên – Oái, quỷ thật!

- Có chuyện gì vậy? – Steve dè dặt hỏi.

- Em không thể đi được – India kêu lên thất vọng – Em không thể ăn tối với anh. Em đã có hẹn rồi.

- Đó là cái gì vậy? Công việc gia đình ư? – giọng Steve như ghen lại.

- Không – India không kiên nhẫn được nữa – Em đã hứa ăn tối cùng nghị sĩ Markham. Ông ấy muốn tổ chức một cuộc họp dự trù của các nghị sĩ trong Đảng tại đây vào tháng mộthai. Đó chỉ là một cuộc họp nhỏ nhưng ông ấy muốn thu xếp trước khi trở về nhà vào ngày mai.

- Thế sao em không bảo ông anh em giải quyết việc đó? – Steve gợi ý cộc

lắc – Ý anh là em có thể làm việc cật lực nếu biết rằng ngày nào đó em sẽ làm chủ khách sạn này. Nhưng ông già đã cho thấy ông ấy đánh giá công lao của em thế nào rồi đấy. Đừng có giả bộ không biết. Mặc dù không bị đuổi đi thì em cũng đừng mong là tình hình sẽ thay đổi theo chiều hướng khả quan hơn.

India cắn môi:

- Em... em không thể làm như thế, anh Steve ạ.
- Em muốn nói là em không làm được phải không?
- Em đã hứa với ông nghị sĩ...
- Hừm thế cha em đã hứa gì với em? Hay là em cũng không muốn nghĩ về điều đó nữa?

India đáp đáp đôi môi khô:

- Chúng ta có thể gặp nhau sau bữa tối.
- Phải, chúng ta có thể – Steve có vẻ đã nổi cáu - Nhưng anh cũng có thể có một cuộc hẹn khác, đúng không? Chào em – rồi anh bỏ máy.

India đang hoàn tất việc trang điểm thì mẹ cô xuất hiện ngay trước ngưỡng cửa phòng ngủ của cô

- Mẹ đã gõ cửa – bà Adele giải thích khi thấy India dướn lông mày lên vẻ khó chịu, bà chỉ tay về phía cánh cửa phòng khách phía sau cô – Nhưng rõ ràng con không nghe thấy.
- Rõ ràng là như vậy – India cố nén không để lộ sự bức tức trong lòng mình. Mẹ cô chẳng hề có lỗi trong việc Steve giận cô lúc này. India nhìn sẫm soi lên khuôn mặt của bà Adele với vẻ phản đối rõ rệt – Trông mẹ đẹp lắm.
- Đẹp lắm – bà Adele kéo dài giọng khiến cho lời khen đó nghe có vẻ như là một sự xúc phạm. Bà vuốt tay lên chiếc váy vải satin dày màu hồng phách được cắt may khéo léo che đi vòng hông gầy hẹp – Con gái, chẳng lẽ con không biết nói gì hay hơn sao? Mẹ nghĩ trông con thật tuyệt vời!
- Ồ, mẹ cũng vậy, tất nhiên – India đặt chiếc cọ chải mascara đang dùng xuống và quay đầu lại – Con cho là mẹ đã thấy dễ chịu hơn. Mẹ có đi ăn tối cùng con và vợ chồng ông nghị sĩ Markham không?
- Không, lạy chúa – Steve chắc chắn sẽ hài lòng với câu trả lời của bà Adele – Mẹ sẽ ăn tối với Nathan. Cậu ta muốn nói về các dự định của mình trước khi Arnold đến vào sáng mai.

India cảm thấy đau nhói khi nghe những lời đó. Ra đó là lý do vì sao bà Adele đã cật công làm đẹp cẩn thận đến như vậy trong khi từ hai tuần trước bà gần như không thèm để ý đến vẻ ngoài của mình. Tất nhiên, hình ảnh bà quả phụ xinh đẹp đã bị giảm sút đi nhiều kể từ lúc cái tên Nathan trở lại trong cuộc sống của họ. Nhưng đây là dấu hiệu đầu tiên cho thấy sự đau khổ không huỷ hoại bà ấy nhiều như cô đã nghĩ.

- Như vậy... có nên không? – India bạo dạn phản đối. Cô quay lưng lại

gương nên có thể tránh phải nhìn vào mắt mẹ – Ý con là sau chuyện xảy ra khiến cha đuổi anh Nathan đi, liệu mọi người sẽ nghĩ như thế nào...?

- Mọi việc lúc đó khác, bây giờ khác – bà Adele đáp lại ngay - Thời điểm đó ta là một phụ nữ có chồng, đó là điều thứ nhất!

- Mẹ lúc đó là vợ của cha anh ấy – India nói gay gắt – Còn bây giờ là vợ goá của cha anh ấy. Có gì là khác nhau

- Cái khác là chúng ta đã già dặn hơn, khôn ngoan hơn.

- Nhưng chẳng lẽ mẹ không nghĩ là cuộc nói chuyện bất ngờ này sẽ có thể làm nhiều người thất vọng?

- Mày nghĩ là tao thêm để ý đến những thứ lắm cảm mà các cụ đàn bà ngu ngốc nghĩ trong đầu à? – bà Adele đưa tay lên vuốt mái tóc vừa mới nhuộm lại trong thật sáng và mềm mại.

- Mà mày đừng có nhìn tao như thế India. Nên nhớ rằng nếu không có tao thì mày đã phải lặn lội để mà kiếm sống rồi.

- Nói đi nói lại hàng triệu lần – India lầm bầm khẽ nhưng mẹ cô vẫn nghe thấy.

- Chứ chẳng được sống trong nhung lụa mười mấy năm nay đâu – bà Adele nói nhanh – Hãy tin mẹ đi, con sẽ chẳng tiến xa được với cái thái độ đó đâu. Mẹ làm tất cả mọi thứ có thể để đảm bảo cho con có được cuộc sống tử tế. Và điều đó buộc phải nín nhịn mà coi Nathan như ân nhân của mình thì mẹ còn gì nữa để sợ mất cơ chứ?

India mím môi. Cô thực sự không hiểu tại sao lại phải tranh cãi. Hơn thế nữa, buổi chiều hôm đó khi đến đón Nathan, cô đã sẵn sàng để làm lành với anh. Vấn đề là ở chỗ kể từ lúc anh bước xuống máy bay, mọi việc đã thay đổi. Cô cố tự thuyết phục mình rằng chính sự thay đổi ở con người anh, và cả cô nữa là nguyên nhân gây ra những cảm giác bất ổn đó. Nhưng có một cái gì đó mách bảo cô là không phải chỉ có thế. Từ sâu thẳm, cô đã biết anh mang đến sự rắc rối và kể từ đó đến nay chưa có gì xảy ra khiến cô phải thay đổi điều cảm nhận đó.

- Thôi được – cuối cùng India nói. Cô nhìn vào gương buồn rầu. Bên cạnh những gam màu tinh tế của mẹ, cô thấy mình thật lờ lợc khó coi. Ngay cả chiếc váy bó màu đen giản dị cũng chẳng làm dịu nổi màu đỏ rực của mái tóc cô. Và sau cuộc nói chuyện căng thẳng vừa rồi với mẹ, hai má cô đỏ ửng vì bức tức – Chúc mẹ một buổi tối tốt lành.

- Sẽ là như thế – bà Adele quay đi và mùi nước hoa Dior xộc vào mũi India - Cả con cũng vậy – bà nói thêm và dừng lại bên cửa. – hay để mẹ bảo với Nathan là con hỏi thăm nó nhé? Mẹ tin chắc anh ta sẽ có ấn tượng.

- Không, con...

India đã định bảo mẹ đừng nói gì về cô với anh, nhưng bà Adele đã bỏ đi.

Tiếng cửa ngoài sập mạnh chứng tỏ rằng đây chỉ là một cuộc viếng thăm lấy

lệ. Lý do duy nhất khiến mẹ cô đến đây chỉ là báo cho cô biết trước để mà chờ đợi.

Sự bùng nổ dịu dàng

Dịch giả: Phạm Thu Huyền

Chương 5

Nathan rót thêm rượu cho mình rồi ngã lưng vào ghế. Trông anh có vẻ như đang lắng nghe tiếng nhạc dịu dàng lan tỏa khắp gian phòng. Phải thừa nhận là India nói đúng, Carlo là một tay chơi piano cừ. Nhưng lúc này tâm trí anh đang hướng cả sang những người đang ngồi bên chiếc bàn phía đầu kia của phòng ăn.

Vị nghị sĩ quốc hội đẹp trai, ít ra cũng phải 50 tuổi đang bắt đầu tán tỉnh cô gái trẻ đẹp ngồi cùng bàn. Nathan đã nghe nói đến cái tên Woodrow Markham và thỉnh thoảng có thấy hình ông ta trên các trang báo, cùng với một phụ nữ đẹp nào đó. Các ngôi sao điện ảnh, người mẫu thời trang, những biên tập viên dẫn chương trình... dường như đều bị hút theo vẻ ngoài bánh bao hấp dẫn của Markham nên ông ta nổi tiếng về quan hệ với phụ nữ. Chẳng ngạc nhiên khi cô vợ trẻ chừng 25, 26 tuổi thường phải nhìn đi chỗ khác mỗi khi chồng cô bắt gặp một phụ nữ hấp dẫn nào đấy.

Và India thực sự là rất hấp dẫn, Nathan nghĩ thầm, quan sát cách cô đáp lại những lời bóng gió chọc ghẹo của ông nghị sĩ. Quý thật, cô ấy là một phụ nữ đẹp, chín chắn, có vẻ từng trải và rõ ràng là có khả năng giữ mình trước một người đàn ông lộ liễu như Woodrow Markham. Vậy thì tại sao anh cứ muốn lao qua phòng và tấn công người đàn ông kia, thậm chí bằng tay không? Tại sao anh ngứa ngáy chỉ muốn lôi ông ta dậy, tổng một cú đấm vào cái miệng đầy tự mãn kia? Chẳng phải vì anh ái ngại cho người đàn bà đáng vẻ một mối ngồi bên phải ông ta và đang búng búng tay một cách đầy sốt ruột vào ly rượu của mình. Cũng chẳng phải vì ông ta đã làm gì hại anh. Quý tha ma bắt, chính những người như nghị sĩ Markham đã giúp anh trở thành triệu phú như ngày nay.

India bỗng nhiên cười to và âm thanh vui vẻ đó làm vài cái đầu quay về phía cô. Có vẻ như cô ấy đang rất vui vẻ, Nathan bức bối. Mẹ con họ giống hệt nhau. Tại sao anh cứ chờ đợi một điều gì khác?

- Hình như India đang rất vui – bà Adele nhận xét nhẹ nhàng và Nathan buộc phải rời mắt khỏi cái cảnh tượng đang làm anh khó chịu. Quý tha ma bắt, anh đã mời mẹ kế ăn tối với hy vọng có thể phát hiện thêm những lý do khiến cha anh thay đổi di chúc. Nhưng từ lúc India xuất hiện dưới ánh sáng của những ngọn nến trong căn nhà thì anh không thể nào tập trung vào bất cứ cái gì khác nữa.

- À... à, vâng đúng thế – Nathan đáp lại ngay, dường như sự có mặt của

India không làm anh để ý lắm – Ông Markham thường có ảnh hưởng mạnh tới phụ nữ.

- Chỉ với một số phụ nữ – Adele mỉm cười, thoáng vẻ độc địa. Bà ta bỏ món thịt hươu, chuyển sang cốc rượu – Tôi thì thấy những trò của Woodrow thật rẻ tiền.

- Nhưng nó có vẻ có tác dụng – Nathan tiếp tục rồi không rõ vì sao anh miễn cưỡng chuyển sang chủ đề khác – Bà có biết nhiều về ông ta không? Có phải ông ta là một trong những vị khách thường xuyên đến đây?

Adele nhún cặp vai gầy gò. Bà ta mặc váy bó bằng satinh may rất kiểu cách, bên ngoài là áo khoác có đính những hạt cườm lấp lánh nhưng không giấu được hết những đoạn xương hẹp chồi lên ở cổ - Ông ta đã đến đây một vài lần – bà ta vội vàng thừa nhận, nâng ly rượu lên môi - Nhiều thống đốc các bang cũng thỉnh thoảng đến đây. Chúng ta thu hút được những người tầm cỡ nhất, Nathan ạ. Ngay cả Phó tổng thống cũng đã có lần đến thăm chúng ta.

- Thú vị thật đấy - miệng Nathan đánh lại.

- Ồ, đúng như vậy – bà Adele bắt gặp cái nhìn thờ ơ của Nathan và có vẻ hơi khó chịu – Phó tổng thống và phu nhân là những người dễ mến. Thậm chí tôi đã cùng uống với họ. Họ đã khen ngợi tôi về thành công của khách sạn này.

Nathan nheo nheo cặp mắt tối, giọng anh pha chút giễu cợt

- Kết bạn với những người ở những địa vị cao sang. Đạo này bà đã tiến xa rồi đấy, bà Adele.

- Tôi làm những cái cần phải làm – và dường như chợt nhận ra mình hơi quá say sưa, bà ta cười gượng gạo – Người ta thích kết bạn với tôi, biết làm sao được?

- Việc gì bà phải ngại ngần? – Nathan nuốt một ngụm rượu chát màu đỏ mà anh đã gọi cùng với món thịt hươu, và đáp lại nụ cười của bà Adele – Nhưng tôi nghĩ là chúng ta lạc đề rồi, mẹ kế ạ. Tôi đang nói về đàn ông.

Môi bà Adele mím lại:

- Tôi không phải mẹ của anh và cũng không thích anh bày trò như thế, Nathan. Nếu anh định ám chỉ rằng giữa tôi và phó tổng thống có chuyện gì khác ngoài...

- Thế còn ông Markham thì sao?

Bà ta nhìn anh trừng trừng lạnh nhạt:

- Trí thông minh của anh đi đâu hết cả rồi, Nathan? Chỉ vì anh hiểu nhầm tình cảm của tôi dành cho anh, đừng có đánh giá mọi người khác bằng những tiêu chuẩn của riêng mình như thế!

- Tôi chẳng nhầm lẫn cái gì cả.- Nathan đáp khô khan. – Và bà cũng biết điều đó. Vì thế đừng có bóp méo chuyện giữa chúng ta. Cả bà và tôi đều biết rõ chuyện xảy ra thực sự là thế nào, và tốt hơn là hãy quên nó đi.

Sắc mặt bà Adele lạnh như băng:

- Nếu anh thứ lỗi...

- Không được – khi bà ta nhắc chiếc xác lên và cựa quậy dường như sắp sửa đứng dậy khỏi bàn, những lời của Nathan giữ bà ta lại – Tôi không tha lỗi, cũng không tha thứ cho bà. Nhưng tôi có thể chịu đựng việc bà ở lại nơi đây vì lợi ích của India, nếu bà... - anh nhìn bà ta qua vành ly – Nếu bà muốn ở lại hòn đảo này thì tôi khuyên bà hãy chấm dứt việc cố tự lừa dối mình và biết chấp nhận hiện trạng này.

- Anh dám nói với tôi như thế à - lỗ mũi bà ta phồng lên và giọng nói rời rạc – Nếu cha anh mà nghe một nửa những câu đó thì ông ấy sẽ giết chết anh!

- Thế à? – Nathan nghiêng nghiêng đầu – Thế nếu tôi nói với ông ấy là bà vẫn thường mặc đồ ngủ mỏng tang chạy sang phòng tôi thì chắc người bị giết sẽ là bà cơ đấy!

- Ông ấy không bao giờ tin anh! – bà ta đặt chiếc xác lại bên cạnh mình và lợi dụng sự im lặng của Nathan, tiếp thêm – Hơn thế nữa, anh sai rồi. Anh đã phản ứng thái quá. Làm sao tôi biết trước anh bị kích động khi thấy tôi? Tôi là mẹ kế của anh, con trai ạ. Tôi chỉ muốn anh yêu quý tôi.

- Yêu ư? – Nathan nhấn giọng vẻ khinh miệt – Ý bà là làm tình phải không? – anh hạ giọng hỏi – Bà thật đáng thương, bà Adele ạ. Tôi tự hỏi không biết bà hy vọng đạt được cái gì trong chuyện này, lên giường tôi theo lối đó phải không?

- Im ngay! – bà ta chúi về phía trước đầy giận dữ và Nathan đoán bà ta đang muốn tát anh một cái – Anh muốn tôi, Nathan – bà ta tiếp, 2 tay nắm chặt trước ngực – tôi đã cảm thấy phản ứng của anh. Cơ thể đàn ông không giống của phụ nữ. Nó phản lại anh ta bất cứ lúc nào!

- Bà thực sự nghĩ là sự kích động của tôi là do bà hay sao? – Nathan móc máy – Đó là chuyện xảy ra hàng ngày, vào mọi sáng, cho dù có hay không có mặt bà ở đó!

Bà Adele ngồi thẳng người lại

- Anh thật đáng ghê tởm!

- Còn bà thì đã mệt mỏi rồi! – Nathan trả miếng – Hãy chín chắn hơn một chút đi bà Adele. Bà chỉ có thể lừa dối mọi người một vài lúc thôi.

Bản nhạc đã kết thúc bằng một tràng pháo tay và trong khoảng thời gian ngừng nghỉ, người ta đến các bàn thu dọn chén đĩa

- Bà có muốn xem thực đơn món tráng miệng không, bà Kittrick?

Gã bồi bàn theo sát chân người thu dọn, hỏi họ. Mặc dù chỉ nhắc tên Adele nhưng anh ta có ý hỏi cả Nathan.

- Cho tôi cà phê, cảm ơn

Sau một lát, bà Adele trả lời và Nathan cũng gật đầu.

Nhưng thực lòng anh chỉ muốn một cốc bia lạnh. Buổi tối nóng nực, ngay cả

những chiếc quạt lớn cũng chỉ tạo ra những luồng gió nóng trong phòng. Nathan đang nghĩ xem có nên mở cúc áo và nới lỏng chiếc cravat vừa mới mua lúc chiều không thì chợt để ý tới một chàng trai vừa dừng lại bên bàn của Nghị sĩ Markham. Dáng người cao to, vai rộng với bộ tóc vàng của anh ta lẫn át hẳn ông nghị sĩ và khiến ông trở nên nhỏ bé, xương xẩu hằn. Rõ ràng tất cả bọn họ đều biết rõ anh ta. Nét mặt India nhìn tươi tắn hằn và dưới gầm bàn, tay cô nắm lấy tay cậu thanh niên với vẻ chấp thuận. Miễn cưỡng rời mắt nhưng không thể không hỏi, Nathan hất đầu về phía chiếc bàn”

- Ai đó?

Bà Adele nãy giờ vẫn còn bức bối vì những lời cuối cùng của anh, hỏi lại giọng câu bản:

- Ai?

Nathan cố ghì lại sự sốt ruột của mình

- Chỗ bàn ông nghị sĩ. Bà có biết ông ta không?

Bà ta quay đầu nhìn qua vai, vẻ khó chịu rồi nhoẻn cười – à, anh định hỏi về Steve – bà nói và Nathan hiểu bà ta đã cảm thấy ít nhiều sự bất mãn của anh – đó là Steve Whitney – bà thêm và ngoắc tay ra hiệu bồi bàn rót rượu cho mình – Anh chưa gặp cậu ta à?

- Chắc chắn là chưa – Nathan nhanh tay trước người bồi bàn rót đầy rượu vào ly Adele – Anh ta làm nghề gì? Bơm sắt hay chuyên tin? Làm gì?

- Trong anh ta giống như thế, đúng không – bà ta tự cho phép mình cái liếc ngạo mạn về phía Nathan – Và phải nói rằng tôi không nghĩ là India đã biết sử dụng hết các khả năng của anh ta. Cha anh thuê anh ta làm thuyền trưởng một trong số những chiếc tàu của ông ấy và những lúc rỗi rãi, anh ta làm ở câu lạc bộ.

Nathan cau mày nhưng tâng lờ câu bóng gió của bà Adele:

- Tôi hôm qua tôi không nhìn thấy anh ta.

- Anh không thể thấy được – bà Adele nhám nháp ly rượu – Anh ta đi một chuyến qua đêm từ cuối giờ chiều qua.

Nathan gật đầu, nhưng không nói câu gì. Anh đang mãi nhìn sang chiếc bàn bên kia. Trước sự bức dọc của anh, ông nghị sĩ đã mời Whitney ngồi cùng với họ. Giờ anh ta đang ngồi xuống bên cạnh India và ánh mắt cô sáng lên vui mừng.

Nathan biết là bà Adele vẫn đang quan sát anh và việc tạo cho bà ta một cơ hội như thế thật chẳng khôn ngoan chút nào. Anh biết nhưng không thể làm khác được. Cặp mắt anh như dính chặt vào chiếc bàn của nghị sĩ Markham và mãi đến khi người bồi bàn mang cà phê đến anh mới miễn cưỡng quay lại.

Bà Adele nói nhỏ nhẹ, sau khi người bồi bàn đã bày biện mọi thứ lên bàn và

quay đi trong khi Nathan nhìn bà một cách trống rỗng:

- Chúng đã ngủ với nhau – bà ta tiếp tục, rõ ràng đang khoái trá – Đứa con gái bé nhỏ của ta đã lớn lên nhiều từ lúc anh ra đi. Giờ nó đã biết tất cả những gì xảy ra trên cơ thể người đàn ông vào các buổi sáng.

Quai hàm bạnh ra, nhưng Nathan cố không để lộ sự tức giận

- Thế à?

Anh nhẹ nhàng đáp lại, biết rằng mọi phản ứng đều dễ tố cáo tâm trạng thực của anh. Chẳng hề gì

Bà Adele nhìn anh vẻ khinh thị:

- Đừng có giả vờ không quan tâm. Tôi đã thấy cách anh nhìn nó. Thấy nó cùng với Steve đang làm anh khó chịu lắm phải không? Sao vậy Nathan?

Anh không ghen đấy chứ?

- Chỉ là tò mò thôi – anh trả lời và bực tức vì đã để tình cảm lẫn át – giờ cha đã mất và tôi cảm thấy ít nhiều mình có trách nhiệm với India.

- Trách nhiệm cái con khỉ! – cái miệng bà Adele trông lúc này thật xấu – Anh nghĩ là anh đang lừa phỉnh ai thế, Nathan? Chẳng lẽ anh không biết chuyện gì đã xảy ra khi anh ra đi hay sao? Lạy chúa, con bé đã phát rồ lên vì anh! Anh có biết vì sao tôi phải tách 2 người ra không? Bởi vì tôi sợ anh sẽ lợi dụng nó.

Nathan bật ngửa trở lại – Bà thật bệnh hoạn, bà Adele ạ - anh nói với vẻ dửng dưng – India lúc đó mới bao nhiêu, 13 hay 14? Còn quá trẻ để nói đến chuyện tình dục.

- Nhưng anh thì không

Bà Adele nói trơn tru và qua vẻ mặt đắc thắng của bà ta, Nathan đoán bà ta biết đã động đến tâm tư sâu kín trong anh. Ngay trước khi ra đi, anh đã biết sự ngưỡng mộ thần tượng kiểu trẻ con của cô. Và nhiều lúc anh đã quên mất rằng cô kém mình tới 7 tuổi những khi cô đánh nhau với anh, trêu chọc anh hay thắng anh trong môn cờ vua và tennis. Cô có dáng người cao vì quanh năm sống cùng với người lớn nên trông già hơn so với tuổi. Cô đã từng là người bạn, người đồng hành và mặc dù cảm nhận được tình cảm nồng ấm cô dành cho anh nhưng mình cũng chỉ dừng lại ở đó.

- Thật đáng tiếc là, cô ấy không biết mình có người mẹ là con điếm – anh nói một cách thô bạo – Có lẽ tôi nên nói cho cô ấy biết.

- Nó sẽ không bao giờ tin anh đâu

Bà Adele lạnh lùng và mặc dầu điều đó làm anh bực bội nhưng anh biết bà ta nói đúng. Lạy chúa! Anh đã không thể thuyết phục được chính cha đẻ của mình thì làm sao có thể hy vọng làm được điều đó với một người như India? Người nhạc công piano đã bắt đầu một bản nhạc mới và Nathan cố thu hết nghị lực của mình để lấy lại bình tĩnh. Khỉ thật, anh nghĩ, việc bà ta nói gì và India nghĩ gì thì có gì là quan trọng? Anh đã là người thắng cuộc, chẳng phải

thế sao? Việc cha anh có ý nghĩ ngờ hay không là điều anh chắc không bao giờ biết được. Nhưng sự thật là ông để lại toàn bộ đảo Pelican cho anh. Để tiếp tục điều hành hoặc đóng cửa nó, một ý nghĩ cay độc vừa loé lên trong đầu anh.

- Dù sao thì... - bà Adele lại tiếp tục và Nathan thấy nhẹ nhõm vì bà ta không còn nhắc đến India nữa – Anh đã quyết định sẽ làm gì rồi chứ?

Nathan hít một hơi thật sâu

- Về cái gì?

- Về khách sạn, tất nhiên – bây giờ giọng nói của bà ta đã có vẻ thận trọng hơn – Tôi không nghĩ là anh có chút hiểu biết gì về việc điều hành những khách sạn tầm cỡ thế này. Nếu anh cần một lời khuyên, thì theo tôi nên giao cho India và những người mà nó thuê tuyển.

- Tôi thuê tuyển – Nathan sửa lại, anh không thể nào ngăn mình bỏ qua cho bà ta một lỗi nhỏ nhỏ như vậy – Về những điều dự định làm thì tôi vẫn chưa quyết xong.

Bà Adele cau mày:

- Nhưng hẳn là anh vẫn định để nó tiếp tục hoạt động chứ?

- Có lẽ thế.

- Có lẽ là thế nào?

- Chỉ vậy thôi – Nathan nhún đôi vai rộng – tôi vẫn chưa quyết định được.

Nó không giống như trước kia. Trước kia... - anh nói thêm cố tình chọc tức bà ta – nếu tôi muốn đi đánh cá thì không cần đặt trước một chiếc thuyền.

Bà Adele nín thở:

- Anh có biết nơi này nổi tiếng như thế nào không? Nó còn tốt hơn hàng chục những nơi giải trí khác cộng lại. Người ta phải xếp hàng để đặt chỗ ở đây. Vào mùa cao điểm, chúng ta nhận đặt chỗ trước hàng năm. Cha anh là một nhà triệu phú, Nathan ạ. Mà chắc chắn không phải nhờ vào việc phục vụ cho mấy ông thủy thủ chẳng để ý tới việc mình ăn mặc ra sao.

- Đúng vậy – giọng Nathan đánh lại – Bà đã thay đổi tất cả những cái đó, đúng không? Mơ ước của cha là tạo ra một thiên đường nhỏ nhỏ trên đảo chẳng mấy chốc đã tan thành tro bụi. Như bà đã nói, cha không trở thành triệu phú bằng cách mà ông ấy muốn. Và tôi phải tự hỏi mình là liệu ông ấy có thực sự muốn trở thành triệu phú không?

India và người bạn trai vừa đứng dậy, chuẩn bị chào tạm biệt vợ chồng nghị sĩ Markham thì Nathan tới chỗ bàn của họ. Mặc dù bà Adele đã cáo lui được một lúc nhưng anh vẫn còn ngồi lại, uống cạn chai rượu thứ hai mà người phục vụ mang đến. Nói đúng ra thì anh chưa say, mặc dù không quen uống nhiều như thế. Nhưng anh cảm thấy hơi phê phê dễ chịu và chỉ lơ mơ ý thức rằng sự chen vào của anh sẽ gây lúng túng cho những người đó.

- Xin chào ông nghị sĩ, chào bà Markham!

Anh lịch sự gật đầu chào họ trước khi quay sang những người kia

- India – anh nói – Không biết em có thể nói chuyện với anh một lúc không?

Anh muốn làm rõ một số việc trước khi luật sư Hasting đến vào sáng mai.

India có vẻ lúng túng rõ rệt và từ một góc xa xôi mờ mịt nào đó trong đầu, Nathan biết đó là vì câu nói của anh. Nhưng hơi nóng và sự tiếp sức của rượu đã trở thành tấm chắn vững chắc giữa lời nói và lương tâm của anh. Và anh đón cái nhìn của India một cách thản nhiên, hơi buồn cười vì thấy cô có vẻ lo lắng.

-Ồ.. ngài có biết anh trai tôi không ngài nghị sĩ? – cô hỏi trong khi người thanh niên đứng cạnh quay sang nhìn Nathan với vẻ do dự. Nathan nghĩ hẳn trong bụng anh ta không dễ dàng dễ yên cho anh, nhưng có lẽ Steve nghĩ công ăn việc làm của mình còn quan trọng hơn cả sự tự trọng của India.

- Tôi không nghĩ là tôi đã biết – Woodrow Markham trả lời. Đặt chiếc khăn ăn sang một bên, ông ta đứng dậy – Rất hân hạnh được gặp anh, anh Kittrict. Khách sạn của gia đình anh thật là tuyệt!

“gia đình tôi đã chết” Nathan nghĩ một cách nóng nảy. Nhưng giữa anh và ông ta chẳng có mối quan hệ gì và thật ngu ngốc nếu cố tạo ra chuyện, vì vậy anh đáp lại lịch sự:

- Xin cảm ơn

Anh cũng biết là India đang nhìn anh với cặp mắt lo lắng.

- Anh có muốn uống cùng với chúng tôi không anh Kittrict? – ông nghị sĩ kiêm chính trị gia hỏi – Cô em gái và anh bạn trẻ Whitney đây đang định đi dạo trên bãi biển. Tôi chắc rằng dù việc gì đi nữa thì anh cũng có thể để cuộc nói chuyện đến ngày mai, đúng không?

- Tôi e là không thể được

Nathan biết anh đang xử sự một cách cục cằn nhưng mặc kệ. Anh lại nhìn India, nhận thấy sự thù nghịch trong mắt cô nhưng không hiểu ý nghĩa của nó

- Anh cho phép chúng tôi chứ? Whitney? Đây là việc gia đình. Tôi tin là anh hiểu.

Vẻ mặt của India như muốn nói rằng, cô sẽ không tha thứ nếu anh cứ tiếp tục như vậy nhưng rượu đã biến anh trở nên thờ ơ trước mọi ý cầu xin của cô. Thêm vào đó, làm sao anh lại chịu ngồi đây nói vài ba chuyện tầm phào với ông nghị sĩ Markham trong khi Steve đưa cô đi dạo trên bãi biển một cách đầy lãng mạn như thế.

Steve Whitney nhún vai rộng trong một cử chỉ gạt bỏ - Thôi được – anh ta nói – Nếu việc đó quan trọng.

- Rất quan trọng

Nathan trấn an anh ta. Và để đảm bảo là India cũng hiểu điều đó, anh khẽ nắm lấy cánh tay cô, ngay phía trên khuỷu tay. Lúc này, hai tay cô đang áp

sát vào thân người nên mu bàn tay anh chạm phải ngực cô, mềm mại, ẩm áp và căng tròn. Nhưng anh gần như không kịp ghi lại cái cảm giác đó trên cơ thể buống bình của mình trước khi nó kịp rút lui. Với một động tác dứt khoát, India lùi lại và để thân hình to cao của Steve chắn ngang giữa họ.

- Có vẻ như cô không có sự lựa chọn nào khác, India – ông Markham nhận xét với vẻ nuối tiếc - Nhưng công việc là công việc. Tôi đã phải trả giá để hiểu ra điều đó, phải không, Loreta?

Nathan không thể tưởng tượng được lại có người như người đàn bà tên Loreta này. Bà Markham có dáng người nhỏ bé, nét mặt căng thẳng, mái tóc màu vàng cát và đôi mắt xanh nhạt màu. Dường như tất cả màu sắc trên mặt bà ta đã bị trôi sạch, Nathan nghĩ thầm. Có phải đó là chuyện tất yếu xảy ra khi lấy một người đàn ông màu mè như Woodrow làm chồng không?

- Đúng vậy, Woodie – bà vợ đáp và trong khi ông ta có vẻ bức bối vì cách gọi tên thân mật đó thì bà quay sang Nathan – Chúng tôi rất tiếc khi nghe tin về cha ông, ông Kittrict. Ông ấy là một người tốt, một người đàn ông thực sự theo như tôi được biết. Chúng tôi sẽ luôn nhớ đến ông ấy.

- Vâng... cảm ơn bà

Nathan nói khẽ, anh đã dịu lại. Đúng lúc đó, ông Markham chen vào vội vàng với lời tán tụng của riêng mình.

- Loreta và tôi đã có vài kỳ nghỉ tuyệt vời tại đây trong mấy năm qua. Cha và mẹ kế của anh đã chăm sóc chúng tôi rất chu đáo. Và tất nhiên, ông ta nháy mắt với India, phải kể đến cả cô em gái của anh nữa.

Nathan cố không để lộ vẻ ngờ vực. Trước khi bà Markham nhắc đến cái chết của cha anh, ông nghị sĩ này thậm chí không buồn để ý đến nó. anh cảm thấy thương hại cho Loreta. Nếu kết hôn với một người khác, có lẽ bà ta còn được cái gì đó là của riêng mình. Còn hiện giờ, Loreta chỉ như một cái bóng của chồng, bị coi là thứ yếu trong con mắt người đàn ông không hề tôn trọng vợ.

- Một lần nữa xin chúc ông bà ngủ ngon – India mỉm cười về nuối tiếc với Steve Whitney trong khi ném cái nhìn sắc lạnh vào Nathan – Nếu ngày mai không gặp lại thì tôi xin chúc ông bà một chuyến bay trở về may mắn. Về phần mình, tôi sẽ ghi chép lại tất cả các yêu cầu của ông. Mong rằng thư ký của ông sẽ liên hệ với tôi khi ông ấn định được một ngày cụ thể.

- Tất nhiên, tất nhiên – vị nghị sĩ giữ tay India lâu hơn mức cần thiết trước khi chuyển sang bắt tay Nathan. – Hy vọng sẽ được gặp lại anh trong lần tới, anh Kittrict. Biết đâu chúng ta lại chẳng có cơ hội làm ăn cùng với nhau. Tôi có một mảnh đất ở Arizona, rất hợp để các anh triển khai một khu giải trí mới.

Nathan chớp chớp mắt. Trước đó anh vẫn tưởng ông nghị sĩ này chỉ biết chút ít về kinh doanh, cũng như mẹ con India nhưng anh vẫn nhầm. Rõ ràng

ông ta có tác phong tìm hiểu mọi thứ về những người phải tiếp xúc. Và hẳn là khi báo chí công bố rằng anh là chủ mới của đảo Pelican ông ta đã nắm được ít nhiều về lý lịch của anh.

Biết India không chú tâm mấy tới những lời trao đổi xã giao nên Nathan chỉ trả lời ngắn gọn. Anh chưa sẵn sàng kể cho India, và cả bà Adele nữa về công ty của mình. Lúc này tốt hơn là cứ để họ nghĩ anh đang cảm thấy những gì theo cách của họ.

- Có lẽ tôi sẽ liên lạc với ngài về việc này vào một dịp thích hợp nào đó thưa ngài nghị sĩ – anh nói rồi đi vòng qua Steve, nắm lấy khuỷu tay India chặt hơn lần trước – Còn bây giờ, xin các vị thứ lỗi...

Khi họ vừa rời xa, India vội vàng nói tuốt ra những gì cô đang cảm thấy:

- Sao anh dám làm như thế? – cô hỏi – Sao anh dám chen vào cuộc nói chuyện riêng của chúng tôi rồi lôi tôi đi như một kẻ thô lỗ vậy? Nếu anh muốn nói gì với tôi thì tại sao không trao đổi trong giờ làm việc?

- Anh đã cố tìm em – Nathan đáp lại giọng đều đều, giữ cánh tay đang cố giãy ra của cô và thích thú thấy cô mặt mõi – Cả ngày hôm nay em không đến văn phòng, cô thư ký không biết hoặc không chịu nói cho anh biết em ở đâu.

India thở gấp:

- Tôi bận – cô nói – Và tôi không hề biết là phải thông báo cho anh biết mình đang ở đâu. Tôi cũng chỉ ở quanh khách sạn, nếu như anh chịu tìm. Tôi vẫn làm những việc cần phải làm và không nghĩ rằng vào lúc 10 giờ rưỡi đêm tôi vẫn bị gọi ra để nói những chuyện chẳng can hệ gì đến mình cả.

- Thế ư? – Nathan dẫn cô xuống hết những bậc thang của hồ bơi, qua dãy hành lang ngát hương thơm của khu vườn. Anh nhìn cô dò hỏi:

- Tha lỗi cho anh nhưng nếu em muốn tiếp tục hưởng lương ở đây thì anh nhất định sẽ phải trả cho em ư?

Cặp mắt India biểu lộ một sự choáng váng vì sự sỉ nhục mà anh không bao giờ muốn gây ra :

- Nếu không chấp nhận cung cách làm việc của tôi thì anh có thể sa thải tôi bất cứ lúc nào – cô tuyên bố, đôi môi mím lại một cách cương quyết – Chẳng có việc gì mà không thể đợi đến ngày mai, và anh cũng biết điều đó. Tôi không hiểu tại sao anh lại làm như thế. Không biết tôi đã làm gì để phải bị đối xử như thế này?

“Chẳng làm gì cả. Mỗi tội xuất hiện trong bữa tối hấp dẫn quá thôi”, Nathan nghĩ một cách nóng nảy. Chiếc váy bó màu đen cô đang mặc làm nổi bật mọi đường cong trên thân hình tuyệt diệu và cái búi tóc chông chênh kia chỉ chực như muốn xô tung ra. Vài lọn tóc quăn mềm mại bên tai cô như mời chào và nét uốn lượn của cái gáy kiêu hãnh trong thật quyến rũ dưới ánh trắng.

- Anh muốn nói chuyện với em – anh nói và thả tay cô khi họ đã ra tới bờ biển. Anh nhìn cô tháo chiếc sandal cao gót ra khỏi chân, rồi chiếc kia, nhận ra cô không mang tất vì thấy cô sục chân ngay vào trong cát ẩm. Mà thực ra India cũng chẳng cần đến nó. Anh nghĩ thầm. Đôi chân cô mịn màng, mềm như được phủ một lớp kem. Chiếc váy xẻ để lộ bắp chân và thấp thoáng đầu gối cô khi cô bước đi. Nathan nghĩ thật nực cười, chỉ một sự phô bày thoáng qua lại kêu gọi hơn cả một chiếc mini jupe. Tuy nhiên anh có thể tưởng tượng bàn tay mình luồn qua đùi cô tới phần da thịt mềm mại ở giữa.

- Chúng ta nói về việc gì bây giờ?

Câu hỏi của cô ngay tức khắc làm anh bối rối và anh lại tự nguyên rủa mình đã để đầu óc nghĩ lung tung. Lạy chúa! Có phải bà Adele đã nói đúng không? Có phải là anh đã áp ủ những ý nghĩ đó về India suốt chừng ấy năm không?

Không, không phải. Cho dù mẹ cô có nói thế nào, dù bà ta có gieo những ngờ vực xấu xa vào đầu Nathan thì không có gì có thể thuyết phục được rằng anh chưa bao giờ coi India khác một người em gái. Và nếu không đi xa thì có lẽ bây giờ anh vẫn coi cô như vậy. Nhưng anh đã rời xa họ 8 năm và mọi thứ đã thay đổi. Cô không còn là cái bóng trung thành của anh nữa, và vì một lý do điên rồ nào đó anh cảm thấy bức mình vì điều đó.

- Em quen Steve lâu chưa?

Thực ra anh không định hỏi như vậy. Anh đã cố gắng để kéo suy nghĩ của mình trở lại đúng hướng nhưng chẳng biết sao lại bật ra câu hỏi đó. Nhưng đối với anh lúc này, nó có ý nghĩa hơn hàng tá những phép tính lải lổ vừa tìm hiểu được trong lúc sáng. Và dù sao thì anh cũng không thể rút nó lại được nữa.

- Có phải anh trả lương cho tôi thì có quyền tra hỏi những việc riêng của tôi hay sao? – India lạnh lùng vặn lại và anh phải thừa nhận là cô có lý. Việc cô kết bạn với Steve Whitney chẳng can hệ gì tới anh. Cô hoàn toàn có quyền từ chối trả lời.

Nhưng có cái gì đó, có lẽ là ma quỷ bên trong anh khiến anh tiếp tục:

- Nghe anh đi – Nathan năn nỉ, nhẹ nhõm vì đã nói lỏng cổ áo và cravat của mình – Hãy coi như anh là người giám hộ của em. Và lại bây giờ cha đã mất, anh thấy mình có bổn phận như vậy.

- Thật vớ vẩn! – India phản ứng dữ dội – Tôi thà chọn một con rắn làm giám hộ cho mình còn hơn chọn anh – cô sục chân trong cát và quay lại đối mặt với anh – Và anh hãy nghe đây, đừng tưởng anh có thể dắt mũi được mẹ tôi thì cũng có thể làm thế được với tôi!

À ra vậy. Thế là quá rõ ràng. Nathan nghĩ bụng. Anh cố không để lộ sự tức giận do câu nói gay gắt của cô gây ra. Mặc dầu vậy, nếu cô ta nghe được câu

chuyện của họ tối hôm nay thì chưa chắc đã phản ứng như thế. Tuy vậy, anh vẫn trả lời mềm mỏng:

- Mẹ em có lý do để sửa chữa lại chuyện cũ. Hình như em đã quên rằng bà ấy là người duy nhất, ngoài anh, biết chính xác chuyện gì đã xảy ra vào buổi sáng hôm đó. Adele cũng biết anh có đủ lực để thổi tung con thuyền bé nhỏ của ba ta ra khỏi mặt nước. Vậy tại bà ấy lại không tỏ ra thân thiện khi có quá nhiều thứ để mất.

- Ý anh nói là đã ép buộc bà ấy phải chấp nhận mình phải không?

India nhận định một cách hấp tấp và anh chợt nhận ra cô thiết tha muốn tin vào điều đó như thế nào. Trong giây lát, anh thấy loé lên hình ảnh một India thực sự, một cô bé hoảng sợ, bối rối vào lúc anh ra đi. Cô muốn đặt lòng tin vào mẹ mình nhưng sự xuất hiện của anh đã gây nên xáp trộn trong cô.

Nhưng không bằng một nửa những gì cô đã gây ra cho anh, anh nghĩ bụng và ý nghĩ tiếp theo của anh bị cặp mắt long lanh nước của cô làm cho rời rạc.

- Lạy chúa, India – Nathan rên khe khẽ, hai bàn tay anh tự động đưa lên ôm lấy bờ vai cô gái rồi vuốt ve làn da mềm mại của cô – Em nghĩ anh là một con quỷ ư?

Cô ngẩng lên nhìn anh rồi quay đi nhưng anh đã kịp nhận ra vẻ do dự trong đôi mắt ấy. Cô muốn phủ nhận anh cũng như muốn tiếp tục tin mẹ mình. Có thể như thế cô sẽ cảm thấy dễ dàng hơn, nhưng mối liên hệ giữa hai người vẫn còn quá mạnh khiến cô phải đắn đo, do dự.

Và rồi tất cả mọi thứ bỗng nhiên chẳng có ý nghĩa gì đối với anh. Cô ấy hy vọng điều gì, nghĩ ngợi điều gì chẳng còn quan trọng nữa. Đêm tối, ánh trăng sáng, mùi nước hoa thoang thoảng từ cái vạt tối mờ giữa hai bầu ngực cô lan toả quanh anh, không gian vắng vẻ và cả sự hờ hênh của cô, tất cả đã quá đủ. Quá đủ đối với anh, quá đủ với những giác quan đang thiêu đốt anh.

Sau hết thì anh đổ tại cho rượu. Anh đã uống quá nhiều và đã ăn quá ít.

Nhưng vào lúc này, tất cả những điều đó chẳng có gì quan trọng nữa. Chỉ có sự thèm khát của anh là đáng kể và nó đang hiện hiện giày vò anh. Anh đang ôm cô, đang chạm vào người cô nhưng như thế chưa đủ. Anh thèm muốn cô. Anh muốn được cảm thấy cơ thể săn chắc nở nang của cô áp vào người mình, anh khát khao để cô cảm thấy cơ thể cứng rắn của mình, khát khao được biết cô sẽ đem đến những gì cho anh. Nhưng trước hết, anh muốn được cảm thấy miệng cô áp vào miệng mình và tận hưởng cái cảm giác ươn ướt, nóng nực của lưỡi anh trong miệng cô.

Anh không tự chủ được đầu óc mình nữa. Hai bàn tay trên vai cô ép chặt hơn mạnh hơn. Anh kéo cô lại gần mình một cách dứt khoát, và mặc dù cô có vẻ miễn cưỡng nhưng anh biết cô không hiểu ý định của anh. Có lẽ cô nghĩ anh muốn an ủi cô. Trước kia anh vẫn thường làm vậy mỗi khi cô bị

xước tay hay sụt đầu gối. Có lẽ India nghĩ anh đang cố sửa chữa sai lầm vì đã gây ra sự bối rối vừa rồi của cô. Mặc dù đôi mắt cô ẩn trong bóng tối nhưng anh vẫn nhìn thấy chúng long lanh nước và từ một góc xa xôi mờ mịt nào đó trong đầu, anh đoán là cô muốn tin vào anh.

Nhưng đã quá muộn để cho anh nghĩ lại. Quá muộn để nhớ về những kỷ niệm cũ. India không còn là một đứa trẻ. Cô ấy đã là một phụ nữ. Bộ ngực chắc nịch áp vào ngực anh và cặp chân dài của cô chạm vào đùi anh rạo rục. Và rồi khi bàn tay anh lướt từ vai xuống chiếc lưng trần, lên trên đường khoét sâu của chiếc váy bó rồi dừng lại trên hông cô thì điều duy nhất anh có thể làm được lúc này là kìm không nhấc bổng cô lên mà ép chặt vào người anh hơn nữa.

Nếu Nathan làm thế thì anh tin chắc cô sẽ cảm thấy cái vật đang căng cứng bên trong khóa quần. Chiếc quần tây anh mới mua chiều nay cùng với cravat. Nó khá đắt, được cái mát mẻ nhưng đáng tiếc là mỏng quá và anh không có cách nào giấu được sự kích động của mình.

Nhưng mà anh bất cần, anh nghĩ hấp tấp trong lúc hai bàn tay vuốt ve những đường cong tuyệt mỹ của cặp hông cô. Chẳng phải anh không biết mình đang muốn gì. Chúa ơi! cặp hông cô ấy mới tròn trịa, mượt mà làm sao. Anh không nghĩ là cô đang mặc quần lót nữa. Hơi thở của anh gấp gáp và không còn tự chủ được.

- Nathan!

Cô gọi tên anh thì thảo, vừa như phản đối vừa như dò hỏi. Và cảm thấy những gì anh đang làm không đơn giản là hành động nhận lỗi, anh chống tay lên ngực anh và dưới hai bàn tay ấy, tim anh đập loạn xạ. Nathan tự hỏi không hiểu tại sao hai bàn tay run rẩy kia lại đốt cháy da thịt anh đến vậy.

- India! – anh nói, giọng vỡ ra. Loại bỏ sự phản kháng của cô không chút sức lực, anh ghé môi hôn lên má cô.

India run rẩy, không nghi ngờ gì nữa, nhưng cô không lạnh. Hơi thở nóng và ẩm ướt của cô phả vào anh và khi các ngón tay anh chạm vào chỗ lõm trên lưng, nơi chiếc váy được khoét thành hình chữ V, anh nhận thấy da cô ửng đỏ và nóng rục.

- Để em đi, Nathan

Cô phải cố gắng lắm mới thoát ra được câu đó, nhưng Nathan không buồn để ý đến nó. Mặc dù phản kháng nhưng cô vẫn run rẩy và anh chẳng khó khăn gì nhận ra cô không hoàn toàn muốn đi như vừa nói. Thêm vào đó, mùi hương và hơi ấm của cơ thể cô xua tan những do dự cuối cùng của anh và khi anh vòng tay ôm lấy hông cô ấn sát vào mình thì cô không chống cự nữa.

Chúa ơi! India cảm thấy thật sung sướng. Hai chân cô khẽ tách ra ôm lấy anh và hai tay cô miết miết từ ngực lên cổ rồi lại từ cổ xuống ngực anh. Có

lẽ cô vẫn muốn chống trả lại những ham muốn tự nhiên đã phản lại cô. Và khi môi anh tìm đến môi cô, cô không còn kịp quay đi để tránh nó. Miệng cô mềm mại như một dải lụa ấm nóng và mặc dù nụ hôn đầu của anh chỉ lướt qua những bàn tay đặt sau gáy cô đã nhanh chóng xoay đầu cô lại. Với một sự thèm khát mãnh liệt mà anh chưa từng biết ở mình, anh chà môi lên môi cô và tiếng kêu cô vừa bật ra đã bị lưỡi của anh ngăn lại. Anh cảm thấy một phản ứng bất ngờ vừa xảy ra trong cô. Hai bàn tay cô quặp lấy anh, bám lấy những sợi tóc chồm lên cổ áo sau gáy và giữ chặt lấy chúng dường như cả cuộc sống của cô đang đặt trên đó vậy. Cái miệng cô hé mở như một bông hoa và khi lưỡi anh tìm tới, cô vội vàng ngậm lấy nó. Lạy chúa! Các giác quan quay cuồng và khoái cảm nguyên sơ ngập tràn người anh. Anh cảm thấy ngực cô căng, tròn áp vào ngực anh, có thể cảm nhận được đường nét của nó qua làn vải mỏng. Anh tưởng tượng thấy bộ ngực đó khi bức màn chắn mỏng manh kia bị lột bỏ, tưởng tượng thấy cả thân thể trần trụi của cô dưới ánh trăng. Tim anh đập nhanh. Anh gần như ngộp thở. Môi anh áp vào môi cô hết đợt này tới đợt khác, mà dường như vẫn không thể uống cạn hết sự ngọt ngào của cô. Và India cũng đang đáp lại anh. Đôi môi cô mềm mại và đón nhận đến vô tận. Những ngón tay cô đặt lên cổ anh tìm kiếm, vuốt ve làm anh như thấy có một luồng khoái cảm nóng hổi chạy dọc xuống bụng và thấp dần xuống tụ lại ở điểm giữa hai đùi. Rồi sự thèm khát trở nên không chịu được.

- Ôi em yêu – anh rên rỉ, cảm thấy ngây ngất trong sự chịu đựng kéo dài đó. Người cô cựa quậy chạm vào cái chỗ căng phồng đó của anh. Cô là một người đàn bà thuần túy và câu anh thì thầm – Anh muốn em – vừa như một lời ca tụng sắc đẹp của cô vừa là sự thú nhận ham muốn của anh. Nhưng khi tay anh lần được tới chiếc khuy áo ở sau gáy cô thì thấy cô đã ở đó trước anh – Không – cô nói giọng run rẩy. Và khi cặp mắt anh tối sầm vì nghi ngờ và sốt ruột, cô tiếp – Không phải... ở đây – Cô liếc nhìn xung quanh – có thể... có ai đó nhìn thấy.

Nathan chớp chớp mắt, cố hiểu những lời cô nói trong khi tai đang ù đi vì mạch đập dữ dội của mình. Không phải bây giờ, các giác quan của anh gào thét. Cô không thể ngăn anh lúc này. Anh sợ bị ai nhìn thấy? Anh không thể sống được với nỗi đau bị cô từ chối.

Nhưng cô đâu có làm vậy, anh nhận ra ngay tức khắc. Và từ đâu đó trong ý nghĩ, anh chợt nhận ra cô nói có lý. Bãi biển khá vắng vẻ nhưng không phải là nơi lý tưởng. Trong đầu anh bỗng nảy ra ý nghĩ muốn được nhìn thấy cô trên giường anh, trần trụi giữa tấm drap...

- Để em đi về trước – cô nói, gạt những sợi tóc bị anh làm tung ra. Cô ngừng một lát để thở - Phòng em mở ra hướng hàng hiên ở đằng sau dãy nhà phụ. Anh có biết nó ở đâu không?

Nathan dập ướm môi:

- Anh chỉ biết chung chung thôi.

- Tốt, thế thì cửa sổ phòng em là cái đầu tiên. Em sẽ để nó mở he hé. Để em đi trước 5 phút rồi anh hãy theo về.

Nathan lưỡng lự:

- Sao không vào phòng anh?

Anh định nói tiếp nhưng cô đã ngắt lời:

- Ở trong khách sạn ư? – cô hỏi lại – em không nghĩ như thế là hay đâu. Khu nhà phụ kín đáo hơn nhiều.

- Thôi được rồi.

Việc được cô chấp nhận đã làm anh vui sướng. Anh không có sự lựa chọn nào khác ngoài làm theo sự gợi ý của cô. Và nếu anh còn chút nghi ngờ nào đó về lòng nhiệt thành của cô thì lại ngay lập tức biến bạch cho cô ngay. Cô đã thêm khát anh như chính anh vậy. Anh chỉ hy vọng trong quãng đường từ nơi mình đang đứng tới phòng cô, anh đừng phạm một sai lầm nào.

Sự bùng nổ dịu dàng

Dịch giả: Phạm Thu Huyền

Chương 6

Khi India tỉnh giấc, cô nhận thấy trong phòng thật khó thở. Nóng bức và ngột ngạt. Tất cả các cánh cửa đều đóng kín và khóa chặt, rèm thì buông kín và trước khi đi ngủ cô đã tắt máy điều hòa nhiệt độ. Đó là lý do tại sao căn phòng lại thiếu không khí và khiến cô thấy đau đầu.

Gạt tấm chăn ướt mồ hôi ra khỏi chân, cô ngồi dậy và đưa đôi tay mệt mỏi lên vén mớ tóc rối bời. Bây giờ là mấy giờ rồi nhỉ, cô tự hỏi, mắt nhắm mắt mở nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường. Cô càng thấy bức bối hơn vì đã 8h30 sáng.

Rõ ràng là cô đã ngủ quá giờ, cô nghĩ một cách sốt ruột trong khi bước chân trần ra mở cửa sổ và kéo rèm ra. Ánh nắng gay gắt bên ngoài chiếu rọi qua các khe cửa chớp càng làm cho thái dương cô thêm đau nhức. Tuy vậy cô mở tung hết các cánh cửa để cho không khí mát mẻ bên ngoài ùa vào phòng Ngủ đầu ra sau, India hít một hơi thật sâu, cảm thấy đỡ căng thẳng ngay tức khắc. Nhưng sự căng thẳng trong người cô thì còn dễ chứa, sự căng thẳng trong tim cô mới là đáng sợ.

Lạy chúa! Cô lo lắng nghĩ. Không biết đêm hôm qua Nathan cảm giác thế nào khi anh không thấy cô trong căn phòng mà cô đã hứa hẹn? Không biết anh nghĩ sao khi đi qua hết những cánh cửa để thấy một căn phòng trống không? Tim cô đập mạnh khi nghĩ tới cảnh gặp lại và đối mặt với những lời xỉ vả giận dữ của anh. Nhưng lỗi là tại anh đã đánh giá sai cô, đã tưởng cô sẽ dễ dàng để cho anh ta quyến rũ mình.

Chính vì thế nên cô đã chốt và khóa các cánh cửa sổ của phòng mình và tắt máy điều hòa nhiệt độ. Cô không muốn có bất kỳ một dấu hiệu nào khiến anh đoán được một trong những phòng còn lại - trừ căn phòng cô đã chỉ là có người. Cô đã nằm đó, lo lắng và căng thẳng cho đến khi mệt mỏi thiếp đi. Cô lắc lắc đầu. Mẹ đã nói đúng. Anh ta là một con người hoàn toàn không có lương tâm. Anh ta đã ngăn không cho cô đi chơi với Steve, làm hỏng mất buổi tối của cô, lại còn coi cô như một con điểm rẻ tiền dễ dàng ngã vào vòng tay anh ta nữa chứ.

Ồ, anh ta đã uống rượu. Cô biết điều đó. Trong những hoàn cảnh như vậy, nếu là người khác có thể cô đã sẵn sàng bỏ qua. Nhưng Nathan là Nathan. Anh ta biết rất rõ mình đang làm gì. Và sau tất cả những chuyện đã xảy ra trước đây, anh ta vẫn còn dám cả gan lạm dụng cô.

Lạm dụng ư?

India thoáng gọn lên mặc cảm tội lỗi. Đó là một từ mạnh. Cô không hoàn toàn hài lòng lắm với nó. Thực ra, anh ta không lạm dụng cô. Anh ta chỉ sử dụng lợi thế của mình một cách không hay ho cho lắm. Anh ta đã dùng quyền của người anh để ép cô đi cùng anh ta, nhưng đến khi ham muốn tình dục thì lại thần nhiên quên ngay mối quan hệ đó.

India rùng mình. Vấn đề là ở chỗ, nếu cô không thực sự khuyến khích anh ta thì có lẽ cô đã làm được cái gì đó khiến anh ta mất hứng. Mặc dù cô kêu lên vài câu phản đối nhưng từ lúc môi anh áp lên môi cô thì cô hoàn toàn bị động trong vòng tay anh. Cái hôn đó chỉ thuần túy là tình dục, cô biết như vậy. Có thể cô còn thiếu kinh nghiệm nhưng cô biết chuyện gì đang xảy ra khi anh đưa lưỡi vào miệng mình. Và anh ta thật sự ham muốn cô. Cái vật cứng của đàn ông cứ áp vào bụng cô. Lúc đó cô cảm thấy ngây ngất khi biết mình có thể khiến anh ta trở nên như vậy.

Và có lẽ anh ta đã thành công với đối tượng của mình, nếu như không nói ra rằng anh muốn cô. Chính những từ ấy, cùng sự liên tưởng đến chuyện của mẹ đã làm nguội máu trong người cô, tức khắc làm cô trở nên tỉnh táo.

Khi “chuyện đó” xảy ra, India chỉ mới có 14 tuổi nhưng cô vẫn còn nhớ rõ cái buổi sáng hôm đó như vừa mới vừa xảy ra hôm qua vậy. Tiếng kêu thét của mẹ cô đã làm cô tỉnh giấc. Cô vẫn còn mặc áo ngủ nhào ra hành lang tầng trên của ngôi nhà cũ. Tất nhiên, lúc đó cô vẫn chưa hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Cô không hề hoảng hốt vì cứ ngỡ bà Adele vừa nhìn thấy một con nhện trong buồng tắm. Bà luôn sợ nhện và đã có lần vừa la hét vừa chạy như thể từ buồng tắm ra.

Nhưng ngay sau đó, India đã nhận ra mình đã nhầm. Mặc dù cửa phòng cô đã mở nhưng cha cô lao ngang qua, theo sau là bà Adele vẫn còn đang tức giận. Thế là cô cũng vội vã chạy theo họ, vì tò mò hơn là sợ hãi.

Cô còn nhớ cánh cửa phòng Nathan đã mở trước khi họ tới nơi. Cô đã theo ông Aaron và mẹ cô vào, mắt mở to bối rối. Nếu trong những giây phút ngắn ngủi căng thẳng trước đó, cô kịp nghĩ đã có chuyện gì đó xảy ra với Nathan chẳng hạn thì hẳn phản ứng đầu tiên của cô sẽ là thấy nhẹ nhõm vì anh vẫn sống và rõ ràng đang khoẻ mạnh bình thường. Anh vẫn còn nằm trên giường, đầu đặt trên gối và một tấm chăn đắp hờ trên cơ thể trần trụi.

Thật ra điều này không làm India ngạc nhiên. Cô biết là anh quen ngủ không mặc quần áo kể từ một buổi sáng cô vào mà không gõ cửa khiến anh phải giật mình chồm dậy khỏi giường. Lúc đó, anh đã gằm lên và cô đã vội vàng rút lui nhưng cặp mắt thẳng thốt của cô còn kịp ghi lại hình ảnh cơ thể cường tráng của anh. Và đó là lần đầu tiên cô có ý thức về sự khác biệt giữa cơ thể đàn ông và đàn bà. Mấy tuần sau đó, cô đã vẽ Nathan trần truồng trong rất nhiều tư thế khác nhau. Tất nhiên là cô đã hủy hết trước khi trở lại trường học. Cô không muốn anh hay bất cứ ai nhìn thấy chúng.

Nhưng sáng hôm đó Nathan không gầm lên với cô nữa. Chỉ có ông Aaron quát tháo, buộc tội con trai mình quyến rũ mẹ kế. Lúc đó cô đứng đờ ra vì hoảng sợ và mới hiểu tại sao mẹ mình lại khóc. Nathan đã cưỡng bức bà Adele và bà đã chống cự lại rồi vừa la hét vừa chạy ra khỏi phòng anh. Cô còn nhớ Nathan lặng im như không nghe thấy gì cả. Anh ta chỉ nằm đó, ừ ừ, mắt mở trừng trừng mặc cho người cha trút những tràng chửi rủa lên mình. Anh đã không làm gì, không nói gì, không có một cố gắng gì để phủ nhận tội lỗi của mình. Đó là lúc bà Adele nức nở nói rằng, bà không có lỗi trong việc Nathan “muốn bà”.

India trở lại vào phòng và cố nhớ lại thêm chút nữa. Cô còn nhớ đã quay lưng bỏ đi và hành động đó đã khiến Nathan hướng ánh mắt về phía cô như thế nào. Nhưng vẻ mặt đau đớn của anh khiến cô ngờ rằng có lẽ anh cũng không nhận thấy sự có mặt của cô. Có thể là anh đã quá shock, cô nghĩ một cách cay đắng. Chắc hẳn anh ta không thể ngờ rằng mẹ cô có thể tố cáo anh ta. Và vì vậy cho nên mãi về sau anh ta mới giải thích toàn bộ câu chuyện cho cha mình.

Nhưng việc đó chỉ càng làm cho ông Aaron giận dữ thêm. India mĩa mai nghĩ. Rõ ràng anh ta đã có thời gian để nghĩ ra cách giải thích mà anh ta cho là có thể thuyết phục được. Nhưng buộc tội mẹ cô đã dụ dỗ anh ta... India rùng mình. Cô buộc mình dứt khoát vào trong phòng tắm. Có phải anh ta thực sự nghĩ rằng ai đó trong số họ có thể nuốt nhin được điều như bản đó? Không một ai, thậm chí cả cô. Lạy chúa, bà Adele là mẹ cô kia mà!

Sau khi tắm, India cảm thấy căng thẳng hơn nhưng cô vẫn phải uống hai viên aspirin trước khi ra khỏi phòng. Cô không thể nào nghĩ được rằng hôm nay lại là một trong những ngày đau khổ nhất trong cuộc đời mình. Cô chỉ mong luật sư Hasting sớm đến. Sự xuất hiện của ông ta là điều duy nhất giúp cô tránh được cơn cuồng nộ của Nathan.

Bà Adele đang ngồi trong căn phòng hóng mát trông ra khoảng sân riêng. Sân được xếp đầy những lọ, chậu cảnh và những nhánh hoa màu sắc rực rỡ xò ra cả nền gạch. Có âm thanh lao xao như mời chào vọng lại từ chiếc đài phun nước. Bà Adele ngồi bên một chiếc bàn ăn, miệng ngậm thuốc lá, ngón tay mân mê những vụn bánh nướng thừa. Bà ta nhìn trân trân ra sân và rõ ràng đang đắm chìm trong suy nghĩ. India đoán có lẽ bà không ngờ lại gặp cô ở đây.

- Chào mẹ!

Bà giật mình quay đầu lại, ngón tay run run dập tắt điếu thuốc đang hút dở. Rồi, như chợt nhận ra sự luống cuống phi lý của mình, bà ta tìm trong túi lấy ra một điếu thuốc khác.

- Con thấy đã làm mẹ giật mình thế nào chưa ? - bà ta thốt lên - Mẹ đang lo lắng căng thẳng. Còn con, con làm gì ở đây vào giờ này? Sao không đến văn

phòng, lên thực đơn hay làm cái gì đó?

India thở dài:

- Con không phải lên thực đơn mẹ cũng biết điều đó mà

Cô do dự một lát rồi kéo ghế ngồi đối diện với mẹ:

- Và nếu mẹ muốn tự huỷ hoại bằng thuốc lá thì cứ việc. Con nhớ trước kia khi cha còn sống, cha thường căn nhắc về việc mẹ hút thuốc chứ không phải con.

- Con về hòa với ông ấy - bà Adele khịt khịt mũi - Mà con vẫn chưa nói cho mẹ biết tại sao con lại ở đây?

- Con sống ở đây - India nhìn mẹ vẻ hơi chế giễu - Nhưng hôm nay con dậy muộn. Mà như thế thì cũng có sao đâu.

- Tất nhiên là có - bà Adele nhìn điều thuốc chưa châm lửa rồi cất nó vào

bao thuốc - Chắc con không muốn để Nathan coi mình là đồ bỏ đi chứ ?

India chọn từ một cách thận trọng - Con có thể nói là anh ta đã nghĩ như thế rồi - cô đáp giọng đều đều - Mẹ có để ý điều đó không ? Chúng con không hoà hợp với nhau.

Bà Adele gõ gõ con dao ăn:

- Anh ta nói như thế à?

- Không hẳn là như thế - India miễn cưỡng trả lời nhưng bà Adele rõ ràng đang rất muốn nghe xem chuyện gì đã xảy ra và cô cũng quyết định nói cho xong - Con không thích bị coi là con ngổ trước mắt bạn bè.

Bà Adele liếc nhìn cô:

- Anh ta đã làm gì?

- Tối hôm qua - India cố lấy vẻ thản nhiên - Sau khi mẹ đã ra khỏi quán, anh ta đến bàn ông nghị sĩ Markham.

Mắt bà Adele nheo lại:

- Thật thế à?

- Vâng.

- Rồi sao? - mẹ cô nhìn cô khích lệ - Tiếp tục đi. Anh ta đã nói gì ?

- Nói thì không có gì - India cảm thấy mồ hôi đọng thành giọt trên môi. Cô hy vọng mẹ sẽ nghĩ là do thời tiết và nhiệt độ nóng ẩm trong phòng - Chính là những cái anh ta làm.

Bà Adele cau mày:

- Anh ta không gây chuyện với vợ chồng ông Markham đấy chứ? Nếu anh ta làm điều gì huỷ hoại...

- Không, anh ta không gây chuyện gì cả - India uể oải cắt ngang cơn giận dữ của mẹ mình - thực ra anh ta và ông nghị sĩ có vẻ rất hợp nhau.

Đột nhiên cô cau mày. Hình như ông nghị sĩ có nhắc đến một cái gì đó về mảnh đất ở Arizona. À, phải rồi! Ông ta đã nói Nathan có thể quan tâm tới mảnh đất để phát triển kinh doanh. Nhưng điều đó có nghĩa gì? Có phải

Nathan đã quyết định mở một khu giải trí mới giống như đảo Pelican nhưng nằm ở vùng sa mạc? Nếu vậy thì anh ta hẳn phải biết rõ nội dung di chúc của cha mình trước khi ông ấy mất.

- India!

Tiếng mẹ cô cắt ngang dòng suy tưởng của cô và India nhận ra mình vừa nhìn trân trân ra khoảng không mấy phút liền. Vẻ mặt của bà Adele có vẻ sốt ruột. India cố nhớ lại cô vừa nói những gì.

- Tại sao ? - bà Adele hỏi và India nhìn mẹ với vẻ bối rối - Tại sao con nói Nathan và nghị sĩ Markham có vẻ hoà hợp với nhau? - bà liếm môi nói tiếp - Con không cho rằng họ đã quen biết nhau từ trước đây chứ?

- Ý mẹ nói là họ biết nhau trước khi con giới thiệu họ?

- Ủ, tất nhiên rồi - bà Adele có vẻ bức bối và India tự hỏi không biết cô có lỡ lời chỗ nào không trong lúc mải nghĩ về mối quan hệ của họ.

- Không - India trấn an mẹ mình - con không nghĩ là như vậy. Chẳng qua vì câu mà ông nghị sĩ nói.

- Nói cái gì? - bà Adele nhìn cô không chớp mắt - India con đang muốn chọc tức mẹ có phải không? Lạy chúa, kể hết đi!

India nhún vai:

- Chỉ là một mảnh đất nào đó của ông nghị sĩ ở Arizona thôi mà. Ông ấy gợi ý Nathan nên mua nó.

Bà Adele gạt chiếc đĩa sang một bên rồi lại với tay lấy điều thuốc - Đắt ư? - bà nhắc lại, nhắc hộp diêm đặt trên chiếc gạt tàn lên. Bà đánh một que diêm và châm lửa vào điều thuốc lá, đôi tay run run không bình thường - Tại sao Nathan lại quan tâm tới mảnh đất ở vùng Arizona?

- Con không biết - India lắc đầu - Như con đã nói, đó chỉ là lời đề nghị của ông nghị sĩ còn anh Nathan thì đáp lại là có thể anh ta sẽ bàn chuyện này sau. Tất cả chỉ có thể thôi.

Bà Adele nhíu lông mày

- Thế con nghĩ điều đó có nghĩa gì?

India thở hắt ra:

- Con ư? Ôi, con không nghĩ gì cả, mẹ ạ. Con chỉ kể lại những gì họ nói thôi.

- Thế thì tại sao mày lại bối rối như thế? - mẹ cô kêu lên - theo như tao thấy...

- Con... tại vì - India cố không rên lên. Trong giây lát, cô đã quên mất cuộc chuyện trò được bắt đầu như thế nào, nhưng bây giờ cô buộc phải rút ngắn nó đi - Anh ta làm con bối rối vì cứ khẳng khẳng đòi nói chuyện với con, trong khi mọi người đều thấy rõ là anh ta đã uống quá nhiều rượu.

- Ta hiểu rồi - bà Adele ngừng một lát - mẹ hy vọng là con không làm ông bà Markham bị khó xử, India. Như thế sẽ không có lợi, con biết rồi đấy.

Sự xuất hiện của bà Josie O Neil nhanh chóng xua đi được sự bức bối trong

lòng India. Bà là người trông coi dãy nhà phụ và phục vụ những người sống ở đó kể từ khi nó được xây dựng. Người đàn bà da đen khoẻ mạnh, khoảng chừng 40 tuổi này vừa là người quản gia, vừa là người nấu bếp. Mặc dầu công việc không có gì là nặng nhọc lắm, nhưng bà vẫn luôn thực hiện hết sức nghiêm túc. Bà Josie cũng đã tỏ ra là một người bạn tốt của India mặc dầu cô trẻ hơn bà nhiều tuổi. Những lúc buồn chán, cô thường tìm đến bà để được an ủi, thay vì chạy đến mẹ mình.

- Nào - bà Josie liếc nhìn India với vẻ ngạc nhiên không kém gì mẹ cô lúc trước - đừng có nói với tôi là cô chưa ăn sáng đấy nhé!

- Tôi chưa ăn. Nhưng bà yên tâm đi - India gượng cười buồn rầu - Tôi không đói, thật đấy. Tôi chỉ ngồi nói chuyện với mẹ thôi.

- Thật vớ vẩn - bà Josie thu dọn những đĩa dĩa của bà Adele đặt lên chiếc khay và lấy khăn lau chùi sạch những mẫu bánh vụn - Cô không thể làm việc với cái dạ dày rỗng được. Tôi sẽ làm nhanh cho cô một vài quả trứng, mấy cái bánh kẹp và sẽ mang cả phê lại trong nháy mắt.

- Không - India ngăn bà lại trước khi bà ra khỏi phòng - Bà thật tốt bụng, bà Josie, nhưng...

- Tốt cái gì. Đó là việc của tôi mà - bà ta nhìn India thoáng vẻ trách móc - Giống như tôi đã nói với ông Kittrict rồi đấy, nếu tôi mà không săn sóc cô tử tế thì cô có mà gầy như que củi. Có Chúa mới biết, kể từ khi cha cô mất, cô có chịu ăn uống đầy đủ để giữ sức khoẻ đâu.

India thở mạnh và liếc một cách lo lắng sang phía mẹ mình vì sợ bà nghi ngờ. Nhưng thật may, bà Adele cũng chăm chú vào những lời bà Josie vừa nói như cô. Rồi với chút e ngại, cô hỏi lại:

- Bà nói chuyện với ông Kittrict về tôi ư? Ý bà là...ông Aaron có phải không?

-Ồ không - người đàn bà da đen lắc đầu, chuyển sức nặng của cái khay xuống hông - Tôi đã nói về Nathan cơ. Tối hôm qua, tôi và anh ta đã có một cuộc trò chuyện thực sự.

- Tối hôm qua ư?

India kêu lên kinh hãi, nhưng cô chưa kịp nói thêm câu gì để chuốc lấy rắc rối cho mình thì bà Adele xen vào:

- Bà nói có cả phê mới phải không, Josie? - bà hỏi kháy, đồng thời rút một hơi thuốc dài - Hãy mang cho cả hai chúng tôi được không? Chú ý đừng có để nguội đấy.

- Thôi được, tôi đi đây.

Người đàn bà da đen có vẻ giận dữ nhưng có lẽ bà ta hiểu được ý chủ. Tuy nhiên, trước khi đi, bà còn buông lại một câu:

- Không hiểu vì sao nh ta lại không ở đây nhỉ! Thử tưởng tượng xem hai người ở bên nhau suốt cả buổi tối.

Josie ném cái nhìn ngang ngược lại phía sau. Cửa đã đóng lại nhưng những lời đó vẫn còn lơ lửng trong phòng. Sự lập lờ của câu nói đủ để India hiểu nó không nhằm vào cô. Nhưng cô vẫn không ngăn được cái cảm giác có tội và liếc nhanh đầy lo lắng về phía mẹ mình.

- Người đàn bà này càng ngày càng quá quắt!

Sự tức giận bộc phát của bà Adele cũng bất ngờ như câu nói của bà Josie nhưng nó giúp India cảm thấy nhẹ nhõm:

- Thế ư?

- Đúng vậy - bà Adele dụi tắt điều thuốc đang hút dở rồi ngay lập tức lấy ra một điều mới - Việc chúng ta đang làm thì có gì liên can đến bà ta?

India nhún vai - Con cho là...bà ấy chỉ...muốn nói chuyện với chúng ta thôi - cô nói một cách vụng về. Lưỡng lự một lúc, nghĩ rằng chẳng có gì để phải sợ, cô nói thêm - Con không hiểu... không biết anh Nathan đã làm gì ở đây tối hôm qua.

Bà Adele trút một hơi thở dài:

- Ờ... à.. thôi được, con cũng có thể nghe chuyện đó từ mẹ như từ những người khác. Anh ta đã đến để gặp mẹ.

India há hốc mồm kinh ngạc :

- Gì cơ ạ?

Cô hỏi lại, giọng nghèn nghẹn, đầu óc ong ong với những sự việc trái ngược mà cô vừa được nghe nói. Không thể như thế được.

- Ta biết con không tin - bà Adele nói nhanh - mà mẹ cần phải nói là mẹ không hề mời anh ta. Nhưng anh ta đến để xin lỗi.

India nhìn bà trừng trừng:

- Ý mẹ nói là...anh ta đến phòng của mẹ?

Bà Adele có vẻ bối rối một chút:

- Đúng vậy

Bà nhún vai

- Chắc anh ta đã ở đâu đó trong vườn và để ý thấy cửa sổ phòng mẹ mở.

Phải nói là mẹ khá bị sốc khi thấy anh ta xuất hiện. Mà thậm chí không biết là anh ta lại biết phòng mẹ ở đâu.

India cảm thấy như phát ốm lên. Cô không ngờ là bà Adele lại mở cửa sổ phòng. Việc này rõ ràng là không hợp lý vì hầu hết mọi người đều dùng máy lạnh trong phòng.

- Thế...chuyện gì đã xảy ra ạ?

Cô hỏi một cách yếu ớt, cố gắng tỏ ra cũng bị sốc như bà Adele. Mà thực ra mình cũng thế thật, cô nghĩ một cách chắc chắn, chỉ có điều không phải lý do như mẹ cô tưởng tượng ra mà thôi.

- À - bà Adele có vẻ như lấy lại được tự tin sau phản ứng của con gái - Mẹ nghĩ là anh ta vẫn còn thích mình.

- Không - India có lẽ cũng muốn nói như thế.
- Có thể con sẽ cho là mẹ điên rồ, nhưng mẹ đã sẵn sàng tha thứ cho anh ta.
- Kìa mẹ!
- Thế đấy - lúc này bà Adele có vẻ suy tư - Sau cùng thì anh ta phải trả giá, chẳng phải thế sao? Anh ta đã phải lăn lộn để kiếm việc làm đủ để có một cuộc sống tử tế trong khi lẽ ra anh ta đã được sống trong giàu sang phú quý ở đây. Mà tại sao? Tại vì anh ta đã dám bạo gan yêu mẹ!

India lắc đầu:

- Không thể như thế được!
- Đúng là như vậy - bà Adele ngả lưng ra sau ghế, những ngón tay nghịch nghịch chiếc vòng cổ - Ý mẹ là: chúng ta hãy đối mặt với nó. Anh ta thì kiên trì, còn mẹ thì cũng chỉ là một con người bình thường.

India nuốt cục nghẹn trong cổ họng:

- Chuyện gì đã xảy ra đêm hôm qua hở mẹ? Anh ta đã làm gì khiến mẹ nghĩ rằng anh ta... anh ta vẫn còn yêu mình?

Ồ! Chẳng có gì ghê gớm cả, cái nhìn của bà Adele có vẻ mơ màng:

- Nhưng con phải thừa nhận chuyện đó thật là lãng mạn. Đến phòng mẹ theo cách đó. Mẹ lúc đó thực sự là...là bị sốc.

India nắm chặt hai bàn tay:

- Lúc đó mẹ đang ở trên giường ư?
- Ồn Chúa, không - bà Adele bật ra một tiếng cười nho nhỏ đượm vẻ tiếc nuối - mẹ không muốn để anh ta trông thấy mình chưa chuẩn bị gì cả và mặt đầy kem. Không, lúc đó mẹ vừa mới về đến phòng. Chắc anh ta đi theo mẹ từ quán ăn.

India đẩy ghế ra phía sau và đứng phắt dậy:

- Con... con phải đi bây giờ.

Bà Adele chớp chớp mắt:

- Nhưng con đã uống cà phê đâu?
- Con sẽ uống sau - cô dò dẫm cố tìm ra lời biện bạch - Con... con đã hứa với Nickie sẽ giúp cô ấy kiểm tra lại các hoá đơn. Con vừa mới nhớ ra. Với lại con cũng muốn giải quyết xong trước khi luật sư Hastinh tới.
- Thôi được, nếu con tin chắc là cần phải thế – bà Adele nhìn cô có vẻ suy xét một lúc rồi hỏi – Con không thấy bức mình về chuyện mẹ với Nathan đấy chứ, con yêu?
- Không! – sự chối bỏ của India có vẻ dữ tợn nhưng cô không thể nào ngăn nổi mặt mình đỏ bừng lên – Con... con chỉ nghĩ là mẹ điên mất rồi – cô nói một cách cay đắng – Lạy Chúa, cha vừa mới mất có hai tuần, làm sao mà mẹ đã kịp nghĩ đến việc tìm người thay thế ông ấy?

Sự bùng nổ dịu dàng

Dịch giả: Phạm Thu Huyền

Chương 7

Nathan buông mình xuống chiếc ghế bọc da cũ kỹ đã sờn và nứt đặng sau bàn làm việc của cha mình. Anh đưa những ngón tay căng thẳng miết miết lên hai cánh tay. Anh nhớ hồi bé anh từng kéo ghế sát vào bàn và chơi trò làm người quản lý khách sạn. Tất nhiên, lúc đó khách sạn cũng chỉ là một khu nhà khiêm tốn và mặt bàn này chưa được là phiến đá granit như thế này. Anh đoán có lẽ cha đã cố giữ lại chiếc ghế khi người ta đến để thay các đồ đạc trong phòng. Đó là vật duy nhất trong căn phòng nhắc anh nhớ đến cha, nó và bức chân dung với khuôn mặt cương nghị đang mỉm cười của ông treo trên tường.

Nathan lắc đầu khi anh xoay ghế để nhìn lên bức chân dung đó. Việc để người ta vẽ mình không phải là thứ ông Aaron muốn. Chắc chắn chỉ là làm theo ý của Adele. Bà ta thường tâm đắc với các kiểu khuếch trương, quảng cáo đó lắm.

- Adele...

Nathan rên lên. Lạy Chúa, anh không biết ai trong hai người ngạc nhiên hơn khi đêm hôm qua anh bước vào phòng bà. Lúc đó, mặt anh đỏ ra vì hoảng sợ và bà ta cũng quá căng thẳng nên không nhận ra phản ứng đó ở anh.

Nhưng cánh cửa sổ mở theo lời India đã nói và anh như con chuột bị rơi vào bẫy. Hơi rượu đã nhạt nhưng máu trong người anh vẫn còn bốc. Quá bốc, anh nghĩ một cách dữ tợn, nếu không hẳn anh chẳng bị India xỏ mũi dễ dàng như thế.

Tuy nhiên, nó nguội ngay tức thì trong không khí căng thẳng nơi phòng ngủ của bà Adele. Bà ta cũng vừa mới về đến đó, ờn Chúa, vì vẫn còn mặc đầy đủ áo xống. Anh không biết mọi sự sẽ như thế nào nếu bà ta đã lên giường và tắt hết đèn. Quỳ thật, da anh nổi gai lên vì hoảng sợ. Anh có thể tưởng tượng người đàn bà đó sẽ làm gì sau chuyện đó và lần này chắc anh sẽ không còn chỗ nào để mà chui xuống nữa. Quai hàm Nathan đánh lại. Thật may nó đã không xảy ra. Mà cũng không phải nhờ India. Chính cô đã đẩy anh đến đó và anh đã không thể kìm giữ nổi cơn giận dữ trước sự phản bội của cô. Cô ta muốn gì với anh, Nathan tự hỏi. Muốn treo anh lên mấy lần hay sao? Hay đó là cách cô ta muốn anh thấy cô nghĩ gì về những lời xin lỗi của anh?

Điều mỉa mai là ở chỗ phản ứng đầu tiên khi anh nhìn thấy bà Adele là hoảng sợ. Hoảng sợ thật sự! Chúa ơi! Anh đã phải trải qua những giờ phút

tôi tệ nhất trong suốt những năm qua: những buổi sáng tỉnh dậy người vẫn còn run bần vì ác mộng, những đêm không ngủ được phải đi đi lại lại trong phòng vì cứ nhắm mắt là lại hình dung ra khuôn mặt giận dữ của ông Aaron. Giấc mơ, ác mộng hay bất cứ cái gì mà anh gọi, tất cả chung quy đều chỉ là một thứ: sự diễn lại vô thức cái buổi sáng khủng khiếp đó, khi anh ngủ dậy và thấy ba mẹ ghê đang trần truồng nằm trên giường mình.

Có vẻ thật điên rồ nhưng đó chính là cái cảm giác đêm hôm qua anh đã sống lại. Anh thấy lại như mình ở tuổi 22, nhìn trừng trừng vào khuôn mặt gạ gẫm của bà Adele. Việc anh đã gạt phắt đôi tay sờ soạng và hất bà ta ra khỏi giường chẳng có nghĩa lý gì 8 năm trước đó. Anh vẫn bị buộc tội – và có cả bằng chứng – là đã cố tình cưỡng hiếp mẹ kế của mình.

Ồn chúa, cái cảm giác đó không kéo dài lâu đêm hôm qua. Nếu có cái gì đó giúp xua tan những tác dụng còn sót lại của rượu trong đầu anh thì đó chính là việc nhận thấy mình đang ở trong phòng của bà Adele. Thêm vào đó, anh không còn là cậu thanh niên khờ khạo ngày xưa. Anh không còn nghĩ rằng việc nói ra sự thật là sẽ được tin. Bây giờ anh đã là một người đàn ông, với những suy nghĩ và cảm xúc của một người đàn ông, nhất là khi chúng được tôi luyện trong cái nắng nóng ngột ngạt của miền trung Mỹ. Nếu trước kia sự hoảng sợ thường làm anh bị tê liệt thì giờ đây nó chỉ càng kích thích trí não của anh. Với lượng adrenalin trong máu tăng, anh có thể xử trí trong mọi tình huống, kiểm soát mọi cảm xúc của mình. Trừ khi, anh cần môi, trừ khi anh đang đối mặt với mẹ kế của mình

Gạt những ý nghĩ đó sang một bên, Nathan với tay lấy tập tài liệu trên bàn ngay trước mặt anh. Ngay từ sáng sớm, anh đã lấy số tài liệu đó, mở cửa phòng và làm việc trên máy tính rất lâu trước khi những người trong khách sạn ngủ dậy. Sau những gì India đã làm với anh đêm qua, anh không thể nào ngủ được và có vẻ như đây là thời gian thích hợp để anh nghiên cứu những kết quả mình đã tìm được.

Nathan thở dài, những ngón tay mệt mỏi đưa lên vò vò mái tóc đen dày. Mặc dù khách sạn có vẻ rất thành công và tạo dựng được uy tín nhưng tình hình tài chính của nó rất đáng ngán ngẫm. Thật đáng buồn. Cân đối thu chi hàng ngày chỉ là hòa vốn và dự đoán dài hạn thì thực sự bị thâm hụt. Thật đơn giản khi nghĩ rằng, ở đâu đó, có ai đó đang bòn rút tiền đi. Những khoảng hụt quá lớn để có thể xuôi theo khả năng đó. Theo anh nghĩ thì cái khách sạn này quá to và quá đắt đỏ trong khi chỉ chứa được một số ít khách ở. Nếu không thay đổi phương cách kinh doanh thì họ sẽ gặp khó khăn lớn.

Cần phải đầu tư một lượng vốn khổng lồ, nhưng không phải để duy trì hiện trạng như thế này. Hoặc phải rút bỏ một số trang thiết bị, hoặc xây dựng thêm để tăng số phòng. Theo phán đoán của anh thì trước mắt họ cần thêm ít nhất 30 phòng với đầy đủ các tiện nghi và số lượng nhân viên phục vụ tăng

lên tương ứng để đảm bảo duy trì cấp hiệu 5 sao của khách sạn.

Thật đúng là một bước đi vòng vèo, Nathan nóng nảy nghĩ. Anh ném tập tài liệu sang một bên và cắn môi. Theo như anh hiểu India thì cô sẽ phản đối rất gay gắt phương án này. Cô sẽ nói nó làm mất đi sự độc đáo của khách sạn, mà có thể là như thế thật. Nhưng dù sao thì khách sạn này cũng đã đến lúc phải để ra tiền.

Vậy tại sao cha anh không nhận ra điều đó, Nathan thắc mắc. Hay là ông ấy đã thấy? Và vì không có đủ vốn để khắc phục, nên ông đã vùi đầu mình trong cát và hy vọng tình hình sẽ tự nó sáng sửa lên? Nhưng nhân viên kế toán chắc phải chỉ ra cho ông thấy. Theo hướng kinh doanh như hiện tại thì khách sạn Kittrict không thể làm được điều đó.

Có lẽ việc này làm sáng tỏ chuyện thừa kế của anh, Nathan nghĩ chắc chắn. Có phải đó là lý do tại sao cha anh đã để lại tài sản này cho anh, chứ không phải là India hay mẹ cô ta? Có phải vì có quá nhiều gánh nặng nên ông ấy không muốn trút trách nhiệm đó lên vai vợ con mình? Hơn thế nữa, anh nghĩ một cách cay đắng, ông ấy chắc không thể dễ dàng quên đi, dễ dàng tha thứ như thế.

Cánh cửa phòng đột nhiên bật mở và Nathan quắc mắt nhìn một cô gái trẻ đang lúng túng đứng ở đầu bên kia tấm thảm Trung Hoa. Trong chiếc áo cộc tay màu trắng và váy màu đen bó sát gọn gàng, cô thư ký của India trông thật xinh đẹp, duyên dáng. Nhưng ngay lúc này, má cô đang đỏ bừng, và tay mân mê lọn tóc màu nâu vàng một cách căng thẳng.

- Ôi, ông Kittrict – cô kêu lên – tôi không biết là đang có ai ở đây. Tôi đang định kiểm tra lại tất cả mọi thứ trước khi ông Hasting đến.

Nathan thu lại cái nhìn dữ dội nhưng vẫn không có ý định đứng dậy:

- Ông Hasting thường hay làm việc ở đây sao?

- Ồ không – cô gái lắc đầu – India, à... cô Kittrict là người duy nhất, không kể cha ông thường hay đến đây. Nhưng từ khi... ông Hasting đến để... để đọc di chúc...

- Ông ta đọc nó ở đây – Nathan ôn tồn nói – Thôi được rồi. Tôi đã hiểu. Thế nghĩa là cô muốn tôi rời đi phải không?

- Tất nhiên không phải vậy – cô gái có vẻ bối rối hơn – Ở tôi có thể mang cho ông cà phê hay cái gì đó không? Luật sư Hasting chắc chưa thể đến đây trong một tiếng đồng hồ tới.

Nathan cau mày, chợt nhận ra mình chưa ăn gì suốt từ bữa tối hôm qua mà sự có mặt của bà Adele và India ở gần đó khiến anh không còn thấy bữa ăn ngon lành gì.

- Cô có thể mang cho tôi một chiếc bánh ngọt và cà phê được không? – anh hỏi cô với thái độ đã dụi đi khi nhìn vào khuôn mặt đang lo lắng của cô – Tôi sẽ rất cảm ơn, Linda. Đó có phải việc của cô không? – và khi cô gái gật

đầu, anh nói tiếp – Tất nhiên là nếu cô có thời gian.

- Ô, không có gì đâu – cô thư ký lộ vẻ nhẹ nhõm và trước khi quay ra cửa, cô mỉm cười với anh – à, mà tôi có nên nói với India là ông đang ở đây không? Tôi nghĩ là cô ấy đã đi tìm ông lúc này đây.

- Thế ư? – Nathan ngạc nhiên. Sau chuyện đêm qua anh tưởng India không dám nghĩ đến chuyện gặp anh nữa. Nhưng quỷ tha ma bắt, ai mà đo được bụng dạ đàn bà. – Được thôi. Tại sao lại không – anh nói tiếp với vẻ ngờ vực – có lẽ cô nên mang cả phê cho cả cô ấy nữa.

Anh đang đứng bên cửa sổ ngắm nhìn nét uốn lượn của biển thì chợt nhận ra có người vừa bước vào phòng. Lúc trước, cặp mắt anh đang theo dõi theo những con sóng xanh của Đại Tây Dương đổ trên những tảng đá dưới chân vách núi thì ngay sau đó sự chú ý của anh bị kéo trở vào bên trong phòng bởi ý thức được không khí thù nghịch vừa xuất hiện.

India, anh nghĩ thầm một cách buồn bã, rút cánh tay này giờ đặt trên bực cửa sổ và quay người lại nhìn vào mặt cô gái. Nhưng tại sao cô lại có vẻ thù hằn như vậy trong khi chính anh mới là người có lý do để cảm thấy bị lừa thì anh không thể hiểu nổi.

- Anh là đồ xấu xa! – India rít lên. Cô đóng lại cánh cửa phía sau mình và bước vào trong phòng – Không biết anh đang bày trò gì nữa thế?

Đôi lông mày của Nathan nhướng lên:

- Xin lỗi anh không hiểu em đang nói gì?

- Thôi đi! Thôi đi cái kiêu vờ vệt không biết gì đi – cô kêu lên – Anh đã nói gì với mẹ tôi đêm hôm qua? Anh đã làm gì khiến cho bà ấy thậm chí còn thay đổi suy nghĩ về anh?

Nathan nheo nheo cặp mắt:

- Anh đoán là em vừa mới nói chuyện với mẹ sáng nay phải không?

- Tất nhiên là tôi đã nói chuyện với bà ấy – cặp mắt của India tối sầm và dữ dội – Lạy Chúa, việc anh dụ dỗ tôi chưa đủ hay sao? Có phải anh đang cố chứng tỏ mình là đàn ông bằng cách lặp lại những gì đã cố làm nhiều năm trước đây?

- Nào, hãy chờ một chút...

Nathan ngạc nhiên trước phản ứng đầu tiên của mình. Anh đã nghĩ anh có thể bóp cổ cô. Chắc chắn đêm hôm qua anh đã nghĩ như vậy. Khi anh bước vào phòng ngủ của bà Adele và nhận ra India đã làm gì với mình, anh cảm thấy lúc đó giận dữ đến mức có thể giết người được. Nhưng giờ nhìn sắc mặt tái nhợt, lo lắng của cô, anh lại thấy mềm lòng. Thực sự anh đang tìm cơ để biện hộ cho cô thì đúng lúc đó cô lên tiếng gay gắt với anh.

- Anh có chối là không vào phòng mẹ tôi không?

- Không...

- Tôi cũng nghĩ như vậy.

Cái miệng đầy đặn của India cong lên và anh biết lẽ ra anh phải tập trung vào những lý lẽ của mình thì mắt lại hút vào bộ ngực căng tròn sau chiếc áo bó của cô. Sáng nay cô mặc lại đúng bộ trang phục khi ra đón anh ở sân bay và sự bối rối càng làm lộ ra vẻ hờ hênh hấp dẫn của cô. Nó nhắc anh nhớ lại chuyện đêm hôm qua, lúc ấy cô cũng bị kích thích như anh. Hay chỉ ít anh đã nghĩ như thế. Những chuyện xảy ra tiếp theo đã khiến anh buộc phải đắn đo trong những giả thiết của mình

- Anh nghĩ là anh sẽ đạt được cái gì?

India lôi anh từ bờ vực của mối nguy hiểm mà anh sắp rơi vào, bắt anh phải suy nghĩ một cách mạch lạc.

- Đây cô gái, chính cô đã bảo tôi đến đó mà – anh nhắc nhở cô, rời cửa sổ và bước đến bên bàn – Tôi có thể hỏi lại là cô hy vọng đạt được điều gì từ việc đó. Liệu... mẹ có biết em đã mời anh đến hay không?

- Tôi không...

- Ồ, có chứ – Nathan đặt tay lên mặt bàn và nhìn India chăm chăm – Nếu em không làm thế, em có biết họ gọi những cô gái như em là gì không?

- Tôi không giống như thế.

- Chính xác là như thế.

- Anh đã lừa tôi.

- Anh lừa em ư? – Nathan nhìn cô vẻ coi thường. – Cô thản nhiên thật đấy, India ạ, tôi phải công nhận như vậy. Cả cô và tôi đều biết rõ cô cảm thấy thế nào khi tôi chạm vào người cô...

- Không...

- Đúng vậy – Nathan thẳng thừng – Nếu ai có lý do để kêu ca thì người đó chính là tôi.

India nắm chặt hai bàn tay:

- Chuyện đó không thể xảy ra được.

- Cuối cùng thì chúng ta cũng nhất trí ở một điểm.

- Anh muốn nói gì? – ánh mắt của India có vẻ ngờ vực.

- Em nghĩ là anh muốn nói gì? – Nathan cố kiềm chế mong muốn được ôm lấy cô và ép cô phải thừa nhận những cảm giác đã có tối hôm qua với anh - Anh không quan tâm đến mẹ em, India. Anh chẳng bao giờ thích bà ấy cả. Chỉ có em và cha anh là quá mù quáng nên mới công nhận điều đó.

India ném cái nhìn khinh miệt vào anh:

- Làm sao anh dám nói thế.

Sự kiên nhẫn của Nathan cạn dần:

- Tại sao lại không?

- Sau những gì đã xảy đến hôm qua?

- Chuyện quái quỷ gì đã xảy ra? – Nathan buông một câu chửi thề - anh đã ở trên bãi biển nửa giờ đồng hồ, để em bày trò với anh. Rồi theo lời chỉ dẫn

của em, anh đã bước thật êm vào đúng phòng của mẹ em. Em nghĩ là chuyện gì đã xảy ra sau đó ? Mẹ em có kể là anh đã đẩy bà ấy xuống giường và làm cái chuyện vô đạo đức với bà ấy không?

- Không!

- Em làm anh ngạc nhiên đấy!

- Làm sao anh dám nói về mẹ tôi với cái giọng như vậy ?

- Tại sao không? - Nathan đã quá tức giận để giữ vẻ mềm mỏng - nghe anh đi, India. Anh chẳng có gì để cảm ơn người đàn bà đó cả.

- Thế tại sao lúc đó anh không quay ra khỏi phòng ngay? - India ngẩng cao đầu - nếu cảm thấy căm ghét bà ấy đến thế thì việc gì anh phải... phải xin lỗi bà ấy.

- Anh mà thèm làm cái chuyện với vẫn ấy ư? - Nathan bực tức kêu lên.

- Vậy là anh không hề xin lỗi?

Quai hàm Nathan đánh lại, quỷ tha ma bắt, đúng là anh đã làm vậy, nhưng không phải vì những lý do mà bà ta đã cho con gái biết. Anh không thể bảo Adele đã lừa gạt vì anh biết chính bà ta cũng bị bất ngờ. Anh cũng ý thức rõ sự mong manh trong quan hệ giữa anh và India. Chắc chắn là anh không bao giờ muốn bà Adele tung ra những lời bịa đặt và làm hỏng cơ hội chứng minh với cô là mình vô tội.

- Thôi được rồi – anh nói qua hàm răng nghiến chặt – anh đã xin lỗi...

- Anh... anh...

- Vì cách xử sự của anh trước đó – anh tiếp tục nói nhanh – Lạy chúa, không biết anh còn phải nói gì nữa? Bảo với bà ấy là anh tưởng đó là phòng của em à? Nói rằng em đang đợi anh đến à?

- Không...

- Thế thì cái gì? Thế em hy vọng chuyện gì sẽ xảy ra?

India nuốt nhin:

- Em không hy vọng gì cả. Em... ồ, anh cần phải biết là em có định gạt anh, nhưng không phải... không phải là đi vào phòng của mẹ em. Không bao giờ như thế.

Nathan đi vòng qua chiếc bàn:

- Nói tiếp đi.

India nhún vai:

- Chẳng còn điều gì để nói nữa. Em... các cửa sổ phòng khác đều đóng lúc em vào phòng mình. Em không bao giờ ngờ rằng...

- Rằng bà ấy có thể để cửa sổ mở - Nathan tiếp lời cô một cách thản nhiên – như vậy chắc đó không phải là một thủ đoạn cố ý để anh phản bội lại chính mình? Và em cũng không muốn thấy mẹ mình chạy ra khỏi phòng, khóc lóc kêu là mình bị cưỡng hiếp phải không?

India nín thở:

- Tất nhiên là không bao giờ.

Nathan nhún vai:

- Và em cũng không biết gì mãi cho đến sáng nay?

- Vâng.

Nathan dừng lại. Lúc này anh chỉ còn cách India có một gang tay. Anh nhìn cô với đôi mắt đen dò xét. Anh biết cô muốn rút lui nhưng lại cố tỏ ra cho anh thấy cô không bận tâm đến việc anh đang đứng gần mình nên không nhúc nhích gì. Và anh tin là đúng như thế, chỉ ít thì sau chuyện đã xảy ra đêm trước. Sắc hồng đang lan nhanh từ cổ ra khắp làn da mịn màng như kem của cô đã cho anh thấy điều đó.

Và sự hờ hênh của cô thật không thể cưỡng lại được. Mặc dầu anh biết không phải chỗ và cũng không phải lúc để chạm vào người cô nhưng anh không thể nào kiềm chế được mình. Mu bàn tay anh đưa lên chạm vào cái chúm nho nhỏ hằn sau lớp vải của chiếc áo lót mỏng cô đang mặc và thông thả cọ cọ phần thịt mềm mại đó. Khi cô giật mình lùi lại thì anh đưa hai tay ôm lấy hông cô và kéo sát lại người mình.

Anh đã quên mất mình đang mặc quần short cho đến khi đôi chân thon thả của cô cọ vào chân anh. Anh mừng vì buổi sáng sớm, vì không ngủ được nên anh đã có thời gian để tắm và cạo râu. Hai má của cô quá mềm mại nên không thể chịu nổi sự chà xát bởi cái cằm lởm chởm râu mọc qua đêm. Có một cái gì đó thật rạo rực khi làn da trần ở chân cô cọ vào chân anh. Mặc cho cô chống chọi, anh ấn một bên đầu gối của mình vào giữa hai đùi cô, cảm thấy hơi nóng từ đó lan ra.

Một bàn tay anh nâng gáy cô trong khi môi anh áp vào môi cô sục sạo, tìm kiếm và tìm thấy cảm giác ấm nóng mà anh đã từng thấy đêm hôm qua. Có thể là trái ý muốn của cô ấy, anh nghĩ, nhưng cô không thể che giấu sự thèm khát trên đôi môi mình. Liệu có phải đó chỉ là vì cô ấy chưa có kinh nghiệm? có phải anh đã quá tự tin nên tưởng rằng cô cũng bị kích thích? Tất cả những gì mà anh biết bây giờ là bỗng nhiên cô trở nên mềm mại, sẵn sàng đón nhận và cái quần cộc của anh trở nên chật căng...

Bỗng nhiên cánh cửa phòng bật mở không được báo trước và cô thư ký của India tự tin bước vào – cả phê cho cả hai và bánh ngọt cho một người – cô nói trong khi mắt vẫn nhìn xuống lọ kem bằng sứ cô đang chỉnh lại trên khay – Và tôi nghĩ có thể các vị sẽ muốn có mấy lát chanh... Ôi! Lạy chúa! Tôi xin lỗi!

Vẻ lúng túng của cô trông thật hài hước và nếu trong những tình huống khác, có thể India đã trêu cô vì chuyện đó. Hơn thế nữa, Linda Miller đã từng ở với cô suốt 4 năm, kể từ khi cô học xong và bắt đầu làm việc cho ông Aaron. Họ ngang tầm tuổi nhau và thường cùng tâm sự với nhau mọi chuyện. Linda biết hầu hết mọi chuyện của India.

Mãi cho đến khi người ta đọc bản di chúc về việc Nathan sẽ xuất hiện khiến cho India có vẻ ít thổ lộ hơn. India chưa bao giờ tâm sự với Linda hay bất kỳ ai khác về cái góc sâu kín đó trong đời mình. Mặc dù cô thư ký hẳn đã biết câu chuyện bê bối cũ và nghe những lời đồn đại xung quanh bản di chúc nhưng cô ta không hề nhắc gì cả, và India thầm cảm ơn cô bạn vì điều đó, cho đến tận bây giờ.

Cô thấy nhẹ nhõm vì Nathan phản ứng rất nhanh nhạy. Anh buông cô ra, không quá vội vàng, rồi trở lại sau chiếc bàn. Bây giờ nó đã trở thành vật chắn giữa hai người. Nhưng có lẽ anh ta buộc phải làm như vậy, India nghĩ một cách căng thẳng, nhớ lại cái bộ phận rắn chắc của anh áp vào bụng cô. Lạy chúa, anh ta đã quen xử trí các tình huống như thế này. Đây chắc chắn phải lần đầu tiên anh ta bị bắt gặp trong... trong *flagrante delicto*, có phải người ta gọi nó như thế không? Mà làm sao chuyện đó lại tiếp tục được nhỉ khi sau những gì xảy ra đêm hôm qua cho cô đã cảnh giác với Nathan hơn. Nhưng vấn đề là ở chỗ khi anh cố tình chạm vào người India, cô cảm thấy cực kỳ khó giữ được lý trí của mình. Anh ta đẹp trai, hấp dẫn và biết đích xác phải làm cách nào để áp đảo lý trí của cô. Có phải đó là cách anh ta đã làm với mẹ cô không? Và vẫn đang làm nếu như những lời bà ấy nói là đúng?

Nếu như ư?

Tới đó đột nhiên cô dừng lại. Tất nhiên những lời bà ấy nói phải đúng. Chẳng lẽ cô đang bắt đầu nghi ngờ mẹ mình. Chúa ơi, chỉ vì Nathan trông như quý dữ mà có cái hôn của một thiên thần mà cô đâm ra hoang mang với những cái không có ý nghĩa gì khác hơn là làm màu mè cuộc sống của họ? Không! Đơn giản chuyện đó là sẽ không xảy ra nữa.

- Cứ đặt cả khay lên trên bàn ấy, Linda – giọng Nathan bình tĩnh và lạnh lùng cất lên. Anh nở một nụ cười tiếc nuối về phía cô thư ký, nụ cười có thể làm tan cả băng giá trong mùa đông – Khi nào ông Hastinh đến, cô có thể báo cho chúng tôi biết được không?

- Chắc chắn rồi, thưa ông Kittrict.

Linda lộ rõ vẻ nhẹ nhõm và sau khi đặt chiếc khay lên mặt bàn, cô quay gót trở ra cửa, nhưng vẫn cố liếc mắt về ngờ vực về phía India. Cảm thấy cần phải nói cái gì đó, India cố nở một nụ cười xoa dịu – Gặp lại chị sau nhé – cô hy vọng Linda sẽ hiểu ý mình – cảm ơn.

Linda nhường đôi lông mày nhạt màu hơn so với màu tóc trong cử chỉ cho thấy có vẻ như cô đã hiểu ý. Nhưng sau khi cánh cửa đã đóng lại, India nhận ra cô còn có nhiều điều phải lo lắng hơn là sự tò mò nhất thời của cô thư ký. Nathan vẫn đứng sau chiếc bàn quan sát cô và India so vai trước khi bước lên phía trước để kéo ghế ngồi đối diện với anh. Thực lòng, cô biết mình cần dựa vào chiếc ghế và mặc dầu Nathan không làm theo cô nhưng cô biết anh

đang cân nhắc lý do cô ở lại đây.

- Thôi được rồi – cuối cùng anh nói và India cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều khi anh chịu ngồi xuống ghế của mình – Tại sao chúng ta không nói về việc đó?

India nín thở:

- Nói về việc gì?

- À, tất nhiên không phải về cà phê rồi – Nathan chột bối rối khi cặp mắt cô nhìn anh đầy vẻ lo lắng – Hãy nói về mẹ em, India. Và về chuyện thực sự đã xảy ra 8 năm về trước.

- Tôi biết chuyện gì đã xảy ra.

- Không, em không biết đâu.

- Tôi không muốn nói về chuyện đó nữa.

- Còn anh thì muốn – Nathan cúi người về phía cô – quỷ tha ma bắt, India! Ngay cả đến một người bị tòa kết tội cũng còn được tạo cơ hội giải thích.

- Anh đã giải thích – India nói thản nhiên. Cô quay đi và đưa tay với chiếc khay – tôi... theo tôi thì chúng ta nên uống cà phê và cố gắng cư xử như những người lịch sự. Luật sư Hasting và... và mẹ tôi sắp đến bây giờ. Có lẽ chúng ta nên nói chuyện về khách sạn thì hơn.

- Quỷ tha ma bắt cái khách sạn đó đi! – giọng Nathan có vẻ dữ tợn – cô đâm bổ vào đây, sẵn sàng buộc tội tôi những cái chỉ có Chúa mới biết rồi lại mong chúng ta ngồi lại đây, uống cà phê cứ như là chẳng hề có chuyện gì xảy ra cả vậy!

- Ôi, thôi mà... - cố gắng giữ để tay khỏi bị run, India rót cà phê thơm sực vào hai chiếc tách – Chẳng phải chúng ta đã nói quá nhiều về nó rồi hay sao? Tôi... tôi đã giải thích chuyện xảy ra đêm hôm qua rồi còn gì.

- Em giải thích – anh nói khô khốc – còn anh thì chỉ được nghe. Chẳng lẽ anh không xứng đáng được hưởng một đặc quyền thanh minh?

- Nhưng chẳng có gì để nói nữa cả.

- Không có cái con khi – Nathan gạt chiếc ghế làm nó đập mạnh vào giá sách đằng sau và đứng phắt dậy. Anh rải những bước dài, mạnh trong phòng – quỷ tha ma bắt, India, chẳng lẽ em không bao giờ nghĩ rằng cha anh có thể vẫn còn nghi hoặc? Nếu không thì tại sao ông ấy lại để lại nơi này cho anh?

- Tôi... tôi không biết. Có thể ông ấy nghĩ nó cần đến bàn tay của một người đàn ông. – hai bàn tay India áp vào tách cà phê, cảm nhận hơi ấm tỏa ra từ đó. Thật phi lý khi cảm thấy lạnh trong khi nhiệt độ bên ngoài lên cao như thế – Anh Nathan, xin anh hãy ngồi xuống.

Anh không đáp lại, nhưng cô biết anh đã đứng ngay đằng sau mình. Cô không nhìn thấy anh nhưng có thể cảm thấy hơi ấm và sự mạnh mẽ tỏa ra bủa vây lấy cô. Rồi, dường như đã trấn áp được con quỷ trong người mình, Nathan trở nên bình tĩnh – Vậy thì – anh nói nhẹ nhàng và India phải cố

gắng lắm để ngăn mình không quay lại và ngẩng lên nhìn anh – Em có sẵn sàng yêu anh, bất chấp tất cả những tật xấu của anh không?

Yêu anh ta ư?

Miệng India khô khốc khi cô nhớ lại lời thú nhận miễn cưỡng của mình vào cái buổi chiều đón anh trở về. Làm sao cô có thể yêu anh ta được? Thậm chí cô còn không biết một chút gì về anh ta nữa.

- Em không nghĩ là anh đang đợi một câu trả lời – cuối cùng thì cô nói và uống một ngụm đầy cà phê, bông cả miệng – cô bực bội – Khi thật!

- Tại sao anh lại không muốn nghe trả lời?

Đứng đằng sau, Nathan không thấy được sự lúng túng của cô. Nước mắt cô chỉ chực trào ra – Anh Nathan, điều đó thật là ngu ngốc!

- Đúng thế!

Giọng anh trầm xuống và trong lúc cô quờ tìm chiếc khăn giấy để thấm môi thì cô cảm thấy các ngón tay anh đang vuốt dọc sống lưng cô, từ đuôi bím tóc tới đường khoét sâu của cổ áo cô. Vào lúc này, thậm chí chỉ sự động chạm nho nhỏ đó cũng đủ làm thần kinh India căng ra và cô bật ra khỏi ghế như thể vừa bị anh tấn công vậy.

- Thôi đi! – cô kêu lên, bực bội vì giọng mình không được dứt khoát cho lắm – Hãy dừng lại, được chứ? Khi... khi tôi nói yêu anh, tôi chỉ định nói như yêu anh trai của mình, như anh đã từng coi vậy. Tôi thực lòng nghĩ thế, anh cũng biết điều đó. Nhưng... nhưng kể từ lúc anh trở lại...

- Anh đã bắt đầu coi em như một người đàn bà...

- Anh đã làm hỏng mọi thứ – cô cãi lại anh một cách yếu ớt, hai tay vất chéo trước ngực – Anh... có vẻ như anh đã nghĩ rằng có thể coi tôi như một... một thứ đồ chơi tình dục. Tôi sẽ không bao giờ chấp nhận điều ngu ngốc đó đâu, anh Nathan. Tôi không còn là một đứa trẻ.

- Thì chẳng phải anh đã nói như thế hay sao? – Nathan hỏi lại nhẹ nhàng nhưng India phớt lờ không đáp lại.

- Kể từ... từ khi anh bỏ đi. Tôi đã thay đổi. Tôi đã có cuộc sống của mình, có những người bạn của mình. Anh không thể đơn giản trở lại đây rồi xử sự như chưa từng có chuyện gì xảy ra, như là anh có thể bắt đầu lại từ... từ chỗ anh đã dừng ở đấy.

- Anh có nói là anh muốn làm như thế không?

India rên rỉ:

- Anh có nghe tôi nói không đấy?

- Anh đang nghe.

- Nhưng anh có chịu nạp vào đầu mình không? – cô thở dài – Nathan, cho dù anh nói gì, nghĩ gì, thì cũng đã quá muộn để có thể giả vờ thay đổi bản thân mình được nữa – Ồ... - cô xoè hai bàn tay ra, - tôi không phủ nhận rằng anh là một người đàn ông hấp dẫn...

- Hừm, cảm ơn.
 - Hoặc là anh được biết nhiều phụ nữ hơn là tôi có thể tưởng tượng...
 - Đừng có tính đến điều đó.
 - Nhưng làm tình với tôi...
 - Chúng ta chưa làm tình với nhau, India.
 - ... sẽ chẳng làm tôi thay đổi những suy nghĩ về anh đâu. Anh không thấy hay sao? Anh chỉ càng làm cho mọi người tin những gì họ nghĩ là đúng.
- Nathan lại cảm thấy tức giận. Anh nói cộc lốc:

- Thật là rác rưởi

Nhưng trước khi anh tiếp tục bài diễn thuyết của mình thì có tiếng gõ cửa ngập ngừng bên ngoài:

- Vào đi.

Lại là Linda. Cô thò đầu qua cửa để thông báo là luật sư Hasting đang ở phòng lễ tân

- Hay là tôi bảo ông ấy đợi nhé? – cô hỏi, cặp mắt bồn chồn nhìn từ người này sang người kia – Tôi có thể mang cho ông ấy ít cà phê, nếu... nếu hai người cần thêm chút thời gian nữa.

- Không cần phải thế đâu – Nathan đáp lại nhẹ nhàng và trở lại vị trí đứng sau bàn làm việc. Anh gõ ngón tay một cách sốt ruột lên tập giấy – Đưa ông ấy vào đi, Linda. Và mời luôn cả bà Kittrict nữa.

Sự bùng nổ dịu dàng

Dịch giả: Phạm Thu Huyền

Chương 8

Bốn mươi phút sau đó, India đứng tựa lên bực cửa sổ nhìn trân trân vào người mà cô đã có thời từng coi là như anh trai của mình. Không chỉ có cô, cả bà Adele và luật sư Hasting cũng đang trong trạng thái căng thẳng. Chỉ có Nathan là vẫn thản nhiên trước hiệu quả cái tin vừa mới đưa ra, hoặc có thể anh ta vờ phản ứng như vậy. Chắc chắn là anh ta cũng phải hiểu số tiền mà anh ta vừa nói không thể kịp thời huy động được.

Arnold Hasting là người đầu tiên cất lời – Nhưng chắc rằng ông Aaron... - ông ta dừng đột ngột, dường như sốt ruột với chính mình vì cái giọng nói thiếu đi vẻ cương quyết, rồi lại tiếp tục – Cha anh có những kế toán của mình, anh Kittrick ạ. Tôi tin chắc là nếu có nguy cơ gì thì họ đã báo trước với ông ấy. Tôi không tin một người khôn ngoan như thế lại chịu để cho mình bị dẫn đến bờ vực của sự phá sản.

- Phá sản! – tiếng kêu hoảng hốt của bà Adele vang khắp phòng – Anh nói nghiêm túc đấy chứ, Arnold?

-Ồ! – ông ta liếm đôi môi mỏng – Nếu như những gì con trai của chồng bà vừa nói là đúng.

- Anh ta thì biết cái gì? – bà Adele không còn quan tâm người ta sẽ nghĩ gì về mình nữa – anh ta mới chỉ vào đây có 5 phút. Chỉ vì anh ta đã nhờ ai lôi ra một đồng những số liệu, tôi ngờ là chưa chắc anh ta đã hiểu gì về chúng, mà bỗng dưng chúng ta buộc phải tin là cả khu giải trí nay đang bị đe dọa sẽ đổ sụp đến nơi nào? Thật là lố bịch! Khách sạn đã được đặt kín chỗ cho toàn bộ thời gian còn lại của năm. Thực sự chúng ta còn đang phải đuổi khách đi. Hãy nói cho anh ta đi, India. Chẳng phải là như thế sao? Chúng ta chưa bao giờ bận rộn như thế này.

Tránh cái nhìn thoáng vẻ giễu cợt của Nathan, India quay sang vì luật sư –Ồ... đúng như vậy đây, ông Hasting – cô tán đồng với ý kiến của mẹ mình, các ngón tay run run bầu lấy hai bên bực cửa – Tôi... tôi có thể cho ông xem lịch sắp xếp của chúng tôi.

- Chúng chẳng nói lên điều gì đâu – Nathan chen vào trước khi Hasting kịp nói – India, tôi không phủ nhận là khách sạn đang thu hút rất nhiều khách và dịch vụ mà chúng ta cung cấp không phải là không độc đáo. Điều mà tôi muốn nói ở đây, mặc dù nghe có vẻ không được thuyết phục cho lắm, là chúng ta sẽ không còn đủ khả năng tiếp tục cung cấp những dịch vụ đó nếu không mở rộng khách sạn!

- Ý anh là biến nó thành một khu nhà nghỉ chứ gì? – bà Adele khích bác – Rồi đưa tên tuổi của chúng ta xếp hàng trong một mớ những quảng cáo của các tour du lịch trọn gói chẳng? – bà ta khịt khịt mũi – Khách của chúng ta đến đây là muốn được thoát ra khỏi sự ồn ào, xô bồ. Nếu chúng ta cho khách du lịch đến thì sẽ làm mất đi vẻ độc đáo của mình.

- Không nhất thiết phải...

- Dù sao thì chúng ta cũng không thể mở rộng được – India lẩm bẩm, giọng cô khễ đến nỗi phải chăm chú lắng mới nghe được. Mặc dù không phải là kiến trúc sư nhưng cô cũng có hiểu biết chút ít, những dự án kiểu này rất tốn kém – Chúng ta không có đủ diện tích.

- Chúng ta có thể có – Nathan đã nghe được câu nói và kiễng hai chân sau của ghế lên, anh nhìn cô chăm chú – Như tôi đã nói, trong thời gian ngắn, một dãy bên cạnh của khách sạn sẽ làm được việc đó. Chỉ thêm 30 phòng nữa là chúng ta sẽ đứng vững. 50 phòng thì chúng ta sẽ có lãi to.

India quay đi. Cô không thể nào chịu được cái kiểu tự mãn của anh. Anh ta hẳn phải biết họ không có cơ hội nào để cứu vãn khách sạn. Có phải đó là cách anh ta báo trước là tương lai sẽ đem bán nó?

- Nhất định phải có một giải pháp khả thi nào khác.

Arnold Hasting vừa nói vừa nhìn Nathan một cách sốt sắng. India thắc mắc không biết tại sao ông ta lại dễ dàng chấp nhận những nhận định của Nathan trước cả cô. Tất nhiên, ông ta hiểu rằng, cho dù thế nào thì Nathan cũng là người quyết định duy nhất ở đây. Còn họ, tức là cô và mẹ cô thì chẳng qua chỉ có mặt lấy lệ. Dù thế nào thì...

- Giải pháp khác, nếu ông muốn gọi nó như thế, là phải tăng vọt giá cả dịch vụ lên – Nathan đáp lại một cách khô khan – Và thực lòng mà nói, tôi không thấy ai làm như thế bao giờ. Có thể viện rằng dự toán ban đầu bị lập sai nhưng sẽ không có ai cho chúng ta tiền từ thiện chỉ vì ta đã mắc sai lầm. Theo kinh nghiệm của tôi, những người làm như vậy chỉ là phung phí tiền thôi.

- Tất nhiên anh biết tất cả những người như thế – bà Adele mĩa mai – Anh Arnold – bà quay sang ông luật sư – Tại sao không liên hệ với các kế toán viên ở London? Nếu có vấn đề gì, mà thực ra tôi không tin là có, thì chắc hẳn họ có thể giúp chúng ta khắc phục.

- Ôi, thưa bà thân mến – khuôn mặt mỏng, khắc khổ của ông Hasting bắt đầu ửng đỏ – tôi e rằng họ sẽ không giúp gì được đâu.

- Tại sao lại không?

- Ồ, những con số...

- Những con số! – bà Adele quắc mắt nhìn ông ta – Lạy Chúa, anh Arnold, anh không định nói với tôi là đã bắt đầu chấp nhận những lời của một kẻ không biết tí gì về kinh doanh khách sạn đấy chứ?

- Không biết gì ư?

Luật sư Hasting nhắc lại những lời đó với vẻ bối rối rõ rệt và India tự hỏi không biết Nathan đã nói những gì với ông ta. Nhưng cho dù là chuyện gì đi nữa, viên luật sư này nhất định phải biết những điều mẹ cô đang nói là đúng. Cho dù Nathan đã biết về công việc kinh doanh của cha mình nhiều tới mức độ nào trước khi anh ra đi thì anh cũng không thể đánh giá hết tiềm năng của khách sạn bây giờ.

- Tôi đã biết đủ mức cần thiết! – Nathan nói ngay, ngăn lại lời nhận xét mà ông luật sư sắp sửa đưa ra – Tôi đã từng làm việc trong lĩnh vực khách sạn, và tôi có thể đọc được các báo cáo tài chính, các vị có tin hay không thì tùy. Bà Adele tỏ vẻ tức giận nhưng India lại quan tâm tới vẻ mặt của ông Hasting nhiều hơn. Ông ta dường như chết điếng người và đáng vốc gậy gò, gân guốc của ông ta hơi run run vì một cảm xúc nào đó đang phải cố gắng che giấu. Nhưng tại sao? Nathan đã làm gì để khiến ông ta phản ứng như vậy? Và tại sao Arnold lại nhìn như van nài ông anh hờ của cô để cho ông ta được thoát ra khỏi nỗi khổ sở đó?

- Anh Arnold! – bà Adele vẫn chưa chịu rút lui – nhất định chúng ta phải có cách gì đó chứ?

- Có cách – không phải ông luật sư mà là Nathan trả lời bà – Xây một vẻ mới của khách sạn.

- Bằng cách nào? – India tham gia vào – Có phải đó là cách anh muốn nói là anh sắp sửa bán nó đi để lấy tiền không?

- Không...

- Anh Kittrict – Arnold lấy ra một chiếc khăn mùi xoa chấm chấm lên đôi lông mày ướt mồ hôi dưới mái tóc lưa thưa – Theo tôi hiểu thì có phải anh đang định tự bỏ vốn đầu tư cho việc mở rộng đó phải không?

- Chắc là anh ta đang định đem khách sạn đi thế chấp – bà Adele làm bầm một cách uất ức – Và có vẻ như anh ta cần nói một lời xin lỗi.

- Nhưng sự thực là đã có hai khoản thế chấp trên giá trị của khách sạn này rồi – Nathan nói một cách thản nhiên và India bật kêu lên.

- Hai ư?

- Đúng vậy – cặp mắt Nathan nhìn vào cô nhưng dường như quá xa vời – Anh đoán là cha đã biết chính xác chuyện gì đã xảy ra.

- Vậy tại sao ông ấy không nói với chúng ta? – bà Adele hỏi như rít lên – Lạy Chúa, điều này thật là tồi tệ, quá mức tồi tệ so với trí tưởng tượng của ta! Nếu không vì số tiền bảo hiểm...

- Nó tồi tệ hơn mọi điều mà bất cứ ai trong số chúng ta có thể tưởng tượng, mẹ ạ – India nói nhỏ nhẹ, hy vọng bà Adele sẽ không nói gì thêm nữa. Vào những hoàn cảnh như thế này, mẹ cô thường hay tìm cách trút tội lên đầu người khác và cô có thể đoán Nathan sẽ phản ứng ra sao khi bà bắt đầu chỉ

trích cha anh. Cô liếm cặp môi khô và tiếp tục – Vậy thì chúng ta sẽ phải làm gì? – cô sửa lại – Ý tôi là... anh định sẽ làm gì?

- Như tôi đã nói với các vị – về thân nhiên của Nathan dễ khiến người ta điên tiết – Xây thêm một vé mới. Theo con số tính toán hiện tại thì có thể nói chỉ hai triệu là trang trải đủ.

- Hai triệu? – India thấy thật tức cười, mặc dầu nó chẳng buồn cười chút nào – Với lại... anh nghĩ làm cách nào mà anh xoay được số tiền đó?

- À, để tôi xem xem.

Nathan vặn các ngón tay, lông mày nhíu lại dường như đang suy nghĩ nhưng India biết anh chỉ cố tình làm ra vẻ lưỡng lự. Anh ta đang đùa giỡn, cô ngờ vực nghĩ, và cố tình kéo dài sự chờ đợi của họ. Có cái gì đó mách bảo cho cô biết là anh đã biết đích xác sẽ làm gì để có được số tiền đó. Một mặt cô cảm thấy nhẹ nhõm nhưng mặt khác lại thấy lo lắng. Cô không thể nghĩ ra một cách nào chính đáng để có được số tiền lớn như thế, trừ phi anh ta dự định cải tạo gian sảnh thành một sòng bạc.

Trước khi anh kịp nói tiếp thì mẹ cô cắt lời:

- Tôi biết rồi – bà nói và nhìn trân trân vào mặt anh và India khó chịu khi thấy vẻ sững sờ thoáng hiện trên khuôn mặt thanh tú của anh:

- Đó là ma túy phải không? – bà ta nói tiếp – Anh đã từng sống ở miền trung Mỹ. Anh chắc sẽ kiếm số tiền đó từ một tổ chức nào đó của Colombia khi đồng ý cho bọn họ dùng hòn đảo này làm bàn đạp để tấn công vào nước Mỹ. Sự im lặng sau lời buộc tội đó chỉ có thể là dấu hiệu của một sự bối rối.

Không một ai, kể cả India có thể tin rằng bà Adele thực sự nghĩ vậy, còn Nathan sau tất cả sự căng thẳng trước đó, suýt bật cười và anh phải cố nén lại.

- Ôi, tôi chưa bao giờ nghĩ tới điều đó – anh kêu lên, vẻ hài hước lộ rõ làm Arnold Hasting mỉm cười nhẹ nhõm – Tôi tự hỏi không biết mình phải làm cách nào để quen biết với bọn họ. Đăng tin trên báo, bà có nghĩ thế không? Hay là bay đến Bogota và rao tin khắp mọi nơi?

Bà Adele lộ rõ vẻ bất bình nhưng India đoán là bà cũng cảm thấy nhẹ nhõm vì Nathan phản ứng vui vẻ. Tuy vậy, vấn đề vẫn còn đó và mặc dù Nathan cố làm ra vẻ giễu cợt nhưng tình hình vẫn còn rất căng.

- Có phải anh đang nghĩ đến việc... bán cổ phần của khách sạn? – India đánh bạo hỏi, cố ý để Nathan thôi không hướng vào mẹ cô nữa và cặp mắt của Nathan chuyển sang phía ông luật sư.

- Tôi không nghĩ là chúng ta sẽ kiếm được nhiều người muốn mua đâu – anh nhận xét trong khi Arnold gõ gõ một cách sốt ruột lên chiếc cặp của mình – Có đúng vậy không, ông Hasting? Người ta thường muốn thấy tiền đầu tư của mình có triển vọng sinh lời?

- Vâng, đúng vậy.

- Thế thì anh định sẽ làm gì? – bà Adele hỏi – India nói đúng. Nếu không có tiền để mở rộng thêm thì cuối cùng anh sẽ... phải bán nó thôi.

- Tôi không nói là không có tiền – Nathan ôn tồn sửa lại. Anh vẫn tiếp tục nhìn vào Arnold – Có phải thế không, thưa ông? Có lúc nào tôi ám chỉ tình hình này là vô vọng chưa?

- Thế tại sao anh không nói cho chúng ta hay anh định sẽ làm gì? – bà Adele hỏi cộc cằn và thần kinh của India căng lên khi anh quay sang phía bà.

- Tôi định sẽ đầu tư một số tiền của mình – nếu điều kiện cho phép.

- Anh ư?

Cả India và mẹ cô đều đồng thanh thốt lên mặc dầu cô nói rất nhỏ, gần như chỉ thì thầm.

- Đúng vậy, chính là tôi – Nathan thừa nhận, hạ hai bàn tay xuống mặt bàn và nhìn tất cả mọi người với vẻ hài lòng – Với điều kiện là các vị nhất trí sẽ mở rộng theo hướng tôi đã đề nghị và India chấp nhận ở lại vị trí giám đốc điều hành.

India xuống xe đạp và dắt nó vào chỗ những đụn cát. Phía dưới kia, mặt biển bao la và nguyên sơ của Vịnh Abalone nằm yên lặng dưới cái nắng nóng gay gắt của buổi trưa. Ngoài cặp dã tràng đang cuống quýt bỏ khỏi lối đi, cái vịnh này hoàn toàn hoang vắng. Vào giờ này của buổi trưa, ngay cả những chú chim cũng vắng mặt để đến chiều tối trở lại, khi thủy triều dâng trút trả lại bờ tất cả những thứ trôi dạt.

Những lúc này, nơi này là của riêng cô. India đá đôi giày cao cổ bằng vải bố và nhón chân đi xuống bãi cát. Cô giấu xe đạp trong một dãy cỏ lúp xúp, và theo kinh nghiệm của những lần trước, cô biết sẽ không có ai động đến nó.

Thực sự cô cũng không tin là có nhiều người biết đến sự tồn tại của cái vịnh này. Nó rất kín đáo, cách xa vịnh Abaco và những khu phụ cận đông dân.

Phía Bắc của hòn đảo gần như không có ai đặt chân tới và cũng rất xa xôi.

Nếu không được Nathan chỉ cho, có lẽ cô chẳng bao giờ biết đến nó. Một mình là con gái, chắc cô không bao giờ dám đi lang thang ra ngoài phạm vi của khách sạn.

Nhưng Nathan đã nhiều lần đưa cô tới đây và bây giờ cô đã đủ tự tin để đến một mình. Hơn nữa, chính sự biệt lập của nó đảm bảo cho cô được an toàn vì không có nguy cơ bị những kẻ hiếp dâm tấn công.

Tìm được một vị trí thích hợp, India bỏ chiếc balô nhỏ đang đeo xuống.

Trong đó có hai lon Coca-cola được gói cẩn thận trong túi giữ lạnh và khăn tắm. Ngoài cái lược và chiếc áo tắm màu xanh ra, trong balô không còn gì khác nữa.

Cô đứng lại vài phút để ngắm nhìn xung quanh. Chẳng có nơi nào giống như nơi này, cô nghĩ, say sưa ngắm mặt nước trong xanh tung những lớp bọt mềm mại như ren lên bãi cát. Chỉ có mặt trời, mặt biển và âm thanh ầm ỹ

dằng xa của những con sóng đổ vào Mũi Mèo cách đó chừng nửa dặm. Không có một chiếc dù, chiếc ghế hay một bóng người nào. Thật tuyệt vời! Cởi chiếc quần short ra, India cẩn thận liếc nhìn quanh trước khi lột chiếc áo phông đang mặc. Không phải cô sợ có ai trông thấy mình. Đó chỉ là một phản ứng tự nhiên mà cô chưa bỏ hẳn được. Tuy nhiên, dấu hiệu duy nhất của con người ở đây chỉ là một cánh buồm ở xa tít phía chân trời, quá xa để khiến cô phải bận lòng.

Thật lạ, cô cảm thấy ớn lạnh dọc sống lưng mặc dù trời vẫn nắng nóng. Lần đầu tiên, cô cảm thấy không được thư giãn và tìm ra được nguyên nhân không khó khăn gì. Đương nhiên, đó chính là Nathan và những kế hoạch áp đảo của anh ta đối với tương lai của cô. Anh ta làm thế nào để có được số tiền trang trải cho việc mở rộng khách sạn như đã tuyên bố? Và làm sao cô có thể tiếp tục ở lại khi không có được niềm tin vào anh ta? Cố gắng không nghĩ về nó nữa, India bước lại gần mặt biển. Cô không vội vàng.

Cô muốn kéo dài thời gian trước khi lao mình xuống nước. Làn da nóng rực vì vận động dầm trong nước cho cô cảm giác mát lạnh thật tuyệt vời. Bà Adele luôn nghĩ cô thật điên rồ khi cứ đạp xe vào lúc giữa trưa nắng.

Nhưng đó là khoảng thời giờ trong ngày mà India cảm thấy thuộc về mình nhất. Khách khứa còn đang ăn trưa ở nhà hàng ngoài hiên và lúc đó vẫn còn quá sớm để nghĩ tới bữa tối. Và sau cả buổi sáng ở văn phòng, cô tự cho phép mình một tiếng đồng hồ được thoải mái.

Ít ra thì cô cũng không phải lo gặp Nathan trong vài ngày. Sau buổi sáng hôm gặp luật sư Hasting, anh đã rời đảo để về đất liền, nói là cần hỏi ý kiến của các cố vấn tài chính. Nhưng những người đó là ai và họ bàn bạc chuyện gì thì anh không cho ai biết.

Thật bực mình vì cô không được biết chuyện gì sẽ xảy ra, Nathan sẽ tìm đâu ra số tiền đó. Thực lòng, cô không thể tin là anh lại có một món tiền lớn như thế. Anh ta đã nói gì nhỉ? Hai triệu đôla hay đồng bảng Anh dường như không có gì khác biệt lắm đối với anh ta. Cô chưa bao giờ có trong tay một lượng tiền lớn như thế. Mặc dù biết giá trị của khách sạn còn lớn hơn nhiều nhưng đó là một bất động sản không lồ mà cô không bao giờ dám nghĩ tới chuyện bán để thu về.

Nhưng, cô phải thừa nhận Nathan có vẻ như khá thành thạo với các con số. Nhớ lại vẻ mặt của luật sư Hasting lúc đó, cô ngờ là ông ta biết nhiều hơn ông ta đã nói. Điều này nhắc cô nhớ tới những lời của nghị sĩ Markham khi nói về mảnh đất của mình ở vùng Arizona. Có phải họ đã biết được điều gì đó mà cô và mẹ cô lẽ ra phải biết? Có phải tay Hasting đó đã phát hiện ra được điều gì khi ông ta cố gắng tìm ra chỗ ở của Nathan?

Nhưng tại sao ông ta lại phải thông báo với họ? India nhăn mặt, gạt bỏ những suy nghĩ không vui và tung mình lao xuống nước. Arnold Hasting là

một nhà tổ chức sắc sảo. Hẳn ông ta không thể phản lại một người có thể kiếm ra hàng triệu đôla một cách dễ dàng như thế được.

Nước lạnh hơn cô tưởng. Hoặc có thể đó cô đã đứng quá lâu dưới nắng. Giờ đây cô cảm thấy ngột thở. Cô đạp chân ngoi lên, thở hắt hắt.

Khi thật, cô nghĩ trong khi tim đập mạnh và phổi đang phải làm việc cật lực, cô đã để những chuyện với Nathan tiếp tục ám ảnh mình. Cô không thể làm được gì, vậy tại sao không thể dứt bỏ ý nghĩ về nó?

Có lẽ là vì mẹ, cô thở dài và đầu óc trở nên minh mẫn hơn. Thậm chí đến tận sáng nay, cuộc trò chuyện với bà Adele khi sự kiên nhẫn của India với mẹ mình thêm mỏng dần. Có lẽ bà ấy cũng không thấy được lợi lộc gì trong việc ở lại nhưng cứ khẳng định ép India phải chấp nhận lời đề nghị của Nathan để chỉ ít thì tương lai trước mắt của họ cũng được đảm bảo. Cô ngờ rằng, chính bà cũng không thực sự tin anh ta có chút tình cảm gì với mình. Trái ngược những lời bà bóng gió khoe khoang, rõ ràng thái độ của anh trong buổi sáng ấy không phải là của một tình nhân. Không, cho dù tình cảm của anh ta trước Kittrick thế nào, thì nó cũng đã bị thời gian làm nguội lạnh và chỉ còn sót lại sự cay đắng. Và điều đó càng gia tăng sau cái chết của người cha, cô nghĩ một cách buồn rầu. Giá như anh có thể nói chuyện với ông Aaron trước khi ông mất...

Cô cảm thấy dễ chịu hơn chút ít khi bơi trở lại bờ. Nathan đã cho cô một thời gian suy nghĩ về lời đề nghị của anh và từ giờ cho đến khi anh trở lại, cô chưa có gì phải lo lắng. Mà cũng phải vài ngày, có thể là vài tuần nữa anh mới có thể xuất hiện. Chắc hẳn kiếm đủ số tiền như anh ta nói không dễ dàng gì?

India bước ra khỏi vùng nước nông, tay vắt tóc cho hết nước. Trước khi bơi cô phải buộc tóc bằng một sợi dây thun, giờ cô tháo ra, đưa tay vuốt từ trên xuống rồi hất tất cả ra phía trước để hong dưới ánh nắng mặt trời.

Và rồi cô nhìn thấy anh. Anh đang nằm trên cát, ngay bên cạnh balô của cô, chiếc khăn tắm vắt hờ lên chân, hai khuỷu tay chống lên đỡ lấy thân trên, một chân co, một chân duỗi. Anh mặc độc chiếc quần cộc bằng vải bố và cô không thể nào đoán nổi nét mặt anh.

Tim cô đập mạnh và ngay lập tức ý thức về sự trần trụi của mình. May sao mái tóc dài có thể làm một tấm màn hình tạm che trước ngực. Nhưng bộ ngực của cô vừa được nước kích thích giờ không chịu nấp yên trong đó.

Giá như cô mang theo chiếc khăn, hoặc mặc chiếc áo tắm vẫn để trong balô thì hay biết bao. Không một ai, kể cả Steve Whitney có thể bắt gặp cô trong tình thế bất lợi như thế này. Và qua đôi mắt nheo nheo của Nathan, cô có thể đoán là anh đã biết sự có mặt của cô.

Cô dừng lại cách anh chừng vài bước, các ngón chân vùi trong cát nóng và cảm thấy hai vai mình như bị thiêu đốt dưới ánh nắng mặt trời. Nhưng

không phải chỉ là nắng, cô nghĩ một cách căng thẳng. Mặt trời không thể làm cho cô cảm thấy nóng rực ở giữa bụng được.

Lấy hết sức bình tĩnh, India hát đầu về phía chiếc khăn đang vắt trên chân anh. Cô hỏi:

- Anh có phiền gì không?

Nathan liếc nhìn xuống chiếc khăn, rồi lại ngẩng lên

- Em thường hay đi bơi như thế này à? - Anh hỏi.

India cố ghìm sự bức bối:

- Khi nào có một mình – cô đáp thẳng thừng – nào bây giờ nếu anh...

- Thế nếu có ai muốn đi cùng em? Lúc đó thì sao?

- Điều đó thật khó xảy ra. Không ai biết về cái vịnh này trừ... - từ anh cô chực nói liền bị bỏ lửng – Anh Nathan, xin anh...

- Xin anh làm gì? – anh ưỡn thẳng người dậy và nhìn với đôi mắt đen dò hỏi. Anh ta biết rõ cô muốn gì, quý tha ma bắt, nhưng lại bắt cô phải nói, phải cầu xin anh đưa chiếc khăn cho cô.

- Em muốn lau khô người – cô nói một cách căng thẳng, hai cánh tay đưa lên trước ngực, các ngón tay cứng đờ bầu vào vai – Nếu như anh không thấy phiền.

- Thế nếu có thì sao?

- Nathan, sao anh lại làm như vậy chứ?

Anh nhún đôi vai rộng, cuộn cuộn, nâu bóng dưới ánh mặt trời rực rỡ - Có lẽ anh chỉ cố chứng minh cho em thấy việc đi bơi một mình ở nơi hoang vắng như thế này là không khôn ngoan chút nào – anh nói một cách uể oải – Có ai biết em ở đây không?

Bụng India quặn lại:

- Mẹ biết em đã đi xe đạp – cô nói nhanh.

Nathan tỏ vẻ không bận tâm:

- Còn ai nữa?

India đang tính đến phản ứng của anh nếu cô giả vờ là đã nói cho Steve biết nơi ẩn náu của mình ở đây nhưng rồi lại từ bỏ ý nghĩ ấy. Steve không biết gì về vịnh Abalone mà cô cũng không muốn để anh biết. Thêm vào đó, Nathan đang làm cô bức mình. Tại sao cô cứ phải thanh minh với anh ta kia chứ?

- Hãy đưa cho em cái khăn – cô nói thẳng thừng – em phải đi về.

- Được rồi.

Nathan uốn người đứng dậy. Nhưng thay vì ném khăn cho cô, anh mang nó đến tận chỗ cô, vừa đi vừa giữ.

- Cám ơn, thế là quá đủ - India nói và đưa tay ra đón lấy, cảm thấy đôi chút nhẹ nhõm. Nhưng Nathan phớt lờ bàn tay cô, anh bước qua giới hạn an toàn và quăng chiếc khăn vòng qua người cô từ phía sau.

Cái cảm giác biết ơn ban đầu nhanh chóng tắt đi, nhưng Nathan vẫn chưa

bước ra xa. Hai cánh tay anh vẫn đặt trên người cô và tim cô đập mạnh khi bàn tay anh bắt đầu miết miết lên miếng vải trên người cô.

Với sự hoảng sợ mỗi lúc một tăng, cô nhận ra chính anh đang lau khô cho cô khi mu bàn tay anh chạm vào phía dưới bộ ngực cô.

India lùi lại theo bản năng, nhưng phản ứng của cô rất chậm, các giác quan cô như bị bỏ thuốc mê bởi đôi bàn tay đê mê của anh. Cô biết phải ngăn anh lại trước khi những cảm xúc của cô phản lại mình nhưng dường như mọi hành động diễn ra không được dứt khoát và cô cảm thấy rất khó tìm được từ để nói.

- Không – cuối cùng cô cũng thốt ra được, cố gắng gạt bàn tay anh ra khỏi người mình – Nathan, anh không được làm như thế.

- Tại sao lại không được? – anh nhẹ nhàng hỏi, phớt lờ lời van vãn và lại tiếp tục làm mê hoặc các giác quan của cô – Em muốn làm khô người, chẳng phải thế sao? Có chuyện gì vậy? Anh làm không tốt à?

Quá tốt là đằng khác, cô run rẩy nghĩ trong khi hai bàn tay anh lần xuống chiếc bụng phẳng của cô. Anh ta không làm cô khô đi, India chợt nhận ra, người cô run lên trong cái nóng. Có những chỗ trên người cô đang trở nên ướt đầm.

- Dừng lại đi, anh Nathan – cô hỗn hển nói – Anh không thể làm thế được. Như thế là không tốt.

- Anh thì lại thấy thế là tốt – anh đáp, dùng một đầu chiếc khăn lau khô tóc cho cô, hai bàn tay anh cọ vào vai cô – ô, em yêu, em có một làn da mềm mại tuyệt vời.

Tay anh vẫn chưa chạm vào ngực cô, nhưng anh sắp làm điều đó. Và xin chúa phù hộ, cô đã bắt đầu mong anh sẽ làm thế. Mọi chỗ trên da thịt cô đang ngập tràn cảm giác rạo rực và hơi ấm của cơ thể anh tỏa ra từ phía sau, bao bọc cô bằng cái mùi đàn ông thật quyến rũ.

Nhưng trước khi tay anh lần khỏi vai cô xuống, anh cúi đầu và cô cảm thấy lưỡi anh đang mơn man bên cổ mình. Tóc anh rũ xuống phía trước, ấm áp và mạnh mẽ, chạm vào má cô và hơi thở cô như ngừng lại.

- Nathan... - cô rên rỉ nhưng anh không nghe cô nói. Cũng như cô, anh đang đắm chìm trong một thế giới tuyệt diệu và những lời anh thốt ra đánh bại sự kháng cự của cô.

- Em có biết không, anh đã nghĩ mình sẽ làm như thế này kể từ cái đêm em đẩy anh tới phòng của mẹ em.

- Em... em không đẩy anh tới đó... - India run run phản đối.

- Nhưng anh thấy lại có vẻ như thế.

- Không – cô nín thở khi anh gạt chiếc khăn sang một bên và hai ngón tay cái rạo rực miết dọc theo hai bên ngực cô – là vì, em không biết cửa sổ phòng bà ấy sẽ mở.

- Nhưng em đã bảo anh đến, đúng không? – anh nhẹ nhàng nhắc lại trong khi cô như muốn điên lên vì thèm khát. Tại sao anh không chạm vào núm vú cô?

Chúng đang khao khát được anh làm thế và cô phải cố gắng hết sức mới ngăn mình không kéo tay anh đến đó.

- Em... em không thể chịu được điều đó – cô thốt lên run run, lắc đầu một cách bất lực – Nathan...

- Thôi nào – anh hít thật sâu và cô cảm thấy nhẹ nhõm khi anh áp tay chà lên hai núm vú căng cứng. Rồi trước khi cô kịp tận hưởng khoái cảm do, anh vòng tay ôm và áp môi lên môi cô.

Bây giờ ngực cô đã áp vào ngực anh, bị ép chặt trong bộ ngực cường tráng, đầm mồ hôi đỏ. Dải lông chạy giữa các cơ ngực dọc xuống dưới cặp quần cạp vào da thịt mềm mại của cô nhưng cô bất cần. Bộ ngực rạo rực của cô chào đón sự đụng chạm đó và hai chân cô hơi choãi ra khi anh áp đôi chân anh lông lá của mình vào. Cô cảm thấy đã bao bọc trong sự mạnh mẽ đàn ông của anh, bị tấn công bởi áp lực gấp gáp trong cơ thể anh.

Nhưng đó là một cuộc đột kích nhẹ nhàng và cô không hề muốn lùi lại. Sự tò mò, thèm khát, ham muốn hoặc là tất cả hợp lại, khiến cô không thể phản kháng được. Miệng anh áp chặt dập tắt mọi lời phản đối có thể đưa ra khiến cô cảm thấy một cảm giác buông xuôi kỳ lạ đang lan tỏa trong người. Có lẽ cô sinh ra là để như vậy, có lẽ số phận cô là như vậy. Rồi khi cô cựa quậy trong vòng tay anh, cô biết là mình đang mong được anh đáp lại.

India nghe thấy anh nuốt nước bọt khi bàn tay cô cọ cọ lên hai núm ngực cứng cứng của anh. Cô cảm thấy có cái gì đó thú vị một cách tự nhiên khi khám phá ra sự mạnh mẽ trong cơ thể anh. Cô quàng tay ra sau gáy anh để kéo anh lại gần hơn. Hai bàn tay cô luồn vào tóc anh, sung sướng khi thấy những món tóc ướt, mượt bám vào các ngón tay mình. Những móng tay cô bầu vào gáy, vào cổ anh một cách tham lam.

Khi lưỡi anh luồn vào trong miệng cô, cô uốn người áp vào anh và cảm thấy cái vật đàn ông của anh đang mỗi lúc một căng lên, giần giật sau lớp vải mỏng manh. Và cô bắt đầu ý thức được những gì đang diễn ra trong anh.

Nụ hôn của anh mạnh lên, kéo dài hơn và làm cô mê mẩn bởi sự ngọt ngào của nó. Cô cảm thấy chân tay mình như đang tan chảy thành nước. Cả người cô cũng như nhũn ra, tan chảy.

Anh rên rỉ và âm thanh đó vọng trong đầu cô như một hồi chuông dài trầm sâu và đau khổ, nó vọng đi vọng lại trong toàn thân cô, khiến cô bật lên một hơi thở dài.

Dường như anh thoáng rùng mình, rồi hai bàn tay lướt từ bờ hông tròn trịa lên hai bầu ngực căng tròn của cô. Và với một sự cẩn thận vô bờ bến, anh nâng chúng lên áp môi mình vào. Lưỡi anh mơn man từ bên này sang bên

kia và cô cảm thấy như có một ngọn lửa bùng lên trong người.

- Ôi, chúa ơi!

Tiếng rên bất ngờ của cô dường như làm anh vui sướng, rồi nét mặt tối sầm của anh bỗng trở nên khó hiểu. Và trong lúc cô đang khát khao muốn anh tiếp tục, muốn anh chạm môi lên hai núm vú và làm tất cả những gì anh muốn làm thì đột nhiên anh buông cô ra. Nhẹ nhàng nhưng cương quyết, anh đẩy cô ra rồi cúi xuống nhặt chiếc khăn rơi dưới đất:

- Tốt hơn là em tự lau khô người nốt đi – anh nói với cô, tay nuối tiếc vuốt cái chỗ đang phồng lên sau lớp vải quần – Em không muốn bị cảm lạnh mà.

Sự bùng nổ dịu dàng

Dịch giả: Phạm Thu Huyền

Chương 9

Ồ, cô đã gọi anh là kẻ xấu xa và bây giờ anh thấy mình đúng như thế thật, Nathan nghĩ thầm. Vậy chuyện gì sẽ xảy ra nếu thành công của chuyến đi không giúp anh hài lòng như đã nghĩ? Anh đã trả miếng với cô, chẳng phải thế sao? Anh đã khiến cô phải chịu sự bức tức mà anh đã từng phải chịu đựng khi cô lừa anh đêm hôm đó. Và nếu sự tổn thương trong anh mất cô có ám ảnh anh trong nhiều đêm tới thì cũng mặc nó. Cô đáng phải nhận tất cả những gì anh đã gây ra cho cô, và có lẽ còn hơn thế nữa.

Nhưng nghĩ như vậy cũng không làm anh thấy dễ chịu hơn chút nào. Đáng lẽ ra phải thế, nhưng nó lại không thế. Đây là lần thứ hai trong nhiều tuần nay, anh thèm khát đến nhức nhối được ân ái với cô. Không, không phải ân ái mà là làm tình, anh sửa lại một cách khô khan. Anh muốn làm tình với cô, và chỗ đó của anh đang căng lên vì thèm muốn.

Về đến khách sạn, anh cũng không thấy dễ chịu hơn. Ngay cả lúc đứng khuất sau những đụn cát chờ India mặc quần áo cho đến khi cô đã sẵn sàng để rời nơi đó rồi mới lái xe đi nhưng anh vẫn chịu đựng hậu quả của sự tiết chế của mình. Do vậy anh không còn tâm trạng nào để giữ lịch sự với bất cứ ai khác. Sải bước qua khách sạn đến phòng làm việc của cha mình, anh cũng không buồn để ý đến vẻ ngoài không thích hợp của mình.

- Này, anh bạn! Cậu có tìm thấy cô ấy không?

Greg Sanders đang xem xét bản báo cáo tài chính khi Nathan xông vào phòng liền ngẩng đầu lên nhìn bạn mình với vẻ buồn rầu. Trong chiếc sơ mi màu xanh còn mới tinh tươm và quần âu màu tối, trong người đàn ông da đen này thật tương phản với vẻ xộc xệch, rối bù của anh bạn. Nathan nhìn ông một cách miễn cưỡng rồi buông mình xuống chiếc ghế đối diện.

- Có, tôi đã tìm thấy cô ấy

Anh đáp nhẹ nhàng, đưa một chân vắt chéo ngang chân kia, thờ ơ.

Trong giây lát, anh quên mất là đã đưa Greg về cùng với mình. Anh nhìn trân trân xuống nền nhà, cố gắng giữ bình tĩnh.

- Cậu có muốn tôi đi chỗ khác không?

Greg hỏi sau một lát im lặng, nhưng Nathan lắc đầu. Giờ anh đã kiểm chế lại được những cảm xúc đảo điên của mình và nở một nụ cười giễu cợt.

- Ồ, không

Anh nói và lại đứng dậy, bước đến chỗ chiếc tủ lạnh ẩn sau bức tường đắp những mảng panel.

- Cái tôi muốn là một cốc bia, mà chính xác hơn là hai. Thế còn anh? Dùng Michelob nhé?

- Có vẻ được đấy - Greg quan sát bạn mình bằng cặp mắt thoáng vẻ quan tâm, lo lắng. – Có chuyện gì xảy ra vậy? Cậu muốn nói điều gì đó phải không?

Nathan đưa cho ông ta một lon bia rồi mở nắp của mình, uống một hơi dài cho đã cơn khát. Chỉ sau khi đã cảm thấy ấm bụng, anh mới nhìn lại Greg, trong đó có ít nhiều sự e dè pha lẫn vẻ tự giấu cợt cố tạo ra.

- Tôi đoán có thể anh sẽ không tin – anh bắt đầu một cách khó khăn, mắt nhìn vào lon bia. Anh nhăn mặt – Nhưng quý tha ma bắt! Cô ấy đã thể hiện ra rồi.

Greg nhíu mày:

- Cậu đang nói về ai thế? Về mẹ kế của cậu à?

- Lạy Chúa, không! – Nathan nhìn ông đầy kinh ngạc rồi chợt nhận ra câu nói của mình không được rõ ràng cho lắm, anh đổi giọng – India. Tôi đang nói về India.

Greg nhìn anh mấy giây rồi nhướn đôi lông mày đen lên:

- Cô ấy thực sự thích cậu, đúng không? Cậu biết đấy, nếu cậu không kể với tôi từ trước có lẽ tôi sẽ tin chắc là cậu đang gặp rắc rối to ở đây.

- Với India ư?

Nathan cố gắng tỏ vẻ bị xúc phạm nhưng sâu thẳm trong lòng anh không tin lời Greg. Anh đã kể cho ông chuyện người cha đã từ anh ra sao trong một đêm đã uống quá nhiều bia. Anh cũng tìm được lý do để biện hộ cho mình buổi sáng hôm sau. Không phải với ai anh cũng bộc lộ nỗi niềm riêng và Greg chưa bao giờ phản bội lại niềm tin của anh. Nhưng bây giờ anh muốn giữ lại những tâm sự ủy mị mới mẻ này của mình. Anh không cần thêm một lương tâm khác, của mình anh đã là quá đủ.

- Thôi được rồi – Greg giơ tay ra, bàn tay hướng về phía trước với vẻ chịu thua – Thế cái gì đang làm cậu khó chịu vậy? hai người vừa cãi nhau phải không?

Tiếng cười ngắn ngủi của Nathan chẳng có gì là vui vẻ cả:

- Nói như thế cũng được

Anh đồng ý, uống nốt lon bia và đi lấy tiếp lon khác. Anh đang cố gắng vứt bỏ cái gánh nặng đau khổ đang đè trĩu lên vai và chỉ vào những tờ giấy trên bàn làm việc:

- Thế anh nghĩ thế nào về bản dự toán?

- Cậu thực sự muốn nói về nó bây giờ ư? - Greg có vẻ nghi ngờ.

- Tại sao không?

- Ồ... tôi nghĩ cậu nên đi tắm rửa đi đã - Ông nói về điềm tĩnh, cố tình kéo dài giọng kiêu người miền Nam – Chẳng luật pháp nào bắt cậu phải vội

vàng. Anh bạn ạ, tôi chưa bao giờ trông thấy ai ăn mặc chảnh mảng hơn cậu lúc này đâu.

Nathan không cười. Anh nhìn xuống bộ ngực trần và đôi chân lấm lem cát của mình. – Vâng, có lẽ anh nói đúng – anh uống nốt lon bia thứ hai và ném vỏ hộp vào thùng rác, vừa thông thả đi ra cửa vừa nói – Được rồi, anh chờ tôi 15 phút. Tôi không muốn chọc tức con mắt anh.

Nathan thay chiếc quần short tồi tàn bằng chiếc quần âu màu đen bằng vải cotton cùng áo không cổ hợp màu. Lấy khăn bông lau tóc, anh thừa nhận sẽ phải cắt ngắn bớt. Anh chưa bao giờ để tóc dài đến thế.

Nhưng không dài như tóc India, anh nghĩ nóng nảy, nhớ lại hình ảnh cô lúc cô mới bước từ dưới nước lên và không hề biết có người đang nhìn mình. Lúc ấy trông cô thật khác lạ: cân đối, xinh đẹp và cực kỳ hoang dã. Cô đang vắt nước khỏi tóc. Vẻ rực rỡ của mái tóc không từ ngữ nào có thể diễn tả nổi. Cô như hoàn toàn vô tư với sự trần trụi của mình, hoàn toàn không biết mình đang bị quan sát.

Và rồi khi nhìn thấy anh, cô không xấu hổ núp mình vào một chỗ nào đó. Thay vào đó cô để tóc che lấp bộ ngực trần của mình. Nhưng không được thành công lắm, anh nhớ lại bộ ngực ấy đã chơi trò ú tim thế nào với các giác quan của mình. Anh đã phải rất khó khăn mới rút được tay ra khỏi người cô, trước khi không còn đủ sức cưỡng lại được những ham muốn của mình.

Anh có thể thừa nhận, những cái đó làm anh suýt phạm phải sai lầm. Quán khăn xung quanh người cô, lau khô làn da mịn màng, đó là một trong những hình thức tra tấn tinh vi nhất. Lạy Chúa, bây giờ mình vẫn còn chịu hậu quả. Anh ham muốn cô, không nghi ngờ gì điều đó cho dù đã nói gì với Greg Sanders. Anh đã bị cô làm cho mê muội. Từ lúc rời đảo trở lại New York, anh gần như không nghĩ đến cái gì khác ngoài cô. Cô xuất hiện trong cả những cuộc họp hành, quyến rũ đầu óc và làm anh nghiêng ngả, mặc dù đã bao lần thề sẽ phục thù. Nhưng anh có thể ngăn được cô. Anh phải làm thế. Nếu không có thể cô sẽ không bao giờ tin anh vô tội trong những việc mà anh đã bị người ta gán cho.

Nathan không dự bữa tối tại nhà hàng cùng với các khách khứa khác. Anh và Greg đã ăn bánh sandwich ở bến tàu khi đưa ông đi tham quan một vòng. Sau đó Greg đã trở lại khách sạn để xem xét số liệu mà các nhân viên kế toán của anh ở New York đã chuẩn bị. Ý tưởng của Nathan là đưa cả quần thể khu giải trí ở đảo này trở thành một thành viên của Sullivan Spa nhưng vẫn có những điều khoản nhằm duy trì tính độc lập của nó. Theo cách này, anh vừa vẫn bảo vệ được mơ ước của cha anh đồng thời đảm bảo được nguồn tài chính cần thiết cho việc mở rộng nó.

Đó là lý do anh đưa Greg trở lại đây cùng với mình. Lý do anh muốn có

thêm một người khác tham gia vào. Thời gian gần đây, anh không bao giờ làm việc gì mà không hỏi ý kiến Greg.

Qua nhiều năm họ trở thành một cặp cộng sự hoàn hảo: kinh nghiệm trong thực tiễn của Greg bên cạnh tài tổ chức của Nathan. Lúc này, anh đang muốn biết ông nghĩ thế nào về một dự án mà ngay từ đầu đã phải huy động một lượng vốn lớn đến như vậy.

Trên thực tế, Greg đã có ấn tượng tốt với đảo Pelican và hai người đã mất cả buổi chiều bàn bạc tìm cách duy trì sự tồn tại mà không làm ảnh hưởng đến cái uy tín đáng ghen tỵ của nó từ trước. Không một lời đồn đại nào về tình hình tài chính bất lợi được để lọt vào tay báo chí. Không được tung ra một tin thất thiệt, đại loại như bán hay nhượng lại khách sạn gây hoang mang cho khách hàng. Kittrict nhất định phải giữ được thứ hạng của nó. Nathan tin chắc có thể đầu tư cho kế hoạch cứu vãn nó và anh cũng biết không sớm thì muộn sẽ phải nói thật cho bà Adele và India rằng mình là ai.

Anh không muốn điều đó. Anh không muốn cho bà Adele bất cứ thông tin gì có thể sử dụng để chống lại anh. Bà ta đã thành công trong việc đầu độc suy nghĩ của India đối với anh. Và mặc dù không nghĩ bà con có thể làm hại anh hơn những gì đã làm trước kia, nhưng anh vẫn không thể tin bà ta.

Sau khi hẹn sẽ gặp lại Greg, Nathan quyết định đưa chiếc Wayfarer ra khơi. Chiếc thuyền đó là nơi duy nhất gọi lại cho anh hình ảnh cha mình và anh định sẽ đại tu lại để một mình sử dụng. Cũng có thể đó là một ý nghĩ hơi viển vông. Khi khách sạn đông khách thì tất cả mọi chiếc thuyền đều được trưng dụng, nếu anh làm thế thì có thể sẽ bị thất thu một số tiền đáng kể. Nhưng đây là quyết định không cần thông qua Greg mặc dù anh tin chắc là nếu có hỏi thì ông cũng sẵn sàng ủng hộ anh.

Cửa cabin khoá, giống như trước đây, nhưng chẳng có gì đáng ngại. Cha anh luôn giấu một chiếc chìa ở đâu đó trên boong. Và sau khi tìm được nó, anh mở cửa bước xuống các bậc thang vào trong căn buồng nhỏ.

Mang từ câu lạc bộ hai hộp bia, giờ anh mở tủ lạnh đặt chúng vào, sau khi đã kiểm tra xem mọi thứ có đúng vị trí như khi anh rời đi không.

Rõ ràng vẫn có người thu dọn, trông nom chiếc thuyền này, vì các thứ đồ đạc bằng đồng vẫn sáng loáng và nước sơn vẫn còn mới.

Có tiếng chân bước ở bên trên, Nathan cau mày, mãi cho tới khi một đôi chân đi đôi giày mòn đế xuất hiện ở bậc thang mới thôi. Rồi dần dần anh nhìn thấy chiếc quần short trắng, áo pull in chữ “Kittrict Marina” trước ngực và khuôn mặt đen xurong xấu của ông Horace William lộ vào.

- Này Nathan, cậu đây ư ? – ông kêu to và một nụ cười nở trên gương mặt màu nâu sẫm – Tôi nghe nói cậu đã về.

- Còn ai vào đây được nữa – Nathan bắt tay người đàn ông – Ông thế nào, Horace? Thật vui khi được gặp lại một người quen cũ.

- Đúng vậy – ông Horace thoáng vẻ nuối tiếc - Chẳng còn mấy người chúng ta ở lại đây. Có rất nhiều gương mặt mới, Nathan ạ.

- Tôi cũng thấy như thế.

- À, Ralph bảo đã nói chuyện với cậu. Cậu làm cho tôi hết cả hồn khi sáng hôm đó thấy cửa cabin không khóa.

- Xin lỗi ông về điều đó – Nathan có vẻ ân hận – Tôi chỉ muốn đi xa khỏi khách sạn một lúc – anh liếc nhìn xung quanh - Chỗ này có vẻ cũng không đến nỗi nào.

- Hừm... - ông Horace gật đầu và đưa tay lên gãi gãi – Cha cậu rất thích chiếc Wayfarer này. Ông ấy đã ở đây rất lâu trước khi chết.

- Thế ư? - giọng Nathan lộ rõ sự ân hận – Tôi ước giá như biết được ông ấy bị ốm, ông Horace ạ. Tôi thực sự mong như vậy.

- Ồ... tôi nghĩ là cũng không ai lường được ông ấy đã bị ốm tới mức đó – ông ta đáp nhanh – Chúng tôi đã quen nhìn thấy ông ấy ở đây. Chẳng ai nghĩ có điều gì ghê gớm cho đến khi ông ấy tự dừng chuyển đến ngủ hẩn ở đây. Nathan nhìn ông chăm chăm:

- Cha tôi đã ngủ ở đây ư?

Ông Horace gật đầu – Có lẽ ông ấy không muốn làm mọi người lo lắng. Chắc là... ồ... - ông dừng lại một cách vụng về, và khi thấy lông mày Nathan dướn lên, ông lúng túng nói tiếp - Ồ, ông ấy bị khó chịu một vài đêm gần... gần ngày cuối cùng.

- Vâng

Nathan chấp nhận thông tin đó với chút ngỡ vực. Rõ ràng cha anh đã suy nghĩ quá nhiều và ý nghĩ nếu biết, anh đã có thể giúp gì cho ông khiến anh thấy nôn nao.

- Cậu, ờ... ờ cậu sẽ ở lại đây à? – ông Horace lại hỏi tiếp – Tôi không định nói là chỗ này. Ý tôi là ở lại đảo. Có phải cậu sẽ trực tiếp điều hành khách sạn mà cha cậu đã giao lại không?

Nathan gượng mỉm cười:

- Đại loại là như vậy

Anh mệt mỏi thừa nhận:

- Ồ... mà ông đừng lo lắng gì. Tôi không có ý định thay đổi nhân sự đâu. “Không, ít nhất cũng không phải ngay lúc này”, anh nghĩ thầm. Tất cả còn phụ thuộc vào việc khách sạn này có khả năng thu hồi vốn nhanh tới mức nào.

- Chắc chắn tôi sẽ công bố tin này – Horace cười toe toét và liếc nhìn đầy phẩn chấn – Được rồi, tôi sẽ để cậu lại đây. Lúc nào cần gì cậu cứ kêu nhé! Nathan gật đầu và sau một lát lúng túng, Horace lạch bạch trèo lên cầu thang. Rõ ràng ông ta có vẻ nhẹ nhõm khi thoát được khỏi đây và Nathan không trách ông. Thật chẳng dễ dàng chút nào khi nói ra chuyện cha và mẹ

kế của anh đã lạnh nhạt với nhau. Chẳng qua ông bạn Horace không may đã trở thành người đưa cái tin ấy.

Còn lại một mình, Nathan không còn ý định bước lên trên boong. Anh đã mất hứng thú với việc đưa chiếc Wayferer ra khơi và đành buông người xuống chiếc ghế dài có đệm, mắt nhìn trần trần ra cửa sổ.

Bên ngoài, bóng tối đã đổ xuống những tấm gỗ làm lối đi giữa những chiếc tàu đậu và hắt bóng xuống mặt nước. Vài ngôi sao đã bắt đầu xuất hiện nơi chân trời. Tất cả thật tuyệt đẹp, anh nghĩ một cách cay đắng. Đây là nơi mà nhiều người hằng mơ ước. Nhưng cũng như mọi thiên đường khác, nơi đây cũng có quỷ dữ và không may cha anh lại gắn bó đời mình với nó.

Trên một trong số các con tàu neo gần nhà câu lạc bộ đang có một buổi tiệc. Anh có thể thấy tiếng người cười nói, giai điệu du dương của một bài hát đang thịnh hành. Ít ra cũng có một số người đang vui vẻ, anh nghĩ một cách buồn bã. Mà sau hết thì họ đến đây cũng chỉ là vì niềm vui đó.

Trong cabin cũng đã tối và anh buộc phải ngồi dậy bật đèn điện lên. Căn phòng tức khắc tràn ngập một thứ ánh sáng vàng dịu dịu và Nathan quyết định xua tan những suy nghĩ buồn tẻ của mình. Anh ngồi xuống bên chiếc bàn mà cha anh đã giữ mọi giấy tờ ghi chép liên quan đến con tàu.

Không những giấy tờ riêng ở đây vì cái bàn thậm chí không được khóa.

Nhưng Nathan vẫn thận trọng, e dè khi động chạm vào những di vật của cha mình. Anh luôn cảm thấy như ông Aaron có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, bước loảng xoảng xuống các bậc thang và hỏi anh đang làm gì trên bàn làm việc của ông.

Nhưng tất nhiên không có ai đến cả. Chiếc thuyền vẫn lặng yên như trước, chỉ nghe có tiếng sóng thủy triều vỗ vào mạn thuyền và những tiếng cọt két thông thường của dây chèo.

Các ngăn bàn đầy những giấy tờ, chủ yếu là dự báo thời tiết, lịch thuê tàu mà đáng lẽ ra phải được hủy đi từ lâu. Ngoài ra còn có những tấm bản đồ hàng hải, hóa đơn kê chi tiết việc sửa chữa tàu cùng giấy gói khoai tây rán và chocolate chứng tỏ cha đã thường xuyên bỏ bữa.

Mỗi Nathan mím chặt lại khi anh lôi ra quyển nhật ký tàu và vuốt vuốt một cách nuối tiếc trên bìa sổ đã bạc màu vì mưa nắng. Mặc dù chiếc Wayfarer chưa bao giờ được đánh giá là một con tàu đủ tiêu chuẩn đi biển nhưng cha anh vẫn kiên quyết giữ một quyển sổ ghi chép lịch trình của nó. Mọi chuyến đi đều được cha anh ghi lại tỉ mỉ. Tất cả vẫn hiện diện ở đây, bằng nét chữ không lẫn đâu được của ông và anh cảm thấy cổ họng mình như nghẹn lại. “trời ơi cha” anh thì thầm “tại sao cha cứ ương bướng như vậy chứ?”

Một vài trang sổ dính chặt lại với nhau, có lẽ là do nước biển rò vào trong những chuyến biển động, anh nghĩ. Thuyền có thể bị lật úp ở những vùng

biển như thế này, nhất là vào những tháng cuối năm có bão mạnh thổi từ vùng Caribe. Nathan đã từng trải qua những chuyến đi rợn tóc gáy như thế, nhưng anh luôn tin tưởng vào tài xử trí của cha mình.

Anh cẩn thận khê tách các trang sổ và một mảnh giấy khác rơi xuống bàn, không phải một bản dự báo thời tiết, anh nghĩ một cách sốt ruột, tay mở tờ giấy ra, và không phải thật.

Đó là một bức thư, rõ ràng là gửi riêng cho anh.

Tay anh run lên. Đúng là nét chữ của cha và anh tự hỏi không biết ông đã viết nó vào lúc nào. Không ngày tháng, chữ ký nhưng đề ở trên là tên anh.

Lạy Chúa, anh nghĩ trong khi cổ trấn tĩnh lại. Suýt nữa anh đã bỏ lỡ nó.

Hướng về phía ánh đèn, anh bắt đầu đọc những nét viết nguệch ngoạc của cha với đôi chút nghi hoặc. Tại sao ông lại để nó lẫn giữa những giấy tờ đi biển đó, rất có thể anh sẽ không bao giờ tìm được nó. Nhưng ông đã chết, anh tự an ủi mình, những gì ông làm không còn làm ông đau lòng thêm được nữa.

“Nathan yêu quý! Khi con đọc những dòng này cha hy vọng con sẽ tha thứ cho cha. Ít nhất thì con cũng đã trở về hòn đảo và biết cha đã thất bại như thế nào.”

Nathan nuốt nước bọt. Anh chưa bao giờ ngờ tới điều này. Và anh cũng không biết chắc mình có muốn đọc tiếp không. Rõ ràng cha anh đã viết thư này sau khi lập di chúc sang tên cho anh, sau khi đã nhận ra ván bạc của mình sẽ không đem về lợi lộc gì.

Anh thở dài. Anh phải tiếp tục, dù chỉ là để thoả mãn tri tò mò. Nhưng lạy Chúa, không biết cha anh muốn anh tha thứ điều gì ? Anh đọc tiếp.

“... nhưng khách sạn này không quan trọng. bán đi lúc nào cũng được và có lẽ cả nó cùng hòn đảo này sẽ đủ để trang trải nợ nần. Adele sẽ có đủ tiền để sinh sống, cha tin chắc điều đó. Cha chỉ thấy ân hận cho India. Nó sẽ mất tất cả. Con bé đã rất cố gắng vì sự thành công của nơi này. Tội nghiệp nó. Nó sẽ không bao giờ tưởng tượng rằng, cha sẽ để nó phải chịu thiệt thòi.”

Nathan hít một hơi dài. Thật không thể nào tin được. Dường như cha anh đang đứng đó, nói chuyện với anh, chỉ còn thiếu điều kể cho anh là ông đang cảm thấy thế nào nữa thôi.

“... nhưng không bằng sự thiệt thòi mà con đã phải gánh chịu, Nathan ạ. lẽ ra cha đã phải nhận ra, lẽ ra cha đã phải nghi ngờ. con chưa bao giờ nói dối cha, nhưng cha lại không chịu tin con. Cha thật mù quáng, một lão già ngu ngốc mù quáng không nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra xung quanh, kể cả khi nó đập ngay vào mắt. Adele không bao giờ thay đổi. Giờ cha đã biết rằng, một người đàn ông không đủ với cô ta, cô ta đã có hàng tá trong những năm qua, những kẻ cô ta gặp ở đây và cả ở Mỹ. Adele không nghĩ rằng cha đã biết, mà có thể cô ta cũng chẳng buồn để ý. Tại sao cô ta lại

phải làm thế cơ chứ? Cô ta coi thường cha và cả những thứ mà cha tôn thờ...”

Nathan cảm thấy mồ hôi đang đọng thành giọt trên trán và bàn tay nắm chặt tờ giấy nóng rực lên và ướt nhoen nhoét.

“... dù sao thì giờ cũng đã quá muộn. Những tội lỗi của cha – và của Adele – sẽ đi theo cùng với cha. Cha đang sắp chết. Cha biết điều đó. Đó là lý do cha viết lá thư này. Có thể một ngày nào đó, con sẽ đọc nó và...”

Nhưng cha anh bỏ dở ở đó. Đọc nó, và rồi sao? Anh nghĩ cay đắng. Thông cảm ư? Tha thứ ư? Khóc ư? Lần đầu kể từ khi nghe tin cha mất, anh thấy những giọt nước mắt nóng nóng chực trào ra. Lạy Chúa, anh rên rỉ, đẩy lá thư sang một bên và vùi mặt vào giữa hai bàn tay. Tại sao lúc nào anh cũng tới quá muộn như thế?

Sự bùng nổ dịu dàng

Dịch giả: Phạm Thu Huyền

Chương 10

India đứng bên cửa sổ phòng mình, nhìn trân trân vào bóng tối. Cô không bật đèn nhưng điều đó chẳng ngăn được lũ thiêu thân thi nhau lao mình vào cửa kính. Cô biết là chúng bị hút theo ánh sáng mờ ảo của người bóng đèn trần ngoài hành lang và đã quen với những nghi thức ban đêm đó của chúng. Nhưng đó chỉ là những nghi thức phù phiếm, cô nghĩ một cách mệt mỏi.

India thở dài. Thật khó có thể xuất hiện một ý nghĩ vui vẻ. Cả buổi tối nay, cô chẳng thấy vui chút nào. Trái lại, trong lòng cô rất buồn chán và Steve đã đoán ngay là cô đang có cái gì đó bất ổn.

Đáng lẽ ra cô không nên nhận lời ăn tối cùng với Steve trong tâm trạng như thế. Cô đã rất buồn từ trước lúc ra khỏi nhà và việc phát hiện có người đang ở trên chiếc tàu Wayfarer đã khiến cô đột nhiên bủn rủn cả người.

Đương nhiên cô biết người đó là ai. Việc Nathan biến mất suốt từ chiều nay, khi anh đưa Greg Sanders đi xem xét một vòng và sau đó ông này ngồi uống một mình trong quán bar đã cho thấy tất cả.

Mẹ đã báo cho cô biết là có ông Greg Sanders trở về cùng Nathan và đoán ông hẳn là người sẽ cho anh vay tiền. Nếu không thì việc gì anh ta phải mất cả buổi chiều đưa ông này đi khắp mọi nơi và để ông ta ngồi trong phòng làm việc của mình xem xét các báo cáo tài chính như thế?

Và điều khiến India thấy bức mình là lẽ ra cô đã không hề biết Nathan không ở cùng với Greg tối nay nếu không để Steve nấu bữa tối cho mình.

Căn hộ của anh ở gần bến tàu và ánh đèn nhấp nháy từ phía chiếc Wayfarer khiến cô không thể nhắm được. Cô không cần Steve phải chỉ ra cho mình và khi anh ta làm điều ngu ngốc đó, cô chỉ muốn giết chết anh ta.

Chuyện đó đã làm hỏng cả buổi tối, cô thừa nhận, cảm thấy có lỗi vì đã trút sự bức bối không đâu của mình lên Steve. Anh không đáng phải chịu điều đó nhưng kể từ lúc Nathan phũ phàng bỏ cô lại trên vịnh Abalone, cô không tài nào chuyện trò được với bất cứ ai nữa.

Mà tại sao lại như vậy? Cô tự hỏi một cách chua chát. Có phải vì anh ta biết rõ đã làm khơi dậy những cảm xúc mà cô chưa từng được cảm nhận chăng?

Có phải anh ta đang đùa giỡn với tình cảm của cô, rồi để mặc cô thêm khát khao? Giống như cô đã từng bỏ mặc anh, cô cay đắng thú nhận. Mà sao cô lại có thể dễ dàng bị thua như thế được? Ôi!, Lạy Chúa!

Xoắn hai tay vào nhau, cô quay người lại, bước những bước giậm dứ trong

phòng. Anh ta muốn làm gì với mình? Cô tự vấn một cách đau đớn. Anh ta thực sự muốn gì? Cô không ngu ngốc đến nỗi tin là anh ta thực lòng để ý đến cô. Cô tin chắc anh ta đang dùng mình làm con mồi để tung về phía mẹ cô. Nhưng tại sao? Tại sao?

Cô không thể cứ ở đây mà tìm ra được lời giải. Không biết từ đâu xuất hiện ý nghĩ đó và ngay lập tức cô nhận thấy là nó đúng. Cô không thể ở lại vị trí này và cùng với Nathan điều hành khách sạn. Cho dù ý nghĩ rời bỏ nơi đây có làm cô đau đớn đến đâu thì vẫn hơn là ở lại để chịu thêm nhiều đau đớn về sau.

India dừng lại ở giữa phòng, đưa hai bàn tay áp lên đôi má nóng bừng của mình. Đúng thế, cô nghĩ, đó là giải pháp duy nhất. Cô không thể tiếp tục làm việc cho một người không hề tôn trọng cả hai mẹ con cô. Lẽ ra cô phải nhận ra điều đó ngay từ đầu. Lẽ ra ngay từ khi Nathan trở lại, cô đã phải sắp xếp để ra đi.

Cô hít một hơi thật sâu. Nhưng còn mẹ cô? Bà Adele chắc sẽ không vui về gì với quyết định này. Và cũng chính vì bà mà cô đã cố gắng hoà hợp với Nathan, cô tự nhủ, không hoàn toàn thực lòng lắm. Nhưng dù sao thì đó là chuyện xảy ra trước khi họ được biết tình hình tài chính khó khăn của khách sạn. Ai mà biết được bây giờ bà ấy sẽ nghĩ sao?

Tất nhiên, cô còn phải tính đến thái độ của Nathan. Luận điệu của anh ta là sẽ chỉ cứu vãn khách sạn này nếu cô vẫn chấp nhận điều hành nó. Nhưng anh chẳng thực lòng đợi cô làm điều đó đâu, nhất là khi đã tỏ ra thiếu tôn trọng cô đến thế. Không, cô nghĩ chắc chắn, chẳng còn gì phải băn khoăn nữa.

Quay người lại, cô hạ tay xuống, bước về phía cửa sổ. Có lẽ cô cũng nên thử nói chuyện với Nathan. Giờ này vẫn đang ở chỗ bến tàu. Nếu đến đó gặp anh ta, cô có thể giải thích quyết định của mình. Thậm chí cô cũng có thể thuyết phục được anh để mẹ cô ở lại. Việc đó có gì không tốt đâu?

Cô cắn môi. Không, cô nghĩ thẳng thừng. Không nên tìm gặp anh ta. Biết đâu anh ta lại chẳng đang uống rượu như lần trước và cố gắng nói chuyện nghiêm túc với một người bên chai rượu thật chẳng ích gì. Kệ, biết đâu thế lại hay? Cô cau mày, có thể sẽ dễ dàng nói chuyện với anh ta trong trạng thái đó hơn. Và cô đã quyết định rằng, chuyện xảy ra lúc trưa nay sẽ không bao giờ lặp lại nữa.

India thở dài, cô vẫn chưa dứt khoát được. Sự khôn ngoan mách bảo hãy chờ đến sáng mai gặp lại anh ta. Nhưng nhờ cô không biết chính xác anh ta ở đâu hoặc nhờ anh ta không ở một mình? Greg Sanders đang có mặt ở đây và ông ta có thể bước vào bất cứ lúc nào trong khi cô đang cố gắng nói chuyện với Nathan. Ít nhất là gặp anh ta ở bến tàu, cô còn chắc chắn có chút tự do. Trước khi về phòng mình, cô đã thấy ông bạn của anh đang nói chuyện với

Nick ở quầy lễ tân.

Cô liếc nhìn xuống trang phục của mình rồi với một động tác dứt khoát, đưa tay cởi nút áo. Chiếc váy màu xanh ngọc và áo bó hợp màu chỉ thích hợp để đi ăn tối cùng với Steve, chứ không hợp với một cuộc gặp gỡ mà cô hy vọng là để nói chuyện về công việc. Không, có lẽ chiếc váy cộc tay và đôi giày trông sẽ ít kêu gọi hơn. Cô tết tóc thành bím dài rồi hất ra sau lưng.

Trông India lúc này chỉ như một cô gái 16 tuổi, có lẽ sẽ hơi bất lợi nhưng cô mặc kệ. Việc trông cô trẻ hay già chẳng có gì quan trọng. Những điều cô sắp nói với anh ta mới là đáng kể. Ồ, mà cô hy vọng Nathan chịu nghe cô nói.

Cô hy vọng anh ta hiểu được những gì cô muốn truyền đạt tới anh ta.

Cô cảm thấy nhẹ nhõm khi không gặp ai suốt đoạn đường từ chỗ ở đến bến tàu cả. Mọi người vẫn đang ở quanh đây nhưng hoặc là đang mãi khiêu vũ trong khách sạn, hoặc đang đi dạo trên bãi biển hoặc tham gia hội hè trong câu lạc bộ. Có tiệc tùng gì đó trên một trong những chiếc thuyền và tiếng nhạc bập bùng át tiếng bước chân cô dọc theo các lối đi lát ván. Mọi việc có lẽ không đến nỗi nào, cô nghĩ khi đi đến gần những ngọn đèn của chiếc Wayfarer. Nathan vẫn còn ở đó. Cô chỉ mong anh đang ở một mình.

Không thể nào đặt chân lên thuyền mà không gây tiếng động. Trọng lượng của cô sẽ khiến dây chèo rung lên và làm thuyền chòng chành một chút. Cô dừng lại, có ý đợi Nathan chạy vọt từ phía dưới lên.

Nhưng điều đó không xảy ra. Đúng là nếu không có ánh điện sáng ở dưới, chắc cô đã nghĩ không có ai trên thuyền. Cũng có thể là anh ta đã đi nhưng quên không tắt điện, cô bồn chồn nghĩ, hoặc có thể ai đó không phải là anh ta.

Cô bước nhanh trên boong, trước khi kịp nghĩ lại. Rồi hít một hơi thật sâu, cô quyết định bước chân xuống chiếc cầu thang bóng vecni. Đã mấy tháng kể từ lần cuối cùng cô lên chiếc Wayfarer này, mấy tháng kể từ lần cô xuống đây để tìm ông Aaron. Và mặc dầu chưa bao giờ nghĩ tới điều đó, nhưng đôi lúc cô tự hỏi không biết đó có phải là lý do khiến mẹ thường xuyên đi du lịch hay không. Rõ ràng hai người đã rất ít trò chuyện với nhau trong những năm gần đây nhưng bà Adele luôn quả quyết là không có chuyện gì cả.

Chưa xuống hết hần các bậc thang, India đã thò đầu ngó vào trong cabin.

Ngay lập tức, tim cô đập loạn xạ. Nathan đang ở đó, nằm duỗi dài trên chiếc ghế nhưng mắt thì nhắm chặt.

Anh ta đang ngủ thật ư? Với chút ngờ vực, India bước xuống những bậc thang cuối cùng, mắt không rời anh. Nhưng anh không hề động đậy. Anh vẫn nằm ngửa trên ghế, vạt áo bị cuốn lên trên ngực, cạp quần không cài cúc và mở toang.

Cô nín thở khi nhìn thấy đám lông ở chỗ da thịt hở hang đó rồi vội vàng quay mặt đi. Lẽ ra cô không nên có mặt ở đây. Chắc chắn cô không nên nhìn

thấy anh ta trong tư thế như thế này, tay vắt ngang trên mắt, một chân duỗi ra trên sàn, chân kia để trên ghế, đầu gối co lại. Trông anh ta hơi hên đến mức phi lý.

Cô hít một hơi dài nữa và bước sâu vào trong phòng. Nếu như anh đang ngủ thì cô sẽ phải từ bỏ cái ý định nói chuyện với anh tối nay. Mà có lẽ thế thật, cô nghĩ khi cặp mắt lướt qua người anh lần nữa. Ngoài một vỏ hộp bia bị bóp méo nằm lán lóc trên thảm, không có dấu hiệu nào chứng tỏ anh đã uống rượu say. Và cô bắt đầu tự hỏi không biết buổi tối hôm trước có phải là một thói quen hay chỉ là ngoại lệ. Hơn nữa trông Nathan không có dáng dấp của một kẻ nghiện ngập. Thân hình anh rắn chắc như của một vận động viên thể thao. Và điều đó cùng những lời của bà Adele đã thuyết phục cô tin rằng, trong 8 năm qua anh hẳn phải làm công việc lao động chân tay rất vất vả. Vậy cô đang làm gì ở đây? Cô tự hỏi khi đang phân vân đứng bên cạnh chiếc ghế dài. Anh ta đang ngủ thật, không phải giả vờ. Vậy tại sao cô không ra khỏi đây ngay trước khi anh ta kịp tỉnh dậy và buộc tội cô đang theo dõi mình.

Bởi vì cô không muốn đi, cô miễn cưỡng thừa nhận. Không phải là bây giờ. Có cái gì đó gần như là tội lỗi khi cứ đứng nhìn anh ta ngủ. Đây là lần đầu tiên kể từ khi anh trở lại, cô mới được dịp nhìn anh mà sợ bị để ý và đó là một cơ hội không nên để bỏ phí.

Và cô cau mày khi chợt nhận ra cái mà lúc trước không để ý. Trên má anh có những vết gì đó lấm lem, dường như anh đã lấy tay bản chùi lên mặt mình. Lau nước mắt! cô hoảng hốt nhận ra và không thể nào tin được. Lạy chúa! Nathan đã khóc!

Cô liếc nhìn quanh và thấy quyển sổ bìa bọc da của ông Aaron nằm trên bàn. Nathan chắc đã đọc nó, cô cần môi nghĩ. Việc nhìn lại nét chữ của cha mình chắc đã làm anh ấy xúc động hơn cô tưởng.

Nhận ra điều đó, đáng lẽ ra cô phải quay đầu chạy ra khỏi đây ngay. Nếu có cái gì làm tăng thêm sự tức giận của anh trước sự lén lút của cô thì đó chính là việc biết rằng cô đã nhìn thấy anh trong tình trạng bất lực và hơi hên này. Anh sẽ không tha thứ và cô thì thật dại dột khi cứ kéo dài hành động sẽ khiến anh nổi giận này.

Nhưng India vẫn đứng lại. Cô đang phân vân, vừa muốn thoát ra khỏi đây thật nhanh đồng thời lại muốn ở lại. Đó là Nathan, trái tim cô nài nỉ, là người bạn, người anh, người đàn ông mà cô đã quan tâm bấy lâu nay. Làm sao cô có thể bỏ mặc anh? Cô yêu anh.

Sự hoảng sợ bám chặt lấy cô. Điều đó không đúng, cô nghĩ yếu ớt. Cô không yêu Nathan. Không, cô sẽ không, không thể yêu anh ta, sau những gì đã làm với mẹ cô, sau khi đã góp một phần lớn trong sự lạnh nhạt hủy hoại cuộc hôn nhân của cha mẹ họ. Cô nghĩ thế chẳng qua là tìm một cái cớ để ở lại, có

thế thôi. Cô là một con ngốc, một kẻ hèn nhát, và mẹ cô đã đúng khi tỏ ý khinh bỉ cô.

Và rồi Nathan mở mắt. Trước khi cô kịp lùi lại thì tay anh đã đưa ra nắm lấy cổ tay cô. Nhưng cô thấy đó chỉ là một phản ứng tự nhiên. Trong vài giây đầu, anh chỉ kịp nhận ra cô đang đứng đó chứ chưa nhớ ra được mình đang ở đâu, trước đó đang làm gì.

- India phải không? – anh hỏi – Anh có bỏ lỡ cái gì không?

India nuốt nước miếng

- Không, em... em chỉ đang định đi

Cô liếc nhìn ra phía sau:

- Trời đã tối.

- Đúng rồi - mắt anh chớp chớp và anh liếm môi. Khi làm vậy, ánh mắt anh đã thay đổi. Có lẽ do anh thấy vị mặn trên môi, cô nghĩ thầm. Dù sao thì cô cũng thấy vẻ mặt anh đã tỉnh táo dần – Thế em đang làm gì ở đây? Có phải mẹ em bảo em đến không?

- Mẹ em ư? – sự ngạc nhiên của India không hề là giả tạo – Không, em... sao anh lại nghĩ như thế?

- Ừ nhỉ. Sao lại nghĩ thế? - Giọng anh khô khan và anh dướn người ngồi dậy, tay vẫn không rời cổ tay cô. Rồi vừa đưa một bàn tay lên xoa xoa khắp mặt, anh vừa nói tiếp – Trông em giống như một con mèo. Hay đúng hơn là một tên trộm mèo.

Câu nhận xét của anh không đáng được trả lời, nhưng cô vẫn đáp lại:

- À, không phải thế. Em chỉ... đi ra ngoài dạo và rồi... rồi nhìn thấy đèn sáng.

- Em lo lắng cho anh phải không?

- Em không biết là anh ở đây

Cô nói dối và vẻ mặt anh có vẻ giễu cợt.

- Không biết ư? – ngón tay cái của anh đang xoa xoa những mạch máu li ti nổi lên cổ tay cô – Ôi, em bé, em không biết nói dối rồi.

Những cái vuốt ve của anh khiến cô như cảm thấy một ngọn lửa chạy dọc suốt cánh tay và cô cố hít một hơi dài:

- Em không phải là đứa bé và mong anh đừng gọi em như thế. Hãy để cho em đi. Lẽ ra em không nên đến đây. Em không định quấy rầy anh.

Nathan cau mày:

- Bây giờ thì điều đó có ý nghĩa gì?

- Không gì cả - cô lo sợ rằng mình đã nói quá nhiều – Xem này, anh vẫn ổn, em phải đi thôi. Chúng ta có thể nói chuyện vào sáng mai.

Nathan nhìn xuống tay anh đang nắm tay cô. Những ngón tay màu nâu cháy nắng của anh nổi bật trên làn da trắng trẻo của cô. Chúng đang ôm trọn lấy cổ tay cô một cách thoải mái nhưng lại giống như chiếc cùm khóa chặt tay

cô lại.

- Về cái gì?

Anh hỏi sau một lát im lặng. India còn quá lúng túng với những ý nghĩ của mình nên lúc đầu không hiểu anh vừa nói gì.

Nathan đáp lại ánh mắt bối rối của cô:

- Em nói là chúng ta có thể nói chuyện vào sáng mai và anh hỏi em định nói chuyện gì.

- Ồ - India nuốt vào – Em... không có gì đặc biệt đâu.

Nathan nhìn cô tỏ ý không chịu:

- Em thử nhớ lại đi.

- Em không thể - India so đôi vai mảnh mai – Thế đấy, chẳng có gì để nói cả.

Thực tế thì không phải như thế. Nhưng bây giờ thì không gì có thể bắt cô phải nói ra sự thực tại sao cô đến đây. Cô thậm chí còn không dám chắc về mình nữa. Việc phát hiện ra sự hờ hênh của Nathan dường như đã làm đất dưới chân cô trôi đi đâu mất.

Anh nhìn cô chằm chằm và trong giây lát cô tin chắc anh hẳn đã biết cô đang nghĩ gì trong đầu. Nhưng rồi bàn tay anh bám lấy cổ tay cô, anh kéo cô ngồi xuống ghé bên cạnh.

- Hãy kể cho anh nghe – anh nói dịu dàng, hơi thở ấm áp phả vào má cô – Em có còn nhớ gì về cha mình?

Cô chưa bao giờ ngờ tới điều này. Cô nín thở

- Cha em ư?

- Phải, cha em – anh nhắc lại giọng đều đều – Không phải ông Aaron, cha đẻ của em ấy.

India do dự một lát:

- Ồ,... cũng chẳng có gì nhiều. Anh biết đấy, ông ấy ở trong quân đội và thường xuyên đi xa. Và em chỉ mới 4 tuổi lúc cha em mất.

- À – anh gật đầu, đặt tay cô lên đùi mình và vuốt vuốt những ngón tay cô trên nền vải – Tất nhiên rồi.

India thở dốc. Đùi anh thật mạnh mẽ, rắn chắc và dưới làn vải cotton mềm mại, các bắp thịt đang căng lên dưới những ngón tay run rẩy của cô. Nó làm cô ý thức được rõ rệt tổ chất đàn ông trong anh và nhận ra rằng bàn tay cô chỉ cách chỗ nối giữa hai đùi anh có vài inches.

- Anh chỉ thắc mắc muốn biết em nhớ về ông ấy tới mức nào – anh nhẹ nhàng nói thêm. Bàn tay anh đặt lên tay cô, ngón tay của anh lướt giữa các ngón tay cô, rạo rục – Không biết chúng ta đã hiểu gì về những người khác?

India cảm thấy miệng mình khô rát

- Anh đang... đang nói về... cha anh phải không?

Cô đánh bạo hỏi, cố tập trung vào lời anh nói chứ không phải vào việc anh

đang làm và Nathan gật đầu.

- Ừm – anh liếc nhìn cô và tìm cô đập rộn lên – Anh nghĩ anh đã hiểu ông ấy... nhưng không phải.

- Ồ - India liếc nhìn xuống tránh cái nhìn làm cô bối rối của anh – Có lẽ là anh hiểu ông ấy. Ông ấy... thường hay nhắc đến anh luôn.

- Thế ư? – Nathan nhìn đầu cô đang cúi xuống – Ông ấy đã nói gì? chắc đã rửa anh là kẻ vô ơn bạc nghĩa chứ gì?

- Không đâu! – India ngược lên nhìn anh bất thành hình – Ông ấy... ông ấy tự hào về anh. Đúng vậy. Em nghĩ là ông ấy rất muốn liên lạc với anh nhưng... nhưng...

- Ông ấy đã không làm.

- Không thể làm được! Ông ấy không biết anh ở đâu. Không một ai trong số chúng ta biết, cho đến khi... cho đến khi...

- Đến khi đã quá muộn!

- Vâng, đúng vậy – cô khịt mũi – Em rất tiếc, anh Nathan.

Cặp mắt anh tối lại:

- Em tiếc cho anh phải không?

- Không, không phải anh.

Mặc dù đúng là như thế, cô run rẩy nghĩ. Nhưng Nathan không mong chờ sự thương cảm của cô đâu:

- Vì những gì đã xảy ra. Cha anh đã ra đi như thế. Thật là một bi kịch!

- Và là một bi kịch không thể tránh khỏi.

Nathan nói một cách cay đắng và cô cựa quậy theo bản năng để thoát khỏi anh.

- Nếu anh bắt đầu làm lại...

- Bắt đầu cái gì? – Nathan không khó khăn gì khi giữ tay cô lại – India, hãy thôi cái kiểu nhìn anh như kẻ thù đó đi. Anh không phải là kẻ thù. Anh không trách cứ ai, kể cả mẹ em. Mặc dù thế có chừa, biết bà ấy có nhiều thứ phải trả lời hơn hết!

- Anh Nathan!

- India – anh bắt chước giọng cô – Em thật đúng là một sinh vật bé bỏng trung thành. Ồ... mà cũng không phải là bé lắm. Đáng tiếc là em không biện hộ cho anh một cách vô điều kiện như đã làm thế cho mẹ em...

- Nathan...

- Gì cơ? – anh nhìn vào mắt cô – Em đã từng tin tưởng anh, em còn nhớ không? Lúc đó chúng ta lặn dưới nước và chiếc bình khí của em bị hỏng, lúc đó em đã đặt lòng tin vào anh. Và quý tha ma bắt, còn nhiều hơn là vào mẹ em.

- Ôi, anh Nathan...

- Ừm... anh thích cái cách em gọi tên anh như thế – anh nhắc tay cô lên, đưa

lại gần môi mình và lưỡi anh lướt lướt trên mu bàn tay mềm mại của cô – Và em cũng thật ngon lành.

- Em phải đi đây...

- Nhưng em còn chưa nói cho anh biết tại sao em lại đến đây – anh nhắc nhở cô. Lật ngửa một bàn tay cô lại, anh đặt lên đó một nụ hôn ướt át – Hay đây là lý do?

- Cái gì?

Sự tức giận của cô không hề được chuẩn bị trước và Nathan cười khẩy:

- Em có chắc không? buổi trưa này người em thật là nóng.

India mím môi:

- Làm sao anh có thể đùa với một chuyện quá... quá là...

- Là bực mình ư?

- Không thể tha thứ được – cô tức giận nói và môi anh rời ra.

- Đây, anh không đùa đâu – anh trấn an cô - Hỏi Greg mà xem. Ông ấy sẽ nói cho em biết. Phải mất đến hai lon bia và 15 phút tắm nước lạnh mới làm cho anh trở lại bình thường được đây

India quay đầu đi:

- Em không muốn nghe anh nói như thế nữa đâu.

- Không ư? – Nathan xoay mặt cô về phía anh – Anh lại nghĩ đó chính là điều em muốn nghe đây.

- Ô, anh nghĩ gì thì tùy thôi – cô đáp lại, tập trung nhìn vào áo sơmi mở cúc của anh để tránh phải chạm mắt anh – Và thực sự em phải cảm ơn anh vì đã để em đi lúc đó.

Nathan thở phà ra:

- Em thật là một kẻ giả dối!

Anh kêu lên và sự tức giận làm cổ anh gằn gặt. India không chịu được điều đó, cô đành ngẩng đầu lên. Nhưng đó là một sai lầm. Cô nhận thấy ngay lập tức. Cô không thể nào thắng nổi cái nhìn chăm chăm của anh, nhất là khi kinh nghiệm của anh trong những tình huống như thế này giỏi hơn cô nhiều. Lạy Chúa, cô nghĩ, chắc cũng chẳng phải là khó khăn lắm. Còn kinh nghiệm của cô, thực tế là chưa hề có.

- Em phải đi

Cô khẳng khẳng bước bình nhưng cặp mắt Nathan đã dụ đi và cô biết anh đã hoàn toàn ý thức được cô thực sự muốn gì.

- Anh không nghĩ như vậy – anh lẩm bẩm, ngón tay đưa lên chà vào môi cô

– Anh nghĩ là em muốn anh hôn em và em sợ anh sẽ không làm thế.

- Cái gì? Anh thật là...

- Ngạo mạn - giọng anh chế giễu, phớt lờ sự tức giận của cô và với một sự gấp gáp trái ngược lại với vẻ hài hước lúc trước, anh đặt môi mình lên môi cô.

Hơi thở của India như bị ngắt quãng trong cổ họng. Cô biết cần phải chống lại, cần phải đẩy anh ra nhưng cô không làm thế. Cô không thể làm được. Sự chà xát đến nhức nhối của đôi môi anh vừa như ít hơn lại vừa nhiều hơn cô đón đợi và chỉ khi anh đã rút lui, cô mới thốt ra một vài tiếng kêu phản đối yếu ớt.

Nathan rên lên và đưa tay nâng mặt cô. Với một sự cẩn thận vô bờ bến anh lại tìm đến môi cô lần nữa, tiến vào rồi lùi ra khiến cho cô cảm thấy sự cọ xát rạo rực của lưỡi anh trong miệng cô. Miệng cô mở say sưa và cô phải nuốt lại sự thất vọng khi anh rút lại một lần nữa.

Cặp mắt anh sục sạo tìm kiếm trên khuôn mặt cô, lướt nhanh từ đôi mắt mờ màng tới cái miệng cong cong đầy kêu gọi của cô - nữa nhé? – anh hỏi bằng giọng khàn khàn cô chưa từng nghe thấy và India biết rằng đây là cơ hội cuối cùng của mình.

- Em... anh Nathan...

- Em có sợ anh không? – anh hỏi và cô lắc đầu

- Không...

- Thế thì thế nào?

- Em không biết.

Đúng là như thế. Cô không còn biết nên làm gì, không biết mình muốn gì ở người đàn ông này. Cô có thể cảm thấy sự thèm khát của anh, biết anh đang phải tự kiềm chế mình. Sự khôn ngoan mách bảo cô một điều, nhưng cô không chịu nghe. Mỗi nguy hiểm mà cô đang lao vào có sức quyến rũ khủng khiếp.

- India... - hơi thở của anh phả vào thái dương và trong cái nóng hầm hập của căn buồng, cô cảm thấy nó làm mình mát rượi - Đừng... đừng có giả vờ là em không muốn anh chạm vào người em. Lạy chúa, anh đã biết được khi nào người đàn bà muốn hoặc không.

Anh ta biết! trong giây lát, đầu óc India cố chống lại cơn khát ngấm ngấm mà anh đã khơi dậy trong cô. Có phải đó là cách anh ta đã từng quyến rũ mẹ cô không? Cô tự hỏi. Và cũng như cô, bà Adele đã bị đẩy đến giới hạn cuối cùng của sự chịu đựng?

Nhưng cô bắt cần!

Với một tiếng thở dài run run, cô quyết định rằng việc mẹ cô có hay không bị lôi kéo chẳng còn quan trọng lúc này nữa. Ngay cả những thứ xung quanh, cabin sáng ánh đèn với những tấm ốp tường bằng gỗ cứng, tiếng sóng đập đều đều vào mạn thuyền, tiếng nhạc và tiếng người cười nói vọng từ chiếc tàu xa xa, tất cả đều trở nên nhạt nhòa. Tất cả những gì cô cần bây giờ là Nathan, là bàn tay cứng rắn chiếm hữu lấy vai cô. Và khi anh cúi đầu dụi mũi vào má cô, tất cả đều...

Miệng thốt lên một tiếng kêu nghèn nghẹn, cô ôm lấy anh, bám chặt lấy gáy

anh như không muốn rời ra nữa. hai bàn tay cô lùa vào mái tóc anh, miệng cô áp vào miệng anh và lần này anh không có cơ hội để rút ra nữa. Và anh đã hôn cô như cô mong đợi kể từ lúc anh bỏ lại cô trên bãi biển trưa nay. Lúc dữ dội, khi dịu dàng, khi thì đòi hỏi, lúc lại như thuyết phục, anh làm nhàu môi cô và thỏa mãn cơn khát của cô. Anh thèm muốn cô, không còn nghi ngờ gì nữa. Và cho dù trước đó cô đã nói gì, giờ cô không còn muốn chối bỏ sự ham muốn của mình nữa.

Nụ hôn gấp gáp của anh ép cô vào thành ghế. Cô có thể cảm thấy hơi ẩm của da thịt anh, ngửi thấy mùi hương từ cơ thể anh và những chiếc cúc áo anh ấn vào da cô qua lớp vải váy cô đang mặc. Lẽ ra cô nên mang áo lót ngực, cô nghĩ một cách ngốc nghếch để rồi lại cảm thấy sung sướng đến phi lý là đã không làm thế khi bàn tay anh lướt xuống âu yếm một bên bầu ngực căng tròn.

Cặp đùi rắn chắc của anh áp vào chân cô và bàn tay sục sạo của anh làm lớp vải áo chà xát lên hai núm vú căng cứng. Ngón tay anh miết lên đó cho đến khi cô chỉ muốn bứt tung chiếc váy ra, rồi khi anh cúi đầu, đưa lưỡi lướt trên lớp vải, cô rên một cách vô vọng.

- Em yêu – anh nói và ngẩng đầu lên – Em sẽ cho anh ngấm chứ?

India nín thở:

- Vâng... nếu như anh muốn.

- Anh muốn

Anh vội vàng trấn an cô và đặt một nụ hôn dài lên khuôn miệng run rẩy của cô.

Nhưng cô không thể nào làm được việc đó. Ngay cả khi anh gỡ hai bàn tay đang bấu vào cô anh và đặt chúng trước bụng cô, cô chỉ ngồi yên, nhìn anh trân trân. Cô quá bối rối, quá e dè để có thể kéo chiếc váy của mình lên.

Không phải vì cô chưa bao giờ cởi xuống áo trước mặt anh. Lạy chúa, cho đến cái lúc mẹ cô thông báo cái tin tàn nhẫn đó, cô chưa bao giờ có ý nghĩ cởi bỏ quần áo mình ngay trước mặt Nathan. Tuy nhiên thường cô luôn mặc quần áo bơi bên trong, cô nghĩ căng thẳng. Mà nếu không thì cũng là áo bó và quần lót như trước đây vẫn thường dùng.

Nhưng lần này thì khác, hoàn toàn khác. Và hoàn toàn không có sự chuẩn bị trước. Mặc dầu chiếc áo anh mặc đã mở toang, trượt xuống khỏi vai, từ lúc anh mở mắt ra, cô cố không nhìn vào đôi mắt đó. Hơn nữa chắc anh đã quen với những chuyện thế này, còn cô thì không.

- India...

Bàn tay anh đặt trên đầu gối trần của cô khi cô thấy như có một luồng hơi nóng chạy dọc lên đùi và cô nhìn trân trân vào các ngón tay anh như không biết chúng có thể gây ra một phản ứng như thế. Lạy chúa, cô cảm thấy một ý muốn gần như không cưỡng lại được là tách hai chân ra và ấn bàn tay anh

vào giữa, và lưỡi cô lướt đi lướt lại một cách bất lực trong miệng anh.

- Để anh

Anh nói nhẹ nhàng và với một sự cẩn thận tuyệt vời, anh gỡ lớp vải bám chặt vào người cô và vén nó lên phía trên hông.

Bàn tay anh chậm lại sau khi đã làm lộ ra chiếc quần lót ren cô đang mặc và India trong phút chốc cảm thấy thoáng bực bội. Nhưng anh đã móc ngón tay vào đó rồi kéo nó xuống. Và với một động tác nhẹ nhàng, anh kéo nốt chiếc váy ra khỏi đầu cô.

Tuyệt vọng vì mong muốn che đậy cơ thể mình lại, cô ước giá như đừng tết tóc thì ít ra mái tóc cũng giấu được phần nào cho cô. Còn tệ hơn cả lúc trưa, trên bãi biển, ít ra khi đó cô còn có cơ cho sự trần trụi của mình. Giờ cô cảm thấy bất lực, bị phơi ra và cô nhắm mắt lại, cầu mong sự cứu vớt.

Nó đã để dưới hình thức những nụ hôn của Nathan trên môi cô và hai bàn tay anh rạo rực trên thân thể cô. Và khi anh kéo cô lại gần mình, cảm thấy bộ ngực của anh chạm vào ngực mình, cô biết anh đã cởi hắc áo. Anh vẫn còn mặc quần. Cô có thể cảm thấy lớp vải mềm mại khi anh đẩy cô nằm xuống đệm và một chân anh cựa đến nhúc nhối trên chân cô. Nhưng cô cũng còn thể cảm thấy sự kích thích của anh, căng cứng trên bụng cô và cô không cưỡng lại ý muốn khám phá nó.

- Anh, chúa ơi!

Anh rên lên khi bàn tay cô lần tới cặp quần không cài cúc của anh rồi luồn vào trong. Anh lại rên tiếp khi những ngón tay lăn qua lăn lại trên cái vật căng cứng giòn giắt ấy. Nhưng cô không đủ bạo dạn để kéo quần lót của anh xuống. Cho dù muốn khám phá nó đến thế nào đi nữa, cô cũng không đủ can đảm. Thêm vào đó các ngón tay Nathan đang dò dẫm giữa chân cô và cô tin chắc là đáng ra mình phải ngăn anh lại.

Cô nắm chặt hai bàn tay và muốn bảo với anh rằng mình chưa bao giờ làm chuyện này nhưng rồi lại không nói. Cô không còn chỗ cho sự lưỡng lự khi cái lưỡi của Nathan ở trong miệng cô, nóng, ướt và đòi hỏi những điều mà cô chưa kịp hiểu. Ngoài ra những gì vừa phát hiện ra ở mình đang thu hút sự chú ý của cô. Cô gái trẻ lạnh lùng dễ dàng nói không với Steve hoàn toàn không giống sinh vật mà Nathan đang tạo ra. Trong vòng tay anh, cô nóng rực, thèm khát và bất lực, phó mặc tất cả cho anh.

Và thay vì ngăn anh lại, cô quấn tay và chân quanh người anh, phó mặc cho người động tác âu yếm gấp gáp của anh. Nếu cô có hoang mang điều gì thì đó là nỗi e sợ làm anh thất vọng, và nếu có khao khát điều gì thì đó là nỗi khao khát được dâng hiến trọn vẹn cho anh.

Cô gần như không ý thức được việc Nathan cởi bỏ nốt quần lót của mình và giờ đây anh cũng đã trần trụi trong vòng tay cô. Nhưng cô ý thức được hơi ấm của anh, sự cứng rắn và mạnh mẽ trên bụng cô.

Nó khác so với những gì cô đã tưởng tượng. Cứng và mạnh mẽ nhưng sờ vào vẫn thấy mềm. Và cô thiết tha muốn chạm vào chỗ đó của anh như anh đang làm thế với cô.

Giữa hai chân cô ướt đầm vì ham muốn anh. Khi các ngón tay anh vuốt vuốt những sợi lông xoắn xoắn ẩm ướt, cô cong người áp sát vào người anh. Tại sao anh ấy không làm đi? Cô sốt ruột tự hỏi, nửa mong muốn, nửa lo sợ những gì sắp xảy ra. Nhưng rồi khi ngón tay cái anh chạm vào cái điểm nhạy cảm nào đó trên người cô, khiến cô run rẩy và như cháy bùng lên thì lý trí của cô vượt trôi đi đâu mất.

- Em thích chứ?

Anh thì thầm khi lý trí India đã quay trở lại, cô gật đầu một cách ngoan ngoãn. Lạy chúa, cô chưa bao giờ chờ đợi một điều như thế này xảy ra và thắc mắc không biết anh có làm lại nữa không. Nhưng lúc này anh đang cựa quậy, khẽ tách hai chân cô ra để cho đầu gối anh có chỗ trong đó. Và rồi khi cô mở mắt ra nhìn anh với vẻ bối rối thì anh đưa vật đàn ông của mình thế chỗ những ngón tay vừa rút ra.

“Thật tuyệt” – đó là ý nghĩ đầu tiên của cô – và khi anh cúi xuống áp môi vào môi cô, thì cô thả mình tận hưởng sự kỳ diệu trong nụ hôn của anh. Nhưng một cơn đau xé tiếp sau đó làm cô rên rỉ và giãy dụa dưới thân anh. Anh dứt môi ra và nhìn cô với cặp mắt sừng sốt.

- Lạy chúa, India – anh thì thầm – Sao em không nói trước với anh?

Sự bùng nổ dịu dàng

Dịch giả: Phạm Thu Huyền

Chương 11

Greg đánh thức anh dậy bằng tiếng bước chân ông đập chan chát trên cầu thang, rõ ràng là chẳng nỗ lực gì cả:

- Dậy thôi, anh bạn

Ông kêu lên và Nathan thấy nhẹ người khi phát hiện ra đêm qua anh đã tỉnh dậy và mặc quần vào từ lúc nào:

- Cậu có biết mấy giờ rồi không?

Nathan chẳng buồn quan tâm. Anh co chân và cuộn tròn người lại, trên thực tế anh chẳng buồn quan tâm tới bất cứ cái gì sáng nay nữa. Đầu đau nhức, miệng khô ran và anh thấy bụng mình như quặn lại. Anh chỉ ước giá như đêm qua mình cho chiếc Wayfarer này ra khơi sau khi India đã đi khỏi. Như thế thì ít ra anh còn có chút thời gian để suy ngẫm lại những việc mình vừa làm.

Lạy chúa, mình đã làm hỏng hết, anh nghĩ một cách cay đắng. Hỏng thực sự. Đúng vào lúc mọi việc đang diễn ra tốt đẹp thì anh lại làm một việc thật ngu ngốc. Nhưng quý thật, anh cũng chỉ là một con người và India thì thật... thật là...

Anh rên rỉ, đưa tay lên vò mái tóc rối bù. Chẳng phải anh không ý thức sự mong manh trong mối quan hệ của họ. Thế mà anh vẫn mắc phải sai lầm, phá hủy chút niềm tin hiếm hoi mà cô đã dành cho anh. Nhưng anh đã mong muốn biết nhường nào giữa họ không còn những dối trá và anh đã rất muốn... muốn cái gì nhỉ?

Anh thở dài, nhớ ra. Lạy Chúa, ai mà biết được cô ấy vẫn còn là một trinh nữ? trông cô ấy lúc nào cũng lạnh lùng, tự tin và tự chủ đến thế. Thật đáng tiếc là anh không có lấy một chút đức tính đáng quý của cô ấy.

Nhưng không được. Ngay lúc ôm cơ thể trần trụi của cô trong vòng tay, anh biết mình sẽ phải có được cô. Thế nhưng khi phát hiện ra cô chưa từng quan hệ với một người đàn ông nào thì lẽ ra anh phải bộc lộ chút cảm xúc nào đó chứ. Quý thật, anh phải thấy vui sướng vì cô chưa có gì sâu sắc với cái gã Whitney đó. Anh đã nhiều lần bực bội khi thấy họ đi cùng với nhau nhưng giờ gặt được anh ta ra rồi, anh lại cảm thấy một sự thỏa mãn đầy chua chát. Tuy nhiên quả là bị shock khi phát hiện ra cô vẫn còn trong trắng và phản ứng của anh thật là chối. Nhưng quý tha ma bắt, anh không hề có ý định quyến rũ các cô gái trinh, nhất là India, người mà anh muốn gây ấn tượng đến thế. Gây ấn tượng!

Mà anh chắc là đã không làm được điều đó với cô. Lạy Chúa, khi anh cảm thấy tấm thân nóng hổi đó ở gần mình thì anh đã đi được $\frac{3}{4}$ quãng đường. Chỉ cần cô run rẩy đáp lại là anh để mất hết cả và đã nằm đó, trên người cô, thở gấp gấp như một cậu con trai mới lớn.

Lẽ ra lúc đó anh đã phải để cô đi. Lẽ ra anh đã phải van xin cô tha thứ và cầu mong sao cho anh đừng dùng việc đó để chống lại anh. Sau hết thì chính cô đã khẳng định do là lỗi của mình. Anh gần như đã tin chắc là, cô nghĩ tất cả chỉ có thể.

Nhưng anh phải chứng tỏ cho cô thấy rằng không phải như thế. Anh cần phải cho cô thấy mình mạnh mẽ như thế nào bằng việc làm tình với cô lần nữa, với tất cả những kỹ xảo và kinh nghiệm mà đã học được từ hàng tá những chiếc giường khác nhau. Và điều mĩa mai là ở chỗ, kết cục cô đã dạy cho anh tất cả những thứ đó gần với tình yêu hơn là đơn gian chỉ để thỏa mãn các giác quan. Đối với India, đó là một sự vận động của đầu óc, một thứ phi vật chất để thỏa mãn cơn khát của anh đồng thời lại khiến cho anh thấy khát khao thêm nữa.

Cô ấy thật là một người bạn chần gối nhiệt thành. Lạy Chúa, anh không thể nào tận hưởng hết sự ngọt ngào của cô và tin chắc là cô cũng cảm thấy như vậy. Anh chưa bao giờ thấy một người đàn bà nào ngọt ngào và hứng khởi đến thế. Anh chưa bao giờ được tận hưởng cái cảm giác thoải mái như vậy khi ở trong vòng tay cô.

Đáng lẽ ra anh không nên ngạc nhiên vì điều đó. Tận sâu thẳm trong lòng, anh luôn biết rằng mình và India sẽ rất hợp với nhau. Có lẽ bà Adele đã đúng. Dường như anh đã luôn thêm muốn cô. Chắc chắn là anh chưa bao giờ muốn ràng buộc mình với một người phụ nữ nào khác. Và mặc dù không biết bao giờ mới có thể gặp lại cô nhưng anh chưa bao giờ quên cô cả.

Và đó là lý do khiến anh đã làm hỏng tất cả, anh thú nhận. Đúng vào lúc cô nằm mềm mại và bám chặt vào người anh, lúc anh đã tin chắc là cô đã bắt đầu tin tưởng trở lại thì anh lại phản bội niềm tin đó. Và tại sao cơ chứ ? Chỉ bởi anh đã sợ. Anh đã sợ không dám tin cô với những gì đang có trong tim mình.

Quý tha ma bắt ! Anh rửa thẳm, mặc kệ Greg đang quan sát mình. Ông ấy đã quá già để tin vào những chuyện thần tiên. Khi cô nói yêu anh, anh đã không tin cô. Và chắc chắn là anh chưa chịu thừa nhận là anh cũng yêu cô. Anh đã nói một câu hết sức ngớ ngẩn rằng sẽ có lúc nói lại chuyện này, qua vẻ mặt ỉu xiu của cô anh thấy đó không phải điều cô chờ đợi. Lạy Chúa, có lẽ cô ấy nghĩ rằng anh cũng đã nói với mẹ cô y như thế. Ôi, quý tha ma bắt những gì mà bà ta đã gây ra cho anh. Bà ta đã làm hỏng nốt cả phần đời còn lại của anh.

Tất nhiên, sau khi cô đã mặc lại xống áo và rời đi, anh đã đưa ra hàng tá

những lý do để biện hộ cho hành động của mình. Nhưng chẳng có lý do nào thuyết phục được cả. Không ích gì khi tự trấn an mình rằng vẫn còn quá sớm, rằng anh cũng chưa chắc chắn là có thực sự muốn như thế không. Quỷ tha ma bắt, anh đã muốn có India từ lâu, rất lâu rồi, và không thể vì nghi ngờ điều đó mà anh để cô phải đi.

Nathan đã uống thêm hai lon bia nữa cho đến khi mệt quá thiếp đi, nhưng anh chỉ ngủ chập chờn. Anh không thể trốn mình vào trong những giấc mơ và đã ý thức ngay khi tỉnh dậy rằng, điều anh thực sự thấy sợ chính là những cảm xúc của mình. Anh đã bị tổn thương một lần, anh sợ sẽ lại bị tổn thương lần nữa.

Greg gạt rèm cửa mà đêm hôm qua anh đã kéo vào, huýt sáo một cách sốt ruột với đồng vỏ hộp bia vút lăn lóc trên nền. Ánh mặt trời tràn ngập trong cabin và Nathan rên rỉ, nhắm mắt tránh ánh sáng chói chang đột ngột đó.

- Này cậu, cậu ổn chứ? – Greg hỏi anh trong lúc bước tới bên cạnh chiếc ghế dài anh đang nằm và nhìn anh thoáng về bối rối – Này, cậu đã có một cuộc hội hè hay cái gì ở đây vậy?

- Chẳng phải như anh nghĩ đâu.

- Nhưng đã có ai ở đây, phải không – Greg hít hít không khí – Một phụ nữ, đúng không?

- Anh là cái quái gì thế? một loại chó đánh hơi chắc – Nathan cầu quạu ngồi dậy và đưa hai tay lên áp lấy má, anh kêu lên – Lạy Chúa! Tôi thấy như ốm đến nơi.

- Trông cậu không được khỏe – Greg nói, không có vẻ thông cảm – Vậy thế đó là ai? Hay lại là chuyện gia đình?

Nathan cười khô khan:

- Thôi được rồi. India đã ở đây. Nào giờ anh hài lòng rồi chứ?

Greg cau mày:

- Đừng có nói với tôi là cô ấy đã quyết định tin tưởng cậu sau tất cả mọi chuyện đấy!

- Trông tôi có vẻ là đã được tin tưởng hay không? – Nathan hỏi vặn lại – Quỷ tha ma bắt, anh Greg ạ. Tôi không biết cô ấy nghĩ tôi là thứ gì. Trừ khi là một kẻ xấu xa, tôi đoán thế.

Greg nhìn anh một lần nữa rồi bước ra mở cánh cửa tủ, mang ra mấy chiếc tách và cà phê - Thế khi nào thì chúng ta đi?

- Đi ư? – Nathan có vẻ chán nản – Lạy Chúa, tôi không biết.

Greg đun nước sôi rồi khoanh tay lại, tựa lưng vào chiếc tủ

- Cậu có một cuộc hẹn ở New York vào ngày kia – ông nhắc anh – Và cậu cũng đã hứa đến dự buổi giới thiệu ở Dallas vào thứ sáu tới.

Nathan rên lên rồi tì khuỷu tay lên đầu gối, hai tay vòng qua đầu. Cái công ty mà từ bấy lâu vẫn là cuộc sống của anh bỗng chốc trở thành một gánh

nặng và anh ngược mắt lên nhìn Greg như van nài một sự giúp đỡ.

- Ôm đến thế kia ư, hừm – Greg nói khô khan, lắc lắc đầu - Thế cậu định sẽ làm gì?

- Tôi không biết – Nathan nhìn ông mệt mỏi – Tôi nghĩ là tôi yêu cô ấy, Greg ạ, liệu đó có phải là điều tồi tệ nhất không?

India đang ngồi chiếc bàn làm việc của cha cô thì mẹ cô lao vào. Cô đã ngồi đó hàng giờ, tay đỡ lấy đầu, nhìn trần trần xuống mặt bàn có những vân đá. Cô đã hình dung xem phải mất bao nhiêu năm mới tạo thành một phiến đá hoa cương cỡ lớn thế kia, nhưng cho dù cố gắng đến đâu cô cũng không thể gạt bỏ được Nathan ra khỏi đầu mình.

Nathan!

Tự dưng cô bật gọi tên anh và nhắm mắt lại, cảm thấy lòng đau nhói. Cô khinh bỉ anh nhưng lại yêu anh. Cô đã luôn yêu anh, cô đoán như vậy.

Nhưng sau đêm hôm qua, cô đã nhận ra anh chẳng yêu ai ngoài bản thân mình.

Khi mới từ chiếc thuyền trở về, cô đã muốn khóc. Cô vào phòng mình và khoá cửa lại, tin chắc mình sẽ vật vã khóc lóc và không muốn bị ai nhìn thấy. Mà thực ra vào tầm 4 giờ sáng thì cũng khó ai có thể quấy rầy nhưng cô vẫn làm thế cho yên tâm. Nhưng cô không khóc được. Cô ngồi xuống mép giường đợi nước mắt chảy ra nhưng chúng không chảy. Cô chỉ cảm thấy khô khan, cằn cỗi và trống trải một cách lạ lùng. Dường như tất cả mọi cảm xúc của cô đã bị cạn kiệt – ví von như thế cũng không hề sai trong hoàn cảnh này. Chẳng phải là buổi tối nào trong đời, cô cũng cảm thông với một người đàn ông để rồi đánh mất sự trong trắng của mình và chuốc lấy nỗi đau đớn.

Nụ cười của cô lúc này thật chua chát. Lạy Chúa! Cô đã trao cho Nathan hết thấy mọi thứ nhưng anh ta vẫn chưa thấy đủ. Đúng vào lúc cô nghĩ quan hệ của họ đang tiến triển, lúc cô bắt đầu hy vọng họ sẽ có được chút ít hạnh phúc thì anh lại cướp mất của cô cái hy vọng đó. Với một vài câu nói thiếu suy nghĩ, anh đã tỏ cho cô thấy chuyện vừa xảy ra đối với anh chỉ như là một sự tình cờ. anh đã bỏ mặc cho cô đi chỉ với chút xíu sự ăn năn.

Mà tại sao anh ta lại phải cảm thấy ăn năn? Cô buồn rầu tự hỏi. Có Chúa biết, cô đã nhiệt thành với anh cũng như anh với cô. Sau khoảnh khắc ban đầu đó, khi cô đã quặp tay bầu chặt vai anh và ghì tiếng bật kêu lên, cô không thấy những thứ khác có ý nghĩa gì nữa. Cô đã bị mê hoặc bởi cuộc ân ái với anh, đắm chìm trong sự chiếm hữu của anh. Chưa bao giờ cô tưởng tượng, anh có thể gây cho cô những cảm xúc như vậy. Cô đã mất hết sự ngượng ngập, mất hết mọi cảm giác xấu hổ. Cô đã bị cuốn theo tình cảm của mình rất là thực lòng.

Lúc đó cô đã hiểu tại sao anh lại nói chỉ vuốt ve và hôn chưa phải là ân ái. Đó chỉ là một phần, một phần nhỏ của toàn bộ câu chuyện. Khi Nathan đã chiếm được cô, gây cho cô cảm giác tuyệt vời đó, thời gian không còn ý nghĩa gì nữa. Tất cả chỉ còn khoái cảm dẫn dụ cô và cảm giác lâng lâng bay bổng mà nó đem đến.

Cô tin chắc rằng từ trước đến giờ chưa có ai khiến cho cô thấy được yêu đến thế. Và đó cũng là lý do tại sao cô lại đau khổ như vậy khi anh rút lui khỏi cô.

Và anh đã rút ra khỏi cô về tinh thần, chứ không đơn thuần chỉ là thể xác, rất lâu trước khi cô mặc lại váy áo rồi vội vã rời khỏi nơi ấy. Cô đã mất nhiều giờ nghĩ về điều này, tự hỏi chuyện gì đã xảy ra, cô đã sai ở chỗ nào. Và tất cả quy tụ ở một điều trong giây lát sơ ý, cô đã nói yêu anh. Được bọc trong vòng tay đam mê của anh, cô đã quên hết tất cả mọi sự thận trọng.

Và bây giờ cô phải chuốc lấy sự hối hận, cô cay đắng nghĩ thầm. Giống như cô đã phải hối hận nhiều về những thứ khác trong đoạn đời ngắn ngủi vừa qua. Nathan không cần tình yêu của cô. Anh ta chưa bao giờ cần nó cả.

Nhưng cái giày vò cô dữ dội nhất lại chính là ý nghĩ, cô chỉ là người thay thế cho mẹ mình...

- Quý tha ma bắt, hóa ra con ở đây, India!

Cái giọng rín rít của bà Adele có tác động mạnh giúp cô mau hồi tỉnh. Trong khi mẹ cô cẩn thận đóng cánh cửa sau lưng mình, cô đã kịp lấy lại sự bình tĩnh.

Kéo tập hồ sơ mà Greg Sanders đã nghiên cứu suốt buổi chiều hôm trước về phía mình, cô giả vờ như đang làm việc. Bà Adele đang quá phấn khích với những ý nghĩ trong đầu nên không để ý đến sự đối phó của con gái mình.

- Có chuyện gì không ổn ư mẹ ?

India nhẹ nhõm vì thấy giọng nói của mình không có gì khác thường.

- Cái đó thì còn chờ xem – bà Adele ngồi phịch xuống chiếc ghế đối diện và nhìn con gái chằm chằm – Nathan đã kể gì về bản thân với con? – bà ta hỏi – Mẹ muốn biết tất cả những gì cậu ta đã nói.

Trong một lát, India cứ ngỡ mẹ đã biết là gần hết đêm qua mình ở đâu và má cô bắt đầu nóng lên. Nhưng không phải. Nhìn mặt bà, cô thấy không có dấu hiệu gì của sự tức giận và hơn nữa làm sao có thể biết được ? Nathan hoàn toàn không để lại một dấu vết gì. Thậm chí anh ta cũng không đưa cô trở về khách sạn.

Ép mình hướng suy nghĩ trở lại thực tế, India nhún vai với vẻ mà cô hy vọng là một cử chỉ vô tâm:

- Về bản thân anh ta đấy à? Ồ, con nghĩ mẹ cũng biết như con thôi. Tất cả những gì con biết là anh ta đã có thời gian làm việc ở một khách sạn. Nhưng mẹ cũng ở đấy khi anh ta nói điều này cơ mà. Chắc mẹ vẫn còn nhớ chứ?

- Ủ, ừ. Nhưng nó còn kể cho con thêm gì nữa không? – bà Adele có vẻ sốt ruột – Nathan có nói đã từng ở trong quân đội không và đó là lý do quen Greg Sanders không?

- Không đâu mẹ ạ

Đầu India đang đau nhức và cô chẳng có tâm trạng nào để ngồi nghe bà Adele hỏi. Nếu chẳng phải vì sợ sự vắng mặt của mình có thể gây nghi ngờ thì cô đã về phòng nằm cả ngày. Nhưng cô không muốn để Nathan nghĩ rằng, cô rất quan tâm tới chuyện đã xảy ra đêm qua.

- Con có chắc không?

- Tất nhiên – India lộ vẻ bức bối trong giọng nói – Mẹ này, nếu mẹ muốn biết thêm điều gì thì sao không đến gặp trực tiếp anh ta mà hỏi thẳng. Con... con có một số việc phải làm. Trừ khi có ai đó nói khác đi, còn thì con vẫn phải tiếp tục công việc của mình.

- Sẽ không ai phản đối đâu – bà Adele tuyên bố đầy vẻ chiến thắng. Bà vẫn ngồi nguyên trên ghế trong khi các ngón tay vuốt dọc hai cánh tay – India, khách sạn Kittrick đã được cứu rồi. Con có thể tin lời của mẹ. Hoặc không thì là lời của nghị sĩ Markham. Và nó giúp mẹ tin anh ta hơn hết thảy.

India cau mày:

- Nghị sĩ Markham ư? – cô thở dài – Mẹ đang nói về cái gì thế?

- Mẹ đang nói chuyện về Nathan, India ạ. Về cậu con trai của chồng mình! – bà cười nhẹ. – Chúng ta cứ tưởng anh ta sẽ khó mà tìm được nguồn tiền để cứu đảo Pelican! Con yêu, anh của con là một triệu phú! Anh ta sở hữu một loạt các khu giải trí.

India há hốc mồm kinh ngạc

- Gì cơ ạ?

Bà Adele tặc lưỡi

- Mẹ nói là Nathan sở hữu hàng loạt các khu giải trí – bà nhắc lại vẻ sốt ruột – India, con đừng có tròn mắt lên như thế! Chẳng nhẽ con không có gì để nói hay sao? Chẳng hạn như “mẹ thật là thông minh” hay “làm sao mà mẹ tìm ra được điều đó?”

India không thể làm theo lời bà được - mẹ...

-Ồ, thôi được rồi. Để ta nói – India có cảm giác là bà Adele đã dự định sẽ kể từ trước, cho dù cô nói như thế nào – Chính là người đàn ông kia, Greg, Greg Sanders. Con có nhớ ông ta không?

- Thôi đi mẹ, đừng có ngốc nghếch như thế!

- Ủ, thôi được. Có lẽ mẹ thật ngốc nghếch. Nhưng ngay khi mới gặp ông ta, mẹ đã có cảm giác quen quen. Ý mẹ là chẳng phải ai cũng được xuất hiện trên trang bìa của tạp chí Times đúng vậy không? Nhưng mẹ nhớ là đã nhìn thấy ông ta. Rồi khi hỏi Nathan, nó bảo ông ta là cộng sự của mình.Ồ thế là mẹ suy nghĩ, rồi gọi điện cho Woodie.

- Woodie ư?

- À, nghị sĩ Markham – bà Adele thoáng đỏ mặt và India thắc mắc không hiểu vì sao. Mặc dầu vậy phải nói là trước đây cô chưa bao giờ thấy bà Adele gọi nghị sĩ Markham bằng tên thân mật – Dù sao thì mẹ đã gọi cho ông ấy và hỏi có nghe nói đến cái tên Greg Sanders bao giờ chưa, ngay lập tức ông ấy biết ngay mẹ đang nói đến ai.

- Người cộng sự của Nathan.

- Đúng vậy. Cộng sự của Nathan, ở Sullivan Spa! Đó là lý do tại sao Greg lại được lên trang bìa của tạp chí Times. Ông ta đã nhận được danh hiệu Nhà doanh nghiệp của năm!

India chớp chớp mắt:

- Con hiểu rồi.

- Con hiểu rồi ư? Có thực thế không? mẹ đã bảo Wood... à nghị sĩ Markham kể cho nghe tất cả. Hóa ra là Nathan đã ở trong quân đội 3 năm trước khi trở về đầu tư vào một trang trại cây ăn quả cũ ở Florida. Nhưng tất nhiên, anh ta không sử dụng nó làm nông trại. Anh ta đã lập nên một suối nước nóng đầu tiên ở đó. Chắc hẳn con đã nghe nói đến Sullivan Spa! Bây giờ, nó nổi tiếng khắp nước Mỹ rồi.

- Có. Con có nghe nói đến nó.

Đầu cô đau nhức, như đang bị một cái búa đập liên hồi. Lạy Chúa, thảo nào Nathan coi khách sạn Kittrict chỉ là một sự thay đổi nhỏ đến vậy. So với công ty của anh ta thì nó chẳng thấm vào đâu.

- Này – bà Adele nhìn chăm chăm vào cô – Con chỉ nói có thể sao? Con nên cảm ơn mẹ vì đã giải toả những lo lắng cho mình mới phải. Nathan sẽ không đóng cửa nơi này. Nó quá quý giá đối với anh ta.

India lắc đầu

- Mẹ không thể nói chắc như thế được.

- Có đấy. Nathan đã nói thế, con không nhớ ư? Anh ta bảo nếu con tiếp tục giữ cương vị giám đốc điều hành thì anh ta sẽ rút tiền vào.

- Vâng... ồ...

India liếm cặp môi khô. Dưới ánh sáng của những gì mới được phát hiện, cô nhận ra hy vọng của mình sao mà ngốc nghếch, đại khờ. Cho đến lúc này cô vẫn còn nuôi dưỡng ý nghĩ rằng có thể anh ấy sẽ thấy mình đã hành động sai lầm. Cho dù sau những chuyện đã xảy ra, cô vẫn nghiêng về ý nghĩ Nathan vẫn giống như chàng trai cô đã từng biết! nhưng cô gần như không ý thức được điều này trước khi bà Adele bỏ vào phòng. Nhưng giờ đây cô biết mình phải làm cái việc đã dự định từ tối hôm qua. – con... có thể sẽ ra đi.

- Đi ư? – tiếng bà Adele rít lên chói tai – Con nói nghiêm túc đấy chứ? Ta... ta sẽ không cho phép con đi.

- Mẹ không thể làm gì được đâu mẹ ạ - India nói thản nhiên - Con tin chắc

nếu mẹ hỏi xin Nathan thì anh ta sẽ cho mẹ ở lại. Nhưng còn con... Con muốn được thay đổi nhịp điệu sống. Và cả thay đổi không gian nữa.

Bà Adele nhìn cô chăm chăm:

- Con đã yêu nó rồi phải không? – bà kêu lên đầy ngờ vực – Ta đã nghi ngờ từ trước nhưng...

Bà bỏ lửng đột ngột

- Mà thật là một đứa ngốc!

- Con biết.

- Thế tức là mà không phủ nhận phải không?

- Điều đó thì có ý nghĩa gì? – India không buồn quan tâm đến phản ứng dù của bất cứ ai nữa – Nhưng mẹ không phải lo. Anh ấy chẳng yêu con đâu.

Cô cắn môi:

- Có lẽ anh ấy vẫn còn trung thành với những kỷ niệm cũ với mẹ đấy.

- Kỷ niệm với ta ư?

Vẻ mặt của bà Adele trông rỗng một lát rồi chuyển sang suy tư. Có vẻ như bà đang phải cân nhắc hơi lâu những gì mình sắp nói và India thần người đợi bà trút những lời xỉ vả. Nhưng khi bà cất lời thì India ngạc nhiên thấy đó không phải là những gì cô chờ đợi:

- Này India – bà ngả người về phía trước, hai tay đặt lên mép bàn – Con có nghĩ đã đến lúc phải thôi nghĩ một cách... một cách cố chấp như thế hay không?

- Cố chấp? con ư?

India kinh ngạc nhìn bà.

- Đúng thế, cố chấp – bà Adele đáp lại một cách thận trọng – ý mẹ là nếu mẹ có thể tha thứ cho Nathan thì sao con lại không? Có Chúa biết anh ta chưa làm gì hại đến con cả. Chỉ có mẹ là người luôn phải chịu uất ức.

Mẹ ư? India tự hỏi không biết mẹ cô sẽ nói gì nếu cô kể cho bà nghe Nathan đã làm gì cô đêm hôm qua. Liệu điều đó có làm thay đổi gì quyết định của bà ấy không? Hay là, như cô vẫn thường lo sợ, bà ấy chỉ coi cô như là một phương tiện để đạt mục đích của mình?

India run rẩy. Cô không thích cái hướng suy nghĩ đó. Không biết từ bao giờ cô đã có ý nghĩ rằng bà Adele luôn sử dụng người khác để đạt mục đích của riêng mình. Đã từ lâu cô chấp nhận mọi điều mẹ nói mà không thắc mắc gì cả.

Từ bao giờ cô đã bắt đầu nghi ngờ sự chân thành của bà?

- Con... sẽ đi – cô nói cương quyết – dù mẹ có nói gì đi nữa thì con vẫn phải làm thế.

- Quý tha ma bắt, India. Mẹ sẽ không đồng ý!

- Mẹ không thể ngăn con được đâu.

- Không được ư? – bà Adele vịn hai bàn tay vào nhau – India, thế nếu mẹ

nói mẹ đã... hơi cường điệu một chút thì sao?

- Cường điệu ư? – India chớp chớp mắt - về cái gì?

- Ồ, về Nathan, tất nhiên rồi. Còn về ai được nữa? – trông bà Adele có vẻ lằm lằm.

- Về chuyện anh ta là chủ các suối nước nóng ư?

- Ồ, đừng có giả vờ chậm hiểu thế India. Con biết là mẹ không thích con cứ cố tình hiểu nhầm ý mẹ mà. – bà Adele khịt mũi – Mẹ muốn nói... về chuyện xảy ra buổi sáng hôm đó, cái buổi sáng Aaron đã đuổi Nathan đi ấy. India run bần người:

- Mẹ đang nói gì vậy?

- Con có nghe mẹ nói không?

Bà Adele tức giận.

- Có con nghe. Nhưng... - India run run đứng dậy – ... con không tin vào tai mình nữa.

- Hãy tin đi – bà Adele ngồi xuống và đưa một chân vắt chéo lên chân kia – Có thể là mẹ đã... hiểu lầm, có thể thôi. Mẹ cũng không dám chắc

Bà vội vàng nói tiếp:

- Nhưng có thể là như thế!

Sự bùng nổ dịu dàng

Dịch giả: Phạm Thu Huyền

Chương 12

Nathan đang gói ghém đồ đạc của mình thì có ai đó gõ cửa phòng anh. Mặc dầu anh không muốn đi, nhất là vào lúc này, nhưng cuối cùng Greg thuyết phục được anh là hãy cho India một ít thời gian trước khi anh thổ lộ tình cảm của mình. Cô sẽ không tin anh, quý thật, thậm chí có thể cô sẽ không thèm nghe anh nói nữa, ít nhất là bây giờ, và cho tới lúc anh có thì giờ để kể cho cô về Sullivian Spa thì cô sẽ không được biết toàn bộ câu chuyện.

- Mời vào

Anh nói và tiếp tục xếp cái hộp cạo râu vào trong túi. Ngõ đó là Greg, hoặc có thể một cô phục vụ phòng nào đó nhưng quái hằm anh đột nhiên nghiêng chặt khi thấy bà Adele bước vào – Quý tha ma bắt, bà muốn gì ở đây?

- Nào con trai, chẳng lẽ đó là cách duy nhất để anh nói với mẹ kế của mình hay sao?

Bà phản đối nhẹ nhàng và Nathan nhận thấy vẻ mặt bà có vẻ căng thẳng:

- Ta chỉ muốn nói chuyện với anh, Nathan. Chỉ thế thôi.

Nathan ưỡn thẳng người, anh ân hận vì đã không chịu dành thời gian mặc áo quần trước khi sửa soạn đồ đạc. Sau khi tắm, anh chỉ quần chiếc áo choàng màu đen treo sau cánh cửa và giờ đây cảm thấy bức bối vì sự trần trụi của mình sau tắm áo.

Nhưng Lạy Chúa, anh chẳng có gì để sợ bà ta cả, anh tự nhủ một cách dữ tợn mặc dù có cái gì đó vẫn gợn lên trong tiềm thức. Cảnh này gợi cho anh nhớ lại một lần như thế, khi cha anh buộc tội anh những thứ mà có Chúa mới biết là cái gì! Sau khi đọc lá thư của cha để lại, anh đã nghi ngờ tính hai mặt của bà ta. Và nếu như India phát hiện ra...

- Tôi nghĩ là bà nên ra khỏi đây – anh nói, cố giữ giọng mềm mỏng – Chúng ta không có gì để nói cả.

- Ô, tôi không nghĩ thế đâu – bà Adele liếc hờ hững căn phòng rồi lại mỉm cười với anh – Trông nó thật đẹp, đúng không? Anh có biết là India cũng tham gia vào việc trang trí nó không? Ô, tất nhiên là chúng ta có thuê một công ty chuyên nghiệp nhưng nó có một số ý tưởng hay...

- Này, bà Adele, bà thôi đi được rồi đây – Nathan nắm chặt hai tay trong túi áo và đối mặt bà một cách cương quyết – Tôi không quan tâm tới những nhận định của bà về cái phòng này hay bất cứ cái gì khác. Tôi chỉ muốn bà đi. Ngay bây giờ, trước khi tôi gọi bảo vệ tới để đuổi bà ra.

Tiếng cười nhỏ của bà Adele vang khắp phòng:

- Ô Nathan! Anh sẽ không làm thế đâu.

- Sao lại không?

- Không – bà hít một hơi dài – Vì một điều: anh sẽ nói thế nào với India ? Việc tôi là ở đây, trong khi anh chỉ quần áo choàng tắm.

- Đồ vô liêm sỉ! – Nathan trừng trừng nhìn bà ta giận dữ – Nếu bà nghĩ làm được điều đó lần thứ hai...

- Ô thôi được rồi – bà ta giơ hai tay lên – Tôi có nói đến đây vì việc đó đâu? Anh vội vàng quá đấy, Nathan. Tôi không cho là India sẽ dễ tin như cha nó. Mà có lẽ nó cũng không buồn quan tâm

Bà cố ý dừng lại một lát trước khi tiếp tục nói một cách nhẹ nhàng:

- Nó bảo nó sẽ ra đi.

Ra đi! Với một cố gắng phi thường, Nathan mới ngăn mình không nhắc lại từ đó. Và mặc dầu anh không tin lắm là mình có thể che giấu thành công phản ứng đó nhưng rõ ràng là đã che mắt được bà Adele.

- Thế nào? – bà ta hỏi – Chẳng lẽ anh không có gì để nói hay sao? Chẳng hạn như anh sẽ không để nó làm thế?

Nathan không rõ bà ta đang bày trò gì nhưng anh đang quá shock nên không thể hăm bà ta lại:

- Tại sao tôi phải làm việc đó?

Anh hỏi và nhận thấy các móng tay anh đang bấm vào lòng hai bàn tay:

- Tôi không thể can thiệp vào cuộc sống của India.

- Không thể cái chết tiệt!

Cuối cùng thì anh đã thành công trong việc làm bà ta nổi giận. Theo kinh nghiệm bản thân, những người đang giận dữ thường hay nói ra những gì họ thực sự nghĩ và bà Adele không phải là ngoại lệ

- Nó sẽ làm bất cứ cái gì anh muốn và anh biết điều đó.

Cô ấy ư? Nathan cố dập ngọn lửa mà từ đó vừa nhen lên trong lòng anh và nhún vai về thờ ơ:

- Tôi không tin.

- Ô tất nhiên là thế – bà Adele lộ vẻ sốt ruột – Ta đã bảo anh từ nhiều năm trước, con bé đã phát rồ lên vì anh. Nó đã như thế và ta đã nghĩ là sẽ luôn như thế. Thêm vào đó, anh nói đấy là một điều kiện để anh cứu khách sạn này. Anh không thể để cho nó đi được.

Nathan đã bắt đầu hiểu ra:

- Ý bà muốn nói là nếu cô ấy đi thì bà cũng sẽ làm như vậy ?

- Tôi không nói như thế.

- Vì bà không cần phải nói như thế. Tội nghiệp bà Adele! Bà sẽ làm gì đây khi không thể trông chờ khách sạn trang trải chi phí cho mình? Khi nào thì bà sẽ phải sống bằng thu nhập của chính mình?

Bà Adele tức tối

- Ô, anh muốn như thế, đúng không? Anh muốn nhìn thấy ta phải đau khổ. Ô, đừng có hấp tấp thế, Nathan. Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu. Anh phải hiểu rõ ta hơn mới phải. Ta sẽ không đi đâu cả, trừ khi anh chịu mất tất cả nơi này...

Nathan cau mày:

- Tôi e là...

- Ô, đừng có nói cái giọng đó với tôi – bà ta khịt mũi – Đừng tưởng là anh biết nhiều, Nathan. Không đâu. Tôi đã biết anh là ai, anh thấy đấy. Tôi đã biết cả về Sullivan Spa. Lẽ ra anh không nên có một cộng sự nổi tiếng như thế. Tôi đã nhận ra mặt ông ta ngay khi vừa mới gặp.

Nathan mím môi. Quý thật, anh nghĩ. Bà ta đã nói gì với India chưa? Mà nếu đã nói rồi thì không biết bà ta đã tiếp tục buộc tội anh lừa đảo gì nữa đây? Lẽ ra anh đã tự mình nói ra với cô. Có Chúa biết, anh đã có cơ hội mà lại bỏ qua.

- Ta thấy là anh đã hiểu rồi, Nathan ạ. một lời với giới báo chí về tình hình tài chính khó khăn của chúng ta sẽ làm anh bị lỗ mất nhiều cơ hội. Và chuyện gì sẽ xảy ra với khách sạn Kittrict lúc đó? Cái nơi trú ngụ nho nhỏ này của cha anh sẽ chìm xuống không còn tăm tích?

Nathan nuốt nước bọt và anh để ý thấy có một âm thanh nghe như tiếng xào xạc ở ngoài hành lang. Greg ư? Anh thoáng thấy nhẹ nhõm. Có phải là Greg đang ở bên ngoài lắng nghe họ nói chuyện? Nhưng cánh cửa phòng đóng đưa trong một cơn gió thổi qua các tấm rèm, và anh đoán chính nó đã phát ra âm thanh vừa rồi chứ không phải người cộng sự của mình.

- Vậy bà đưa giá bao nhiêu? – anh hỏi khô khan, thắc mắc bà ta định dừng lại ở đâu. Chắc chắn là báo chí có thể làm hại họ. Anh không lạ gì điều đó. Nhưng anh sẽ không thể để bị tống tiền. Cho dù giá của nó là thế nào đi nữa

- Tôi đoán là bà đã có một cái giá rồi chứ?

- Tất nhiên – bà ta đã lấy lại sự tự tin. – Có bao giờ không đâu. Lẽ ra anh đã có thể ở lại đây suốt chừng ấy năm nếu như anh chịu chấp nhận cái giá của tôi. Anh biết điều đó mà. Cha anh sẽ không bao giờ biết được. Nhưng anh lại quá chắc chắn là ông ấy sẽ tin mình – bà ta nhún vai – và cả hai chúng ta đều biết kết cục như thế nào...

- Bà Adele...

Nathan dứng bước về phía trước và dường như nhận ra mình đã hơi quá lời, bà ta dang hai tay ra:

- Thôi được, thôi được. Có thể là lúc đó anh không muốn tôi. Hoặc có thể là anh muốn được tình cảm của cha anh hơn. Ai mà biết được? Sự thật là anh đã mất hết tất cả. Và tôi không nghĩ là anh lại muốn bị mất lần nữa.

Nathan khinh bỉ nói:

- Giá của bà, Adele. Hãy nói giá của bà ra. Tôi muốn biết tôi có đủ để trả

không?

- Ô, tất nhiên là anh có thể – bà Adele tặc lưỡi một cách sốt ruột – Tất cả điều ta muốn chỉ là giữ được India ở lại đây. Nó sẽ ở lại, nếu như anh bảo nó. Như thế, ta sẽ tiếp tục...

- Nói những lời dối trá thô bỉ ! – một giọng nghèn nghèn cất lên từ phía cửa.
– Ôi, mẹ! Làm sao mẹ có thể... làm sao mẹ có thể... trắng trợn như vậy chứ?

Hôm nay là ngày tồi tệ nhất trong cuộc đời của India. Mà trước đó, cô đã có những ngày thật tồi tệ, cô thừa nhận, nhất là cái ngày Nathan bị buộc phải ra khỏi nhà mình. Lúc đó cô đã cảm thấy chán chường và bị phản bội. Nhưng chưa bao giờ cô cảm thấy như tồi nay, trong lúc cố vật lộn để gói ghém đồ đạc của mình. Cô có quá nhiều thứ, có quá nhiều thứ của một 5 năm qua để mà thu lượm lại. Đây là ngôi nhà duy nhất mà cô còn nhớ, phải từ bỏ nó thật là đau đớn.

Nhưng không đau đớn bằng việc biết rằng cô sẽ không bao giờ được gặp lại Nathan nữa. Cô cay đắng thừa nhận. Lạy Chúa! cô cũng không biết anh có thể chịu đựng nổi khi phải tiếp tục nhìn thấy một trong hai mẹ con cô không. Họ đã lấy đi của anh quá nhiều. Quá nhiều để có thể phục hồi lại được.

Nhưng ít ra thì cô cũng đã có thể ngăn không để mẹ mình làm hại thêm được nữa. Ngay khi Adele nhận thấy cô đã đi theo mình đến phòng Nathan, bà ta rũ xuống như bị rút hết sinh lực. Đối mặt với cô con gái, bà ta đổ sập xuống như một ngôi nhà làm bằng các quân bài. Chắc chắn bà ta không bao giờ muốn chuyện của mình bị loan tin ầm ĩ trên báo chí. Bà đã đọc nhiều về việc cha mẹ lạm dụng con cái nên biết rằng không thiếu người sẵn sàng đưa những lời kể của India lên mặt báo. Mà những chuyện bê bối người ta lại hay nhớ dai, cho dù ai đó có muốn xóa nó đi thế nào chẳng nữa. Ngoài ra, India còn nghi ngờ bà có những điều khác muốn giấu, nhất là quan hệ của bà với Woodie Markham.

Tất nhiên, thật là kinh khủng khi nói những chuyện đó trước mặt Nathan, và mặc dù anh đã định can thiệp vào nhưng cô đã ngăn lại. Lạy Chúa! Cô chưa bao giờ thấy bối rối hơn khi nghe mẹ nói cô đã bị anh làm cho mê hoặc. Lúc đó, cô đã suýt nhảy vào can thiệp, may sao nỗi e sợ sẽ làm tình hình xấu đi đã giữ cô lại.

Lúc đầu thực sự cô không biết tại sao lại đi theo mẹ mình đến đó. Khi ở trong phòng cô, bà Adele không hề nói sẽ đến gặp Nathan, chỉ bởi India nghi ngờ rằng bà có thể sẽ tìm anh để nài nỉ. Ôn Chúa, may mà cô đã hành động theo ngò vức của mình. Những gì cô nghe thấy chỉ là một thủ đoạn xấu xa để ép buộc anh, không hơn không kém. Cô gần như không nhớ đã đẩy mẹ mình đi như thế nào. Thật là kinh khủng. Bà Adele nức nở khóc lóc và nói rằng tất cả chỉ là một sai lầm, rằng trong tim bà luôn đặt lợi ích của họ lên

trên. Tất nhiên chẳng ai tin bà ta cả. Nhất là Nathan, sau cố gắng ban đầu định dàn hòa họ, anh trở nên thờ ơ một cách kỳ lạ trước toàn bộ diễn biến cuộc tranh cãi.

India rùng mình khi nhớ lại chuyện đó. Cô cũng rùng mình nhớ lại suốt thời gian còn lại của ngày hôm nay, cô đã cố thuyết phục an ủi bà Adele đang khóc lóc rằng, dù bà đã làm gì đi nữa thì cô cũng sẽ không bỏ rơi bà. Vì dù có muốn đổ hết tất cả tội lỗi mẹ cô đã gây ra 8 năm về trước lên vai bà thì cũng không thể bỏ qua lỗi của cô trong sự việc này. Cô đã quá vội vàng kết tội Nathan, quá dễ dàng chấp nhận những lời mẹ mình nói trong khi vứt bỏ những lời của một người bạn chưa bao giờ biết phản bội mình.

Cô không biết Nathan làm gì kể từ lúc đó. Theo như cô thấy thì có thể anh đã đi khỏi đảo. Hình như anh vừa mới gói ghém xong đồ đạc khi cô lao vào phòng anh. Cô đã nhìn thấy cái túi đặt trên chiếc hòm ở phía sau anh, để ý đến nó trong khi cô cứ tưởng mình chỉ tập trung vào mẹ mình. Nhưng rồi cô để ý thấy Nathan đang mặc áo choàng tắm và tóc anh ướt dính vào cổ, bóng lên sau khi tắm.

Cô thốt lên một tiếng tuyệt vọng. Cô không tin là mình ở một nơi nào đó gần anh mà lại không để ý thấy anh. Thậm chí cô không cần phải nhìn thấy anh mới biết là anh đang ở đó. Đó là một cái gì đó thuộc về tâm lý học, một trực giác, linh cảm với người mà mình yêu thương.

Đồ đạc đã được xếp hết vào trong valy, cô giật mạnh chiếc móc cài và kéo nó từ trên giường xuống sàn nhà. Rồi sau khi lấy lại thăng bằng, cô xách nó ra phía cửa. Cần phải có hai người, cô nghĩ một cách ngán ngẫm. Cứ kiểu như thế này thì có hàng năm mới mang đi được. Có lẽ cô phải nhờ ai đó giúp.

Nhưng nhờ ai? Mẹ cô ư? Cô không nghĩ như vậy. Bà Adele cũng có quá nhiều thứ để thu xếp. Mà thực ra India cũng không tin là bây giờ bà ta đang làm vậy. Theo như cô hiểu mẹ mình thì bà ấy sẽ đợi cô sắp xếp xong đồ đạc của mình rồi sẽ sang lo giúp cho bà. Chắc giờ này bà ta đang ngồi trong phòng, hút thuốc lá và tự an ủi mình bằng rượu gin và rượu bồ. Bà Adele thích dùng những thứ đó, trừ khi lo sợ chúng làm hỏng da. Bà ta hay lo lắng về nước da của mình. Nhưng không phải là đêm nay, India nghĩ khô khan. Lẽ ra mẹ cô phải nhận thấy rằng có nhiều thứ quan trọng hơn để mà lo chứ không phải chỉ vì nếp nhăn trên mặt.

Những chiếc hòm để bên cửa trông thật xấu xí. Trông chúng chẳng hợp chút nào với những sắc xanh và vàng sang trọng của căn phòng. Chúng đang làm hỏng cái mà theo India nghĩ có thể là đêm cuối cùng của cô ở trong những căn phòng này. Ít ra cô cũng phải bỏ chúng sang phòng bên cạnh và giấu ở một chỗ kín đáo nào đó.

Trút một tiếng thờ dài, cô nắm lấy quai một chiếc hòm rồi kéo nó sang

phòng khách. Nhưng trong căn phòng lịch sự này, trông nó cũng vô duyên không kém. Quỷ tha ma bắt chúng đi, cô nghĩ, đành phải kéo chúng ra ngoài hành lang vậy. Chắc cũng không có ai xách cửa cô đi đâu, mà nếu có thì cô cũng chẳng buồn quan tâm.

Đang vật lộn để cố nhấc chiếc hòm qua ngưỡng cửa thì India chợt nhìn thấy một đôi giày bệt ngay bên ngoài cửa. Mắt cô ngược lên trên hai ống quần màu xanh hải quân, chiếc áo sơ mi màu nâu sáng mở ra trên cổ để lộ nước da rám nắng ở cổ họng.

Cổ họng của Nathan, cô căng thẳng nghĩ ngẩng hẳn lên và bắt gặp gương mặt cương nghị, khô khan của anh. Thật kỳ lạ, cô vừa mới nghĩ đến mối quan hệ của họ xong thì anh đến. Mà cũng có thể đó chỉ là từ một phía. Nhìn anh không có vẻ có quan hệ gì với cô lúc này.

Anh không nói gì và cô lại phải là người đầu tiên lên tiếng trước:

- À, chào anh – cô nói và cảm thấy khinh bỉ mình vì có vẻ như trong đầu cô chẳng có gì quan trọng hơn vài lời xã giao lịch sự – Em xin lỗi, em không nghe thấy tiếng anh gõ cửa. “Mà nếu nghe thấy thì chắc em sẽ mặc cái gì đó khả dĩ hơn là quần short và chiếc áo pull rộng thùng thình này”, cô nghĩ thâm trong bụng.

- Anh không gõ cửa

Anh nói khô khan và cô tự hỏi có phải mình vừa tưởng tượng chút hài hước thoáng qua trong giọng nói của anh không

- Anh có thể vào được không? Anh cần nói chuyện với em.

- Em... - India liếc nhìn phía sau – Em nghĩ anh đã đi.

- Nhưng anh đã ở đây, như em đã thấy đấy.

- Nhưng anh sẽ ra đi phải không?

- Điều đó thì quan trọng gì?

Anh nhìn ngược rồi lại nhìn xuôi dọc hành lang một cách bức bối:

- Đây, em không muốn bị ai để ý đấy chứ? Anh chỉ muốn nói chuyện một vài phút với em. Nào, có được không?

India nuốt nước bọt và lùi lại, tay giữ lấy cánh cửa:

- Em nghĩ là được.

- Tốt – Anh bước vào trong phòng – Anh nghĩ là em chỉ có một mình.

India lưỡng lự rồi đóng cửa lại và tựa lưng vào đó:

- Như anh thấy đấy – cô thừa nhận, dùng chính câu của anh – Em... em chỉ đang thu xếp đồ đạc

Cô so vai:

- Cũng không có gì nhiều lắm.

- Em đừng làm nữa.

India cắn môi:

- Em... muốn thế. Em không thích người khác...

- Dù anh là... em đừng đi – Nathan nói khô khốc. Anh đang đứng ở đầu kia tấm thảm trung Hoa, hai tay áp chặt trước đùi – Em không cần phải đi đâu, India. Và điều này không có liên quan gì đến mẹ em cả. Đây là nhà của em, quý tha ma bắt! Nếu em muốn ở lại thì cứ ở.

India sung sướng vì được tựa lưng vào cánh cửa:

- Anh không muốn nói thế.

- Thực sự là như thế.

Cô liếm cặp môi khô:

- Anh không nợ nần gì mẹ con em cả – cô phản đối.

- Anh có bảo như thế đâu! – hai bàn tay anh nắm chặt – Lạy Chúa! India!

Việc này thật căng thẳng đối với anh. Em đừng có làm khó thêm nữa. Anh muốn em ở lại, em có hiểu anh nói không? Anh muốn em được làm điều em muốn.

- Điều em muốn ư?

- Đúng vậy, điều em muốn. – Nathan thở ra một hơi và liếc nhìn quanh phòng.

- Ở đây có cái gì uống không?

India bước vào trong:

- Em có Coca- cola..

- Thế cũng được

- Hay là em đi kiếm bia cho anh?

- Em đi lấy bia cho anh ư? Đừng có ngốc nghếch thế! Em không cần phải chạy vòng quanh anh. Được rồi, Coca-cola cũng tốt. Miễn không phải là cái loại Soda nhạt nhẽo đó.

India vội vã đi, cố gắng tập trung nghĩ từng việc một, nhưng đầu óc cô luôn bị ám ảnh với những lý do tại sao Nathan lại đến đây, và mặc dầu cô biết mình thật điên rồ nhưng lời đề nghị của anh quá hấp dẫn nên không thể gạt bỏ nó.

Chiếc tủ lạnh mini bên trong chiếc tủ bằng gỗ mun có chạm khắc luôn luôn đầy ắp những đồ uống lạnh. Nó được làm giống như một chiếc tủ lạnh thu nhỏ, trong phòng ngủ của khách. Trong các ngăn có Soda và rượu bồ, bồ sung thêm cho các loại Scott và seri uống miễn phí là một đặc điểm thú vị của khách sạn này. Tuy nhiên trong tủ của India chỉ để Perrier và Coca-cola nên lấy một hộp mang ra cho anh chẳng khó khăn gì.

Các ngón tay cô chạm phải tay anh trong lúc đưa chiếc lon, nhưng cô cố không nghĩ đến cái cảm giác mát lạnh của bàn tay ấy hoặc nhớ lại đêm qua nó đã vuốt ve người cô như thế nào. Cho dù chuyện Nathan sắp nói là gì thì cô phản ứng của cô sẽ chỉ làm phức tạp thêm cho anh và cô phải chuẩn bị tinh thần để đón nhận lời từ chối của anh đối với mình.

Nathan giật nắp và làm một hơi hết nửa lon nước rồi đưa mu bàn tay quệt

lấy mồm. Anh nhìn cô vẻ biết ơn:

- Cảm ơn em.

India nhúc nhích người một cách vụng về:

- Rất hân hạnh – cô đáp lại, rồi nhận thấy nó có vẻ khách khí quá, cô vội vàng nói thêm – Trời nóng quá!

- Thế ư? – Nathan nhìn chiếc lon rồi đặt nó xuống mặt bàn – Mà anh không định nói chuyện về thời tiết.

India cố kiềm hơi thở gấp:

- Em... em không hiểu anh định nói gì?

- Không hiểu ư? – Cặp mắt anh sục sạo trên mặt cô – Tại sao em không tin anh?

Các ngón tay India bầu vào dưới cánh tay cô:

- Em không biết...

- Em có nghĩ đó là vì anh không quen được nghe nói sự thật từ mẹ con em không?

Anh hỏi nhẹ nhàng và chút lạc quan trong cô vừa lóe lên đã vội tan.

- Có thể... có thể là như thế – cô đồng ý, tìm lại chỗ dựa trước của mình nơi cánh cửa – Nhưng... nhưng nếu anh cảm thấy thế thì em không hiểu tại sao anh lại bảo em ở lại. Nếu anh cảm thấy cần có chút trách nhiệm gì đó với mẹ em thì xin đừng. Em có thể tự chăm sóc cho cả hai mẹ con mình.

Nét mặt Nathan đánh lại:

- Anh không thấy có trách nhiệm gì với bà ấy cả. Chấm hết. Chỉ có em là người anh quan tâm. Em đã hiểu ra chưa?

Giọng anh không có vẻ gì là khích lệ và India cảm thấy thoáng chút phật ý. Quỷ tha ma bắt, việc gì anh ấy cứ phải tỏ ra như là cô dốt nát lắm ấy. Cô đã hiểu. Anh ấy đã khẳng định vị trí của mình đêm hôm qua.

-Ồ – cô nói, lựa chọn từ ngữ một cách thận trọng – Em tin chắc là lẽ ra em phải rất lấy làm sung sướng.

- India!

- ... rằng anh cảm thấy có ít nhiều trách nhiệm đối với em, nhưng điều đó thực sự là không cần thiết. Và nếu như anh cảm thấy có chút nghĩa vụ gì đó về những việc xảy ra đêm hôm qua...

Nhưng cô không có cơ hội để nói hết. Miệng lầm bầm một vài câu chửi thề gì đó, Nathan bước đến sát cô, ép cô vào cửa, và miệng anh nhốt chặt những lời cô định nói.

- Lạy Chúa! – anh rên lên, cuối cùng khi anh rời môi cô để tìm kiếm cái hờm thoảng mùi hương trên bờ vai cô – Anh nghĩ mình đáng phải nghe những điều tồi tệ đó nhưng anh nghĩ chúng ta còn đáng được hưởng nhiều điều hơn thế nữa.

Đầu óc India quay cuồng nhưng cô cố gắng hết sức để giữ tỉnh táo:

- Anh không cần phải làm thế, anh Nathan – cô nói cương quyết – Đừng chỉ vì mẹ em nói... nói em có tình cảm thế nào với anh mà anh phải giả vờ như vậy đối với em. Anh sắp ra đi. Em đã thấy anh thu xếp đồ đạc vào trong túi. Ôi, Nathan, xin hãy để em đi. Việc đó sẽ không có ích gì đâu.

- Nhưng nó lại có vẻ khá có ích với anh

Nathan nói nhẹ nhàng và cảm thấy cái vật đó của anh căng cứng áp vào bụng thì India cũng được hài lòng vì biết anh không nói dối. Nhưng giữa kích thích anh và yêu anh là hai việc hoàn toàn khác nhau.

- Em yêu, hãy nghe anh. Anh đã đợi cả ngày nay để chờ em kéo anh ra khỏi nỗi đau khổ của mình.

- Nỗi đau khổ của anh ư? – India bối rối.

- Đúng vậy – Nathan thừa nhận một cách sốt sắng – India, anh cần được biết là em tha thứ cho anh. Vì đã gây ra mâu thuẫn giữa mẹ con em.

India ngửa đầu lên nhìn anh:

- Điều đó thật là điên rồ!

- Thế ư? – ngón tay của Nathan miết theo đường cong của lông mày cô – Em yêu, người đàn bà đó đã gây ra cho chúng ta quá nhiều đau khổ. Anh sẽ không bỏ qua cho bà ấy vì đã khiến em chống lại anh đâu?

- Ôi, Nathan... - mắt India đỏ lên.

- nghĩa là em đã tha thứ cho anh rồi ư?

Cô lắc đầu:

- Anh không có gì để mà tha thứ cả.

- Kể cả những gì anh đã làm đêm qua ư?

Anh khẽ nhắc cô và khẽ rên lên vì đùi cô gần như đụng vào mục tiêu của nó.

- Em biết rồi – cô kêu lên và đôi mắt mọng nước nhìn chằm chằm vào anh – Em biết đó là lý do thực sự vì sao anh đến đây. Anh sắp đi xa. Đừng có cố chối điều đó. Vậy điều gì đã làm anh thay đổi quyết định? Hay đó là điều em không được biết?

- Thôi được rồi – anh thở dài thú nhận – anh sắp sửa đi. Em nói đúng. Anh đã gói ghém đồ đạc và sẽ đi khỏi đây khi nào có dịp. Nhưng không phải là vì anh không quan tâm đến em. Em biết rõ điều đó mà. Chỉ là vì anh đã quá lo sợ phải nói cho em biết tình cảm của mình.

India chỉ muốn trốn ánh mắt anh nhưng cho dù cô đã cố quay đầu đi anh không để cho cô né tránh. Vậy là cô đứng đó, bị đóng đinh bởi cái nhìn chằm chằm của anh, cảm thấy khắp mọi chỗ trên người mình đang căng lên phản đối.

- Em... em.. không... tin anh.

- Tại sao lại không?

Cô lắc lắc đầu:

- Anh không bao giờ sợ cái gì cả.

- Ô, thế ư? Em rồi sẽ bị ngạc nhiên đấy.

Cô thở dài:

- Đừng làm thế!

Cô nói tiếp:

- Đừng trêu chọc em nữa, anh Nathan. Thôi được. Em vẫn còn yêu anh. Đó có phải là điều anh muốn nghe không?

- Anh muốn nghe nhiều hơn thế nhiều – anh nói một cách âu yếm và phớt lờ việc cô vừa giật người lùi lại, anh đưa lưỡi mơn man lên vành tai xinh xinh của cô - ... Em sẽ lấy anh chẳng hạn. Và em sẽ không mời mẹ em làm phù dâu cho mình.

- Không!

Cô gập người chui dưới hai cánh tay anh rồi vùng chạy sang đầu phía bên kia của căn phòng. Rồi, siết chặt hai bàn tay, cô kêu:

- Nathan, anh không phải làm như vậy. Anh, anh thật tử tế và em trân trọng sự tử tế của anh, nhưng...

Nathan quay người lại, vai anh tựa vào cánh cửa, đầu rũ xuống trước ngực.

- Phải nói bao nhiêu lần nữa đây? – anh hỏi – Anh không làm thế vì em, India. Anh đang làm vì anh. Quỷ tha ma bắt, anh yêu em, India. Có lẽ anh đã luôn yêu em. Nhưng khi em đã bị tổn thương, phải mất không biết bao nhiêu lâu để em mới có thể tìm thấy niềm tin trở lại.

India run bắn lên

- Thôi được rồi. Anh quan tâm đến em. Nhưng anh không phải lấy em.

- Ô có, có chứ – Nathan rời khỏi chỗ anh đứng và lần này India không lùi lại khi anh đi về phía cô – Vì em, anh không nghĩ đến một cô gái nào khác. Em sẽ trở thành vợ của anh và anh sẽ không bao giờ để em quên điều đó!

Sự bùng nổ dịu dàng

Dịch giả: Phạm Thu Huyền

Đoạn kết

Vài giờ sau, India cựa mình khi thấy người đang nghịch nghịch sợi tóc của cô:

- Ít ra thì anh cũng là người duy nhất có thể chứng minh rằng tóc em đỏ tự nhiên

Anh nói nhẹ nhàng, kéo sợi tóc lướt qua núm vú hồng hồng.

India làm bộ nghiêm mặt.

- Anh có vẻ kiêu ngạo quá.

- Đúng thế – anh cười – Hồi trước, anh chưa bao giờ nghĩ đến nó nhưng giờ anh cảm thấy thích thú. Trước kia anh hay nghĩ đến việc em lấy chồng và có con. Giờ thì anh đã hiểu tại sao mỗi lần nghĩ như thế, anh lại cảm thấy như bị ai đó đá vào bụng mình.

India run run trút một tiếng thở dài:

- Anh có chắc đó là điều anh mong muốn không?

- Chắc chắn.

- Nhưng... anh đã gặp những người đàn bà khác...

- Có.

- Và... đã ân ái với họ...

- Không phải ân ái mà là làm tình – anh thừa nhận.

- Vậy... tại sao?

- Tại sao anh lại thế?

India gật đầu

- Bởi vì đó là tất cả những gì mà họ cần. Chỉ là... tình dục. Ngoài ra không có cái gì khác. Với em thì khác. Đừng hỏi anh tại sao. Anh chỉ biết là khi anh chạm vào em, em... ờ... ờ – Anh kéo tay cô xuống phía dưới người mình – em là người duy nhất.

- Ồ, anh Nathan.

- Ủ, tầm thường, đúng không? – anh nhăn mặt – Nhưng những người đàn bà đó, họ chẳng có chút ý nghĩa gì. Đêm qua – đêm hôm qua là đỉnh điểm cái cảm xúc mà anh đã phải vật lộn chống lại kể từ khi anh trở lại hòn đảo này. Anh đã tự nhủ rằng không thể yêu một người không tin tưởng mình. Nhưng anh lại không thể xa em, em yêu ả. Và đó là lúc anh nhận ra mình đã yêu thực sự rồi.

India nói, giọng ghen ghen:

- Thôi được. Anh đã thuyết phục được em. Em sẽ ở lại.

- Ở lại?

Nathan thoáng ngẩn người ra và cô vội vàng tìm một từ thích hợp.
- Ở đây – cô nói – Hòn đảo này. Em sẽ làm bất cứ điều gì anh muốn. Chỉ cần nói cho em biết đó là việc gì.
- Ôi chúa ơi! – Nathan lặn người lại cho đến khi anh đè một nửa người lên người cô, một chân anh thoải mái nhét vào giữa 2 chân cô – Em yêu, anh quên mất không nói cho em biết, anh sống ở New York. Liệu em có chịu nổi được điều đó không?

Chiếc phi cơ nhỏ lượn nghiêng phía trên đảo và India quay người lại nhìn người đang ngả người trong chiếc ghế bên cạnh cô.

- Chúng ta sắp tới nơi rồi – cô nói và đưa bàn tay xoa xoa lên cái bụng phồng căng của mình – Thật là đúng lúc. Em nghĩ là con trai anh đang sốt ruột rồi đấy.

Nathan cười tươi, người anh dựa hẳn vào cô, và đặt bàn tay đầy vẻ chiếm hữu lên trên cái bụng rồi lướt xuống phía dưới:

- Em thấy thế nào nếu anh nói rằng cha nó cũng đang sốt ruột đây - anh thì thầm – Đừng quên là anh đã phải lang thang suốt cả tuần vừa rồi ở British Columbia. Dường như anh không gặp em đã hàng năm trời. Anh hy vọng là mẹ em sẽ không cần nhắc gì, anh chỉ muốn em cho mình anh mà thôi.

India duỗi người với một khoái cảm vô thức – Chúng ta còn có nhiều đêm - cô nói, sung sướng trước sự thèm muốn của anh – Anh yêu, đừng nhìn em như thế. Em tin chắc là Elena nghĩ anh điên mất rồi.

- Mặc kệ cô ta muốn nghĩ gì thì nghĩ – anh nói, không buồn liếc nhìn về phía cô tiếp viên lấy một cái – Anh đang ở bên vợ anh và anh sẽ nhìn vợ anh như anh thích.

India mỉm cười và để tránh cái nhìn chăm chú của Nathan khiến cô bối rối, cô xoay người hướng tầm mắt ra cửa sổ. Bây giờ cô đã có thể nhìn thấy những bức tường của khu nhà mới xây, mọc lên bên cạnh bến thuyền. Trong khoảng thời gian 12 tháng, Nathan và Greg đã làm được khá nhiều việc và giờ họ trở lại đây để dự lễ khai trương khách sạn.

- Ít nhất thì Greg cũng sẽ ở đây để tham gia điều hành – Nathan nói tiếp.

Nâng mái tóc của vợ lên, anh đặt một nụ hôn lên gáy cô – Lần trước nói chuyện, anh ấy bảo anh ấy và Adele đang rất hợp nhau. Em biết không, có lẽ đó chính là gu đàn ông mà mẹ em cần: một người không bị mắc vào bẫy của bà ấy mà lại đủ hấp dẫn để bà ấy cảm thấy được thử thách.

India tắc lưỡi:

- Có thể là anh đúng. Mặc dầu vậy em không thể nói mình ghen với ông ấy. Dù sao việc biết mình sắp trở thành bà ngoại có lẽ sẽ giúp bà biết điều hơn.

- Hừm... - Nathan gật đầu. Anh nghĩ đến lá thư mà anh đã hủy ngay sau ngày họ lấy nhau. Anh suy nghĩ rất lâu, rất căng thẳng về lá thư của ông

Aaron nhưng cuối cùng quyết định là India không đáng phải chịu gánh nặng đó.

Cha anh đã chết. Giống như ông đã nói, tội lỗi của ông và của bà Adele sẽ chết cùng với ông. Nathan đã có được người đàn bà anh yêu và anh đã có thể xử sự hào hiệp với bà ta.

Nhận thấy chồng mình đột nhiên có vẻ suy tư, India liền quay sang anh với vẻ tò mò – có chuyện gì không ổn ư anh?

- Không – Nathan lắc đầu – Anh chỉ đang nghĩ xem anh yêu em nhiều đến thế nào, vậy thôi. Hãy nhớ nhắc anh kể lại cho em sau nhé.

Và cô đã luôn luôn nhớ.

HẾT

Nguồn: PhongAnh

VNthquan - Thư viện Online

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 18/05/2007 1:05:58 CH